

கதை முடியுமா?

க.தண்ணிகாசலம்

கதை முடியுமா?

க. தணிகாசலம்

தேசிய கலை இலக்கியம் பேரவை

சாந்தி ஏசியன் புக்ஸ்

Kathai Mudiyuma?

K. Thanigasalam.

First Published : June 1995

Printed at : Surya Achagam, Madras.

Published in Association with

National Art & Literary Association

by

South Asian Books

6/1, Thayar Sahib II Lane

Madras - 600 002.

Rs. 25-00

Published and Distributed in Sri Lanka by

Tamil publication and Distribution Network

44, 3rd Floor, C.C.S.M Complex, Colombo-11

Tp. 335844 Fax. 94 - 1 - 333279

கதை முடியுமா ?

க. தணிகாசலம்

முதற்பதிப்பு : ஜூன் 1995

அச்சு : சூர்யா அச்சகம், சென்னை-41.

வெளியீடு : தேசிய கலைஇலக்கியப்பேரவையுடன்
இணைந்து

சவுத் ஏசியன் புக்ஸ்

6/1, தாயார் சாகிப் 2வது சந்து,
சென்னை - 600 002.

ரூ. 25-00

தெய்யம்

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் மூலவர்களில் ஒருவராகிய நண்பர் க. தணிகாசலம் அவர்களது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடுவதில் மகிழ்வடைகிறோம்;

அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி ‘பிரம்படி’ எமது பேரவையின் வெளியீட்டில் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியுமாகும்.

யாழ்ப்பானத்தில் இருந்து வெளிவரும் “தாயகம்” சஞ்சிகையின் ஆசிரியராவார்.

சொந்த மண்ணிலிருந்து தூர விலகிநிற்கும் உறவினர்கள், நண்பர்கள் அம்மண்ணின் வாழ்வில் நிகழும் மக்களின் யதார்த்தத்தினைத் தரிசித்துக் கொள்வதற்கும், உண்மைகள் பற்றி நிதானித்துக் கொள்வதற்கும் இக்கதைகளினாடுவரும் பாத்திரங்கள் உறவு கொள்ளும்.

ஓடுக்குமுறை எந்தவடிவில் வந்தாலும் அதன் அகோரத்தின் அனர்த்தங்களை—அவலங்களை அவ்வப்போது அம்மக்களில் ஒருவராகவே ஏற்றுக் கொண்டு அதற்கெதிராகத் தன் பேனா முனையினைத் தீட்டிக் கொள்கிறார்.

தமிழ் தேசிய இனத்தின் மீதான பேரின வெளித் தாக்குதல்களையும் - விழிப்புணர்வினையும், சாதீய - வர்க்க - பாலியல் பேதங்களையும் பழமைப்பற்றின் அதீத விகாரத்தோற்றுங்களையும் வெளிச்சப்படுத்து கிறார் தனிகாசலம்.

அவரது ‘பிரம்படி’க்குப் பரந்தளவில் தெரிவித்த விமர்சனங்கள் போன்று இந்நாலுக்கும் உங்கள் விரிவான விவாதங்களை எதிர்நோக்கி நிற்கிறோம்.

தேசிய கலை இலக்கியப்பேரவை

14, 57வது ஒழுங்கை
கொழும்பு—06.

பிரம்படிக்குப் பின்

இது தணிகாசலத்தின் இரண்டாவது சிறுக்கைத் தொகுதி, இசற்கு முன் வந்தது ‘பிரம்படி’. அதில் வந்த கதைகளின் ஒரு பகுதி தமிழர் விடுதலைப் போராட்டம் ஆயுதங்களிக்கு முன்பான காலத்திற்கும் மிகுதி 1990 வரையிலுமான காலத்திற்குரியவை. அவரது சிறுக்கைத்தகளின் சிறப்பான பண்பு அன்றாட வாழ்வின் எளிமையான நிகழ்வுகள் மூலமும் அந்த நிகழ்வுகள் மனித மனங்களில் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களிள் மூலமும் மிகவும் சிக்கலான ஒரு வாழ்க்கைச் சூழலைத் தெளிவு படச் சித்தரிப்பது என்பேன்.

அவரது எழுத்து நடை நேரிடையானது. அளவு மீறிய வர்ணனைகட்கும் பளிச்சிடும் அலங்காரத்துக்கும் அங்கு அதிகம் வேலை இல்லை. சமகால எழுத்து எழுத்தின் கவனிக்கத்தக்க இப்பண்பை அவருடன் பிற நல்ல படைப்பாளிகள் பலரும் பசிர்கின்றனர். ஆயினும் இது எந்த எழுத்தாரினதும் தனித்துவத்துக்கு ஒரு தடையாக இல்லை. தணிகாசலத்தின் சமுதாயச்சார்பான எழுத்தில் அவரது அரசியற் பார்வை தன்னை முடிக்கொள்ள முயல்வதில்லை. தனது பார்வையைப் பெரும் பாலும் கதையை நகர்த்தும் முறையிலேயே அவர் அடையாளங்காட்டுகிறார். எனவே அங்கே சுலோகங்கள், கோஷங்கள் குறைவு. ‘புரட்சி ஒங்குக’ என்ற கோஷம்

சொல்லப்படாமலே எழுப்பப்படக் கூடும், ‘விடுதலைப் போராட்டம் வீறுடன் தொடர்க்’ என்ற குரல் எழுத்துக் கூட்டப்படாமலே உச்சரிக்கப்படக்கூடும் என்பதை அவரது இன்றைய கதைகள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

இளம் பிராத்துப் பிள்ளைகளையும் விடுதலைப் போராட்டத்தின்பால் ஈர்ப்பது என்ன என்பதையும் மனிதரது இறுகிப்போன சமுதாயப் பார்வையை இளக்கிப் புதிய திசைகளில் அதைச் செலுத்துவது எது என்பதையும் அரசியலில் அக்கறையே இல்லாது தானுண்டு தன் குடும்பமுண்டு என வாழ்ந்தவர்களையும் விடுதலைப் போராட்ட அரசியலில் ஈடுபடுத்துவது எது என்பதையும் அவரது கதைகளில் நாம் அடையாளங் காணலாம், அவரது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொதி யின் எல்லாக் கதைகளும் போராட்டச் சூழல் பற்றிப் பேசுவன அல்ல. அவை யாவுமே ஒரு குறிப்பிட்ட பார்வைக் கோணத்தை முதன்றைப்படுத்தி எழுதப் பட்டனவுமல்ல.

மனிதாபிமானம், மனித உரிமைகள் என்ற பேரில் விடுதலைப் போராட்டத்தை மறுத்து பேரினவாத அரசாங்கப் படைகளின் கொடுமையான யுத்தத்தை மறந்து விடுதலைப் போராட்டத்தை விமர்சிக்கிறவர்கள் எழுப்புகிற பல கேள்விகள்கான பதில்கள் யாழ்ப்பானங்குடாநாட்டின் மக்களது அன்றாட வாழ்விற் பொதிந் துள்ளன. எந்த அரசியல் சமுகவியல் ஆய்வும் பிரசாரமும் சென்றடையாத சிலஇடங்களை ஆக்க இலக்கியம் சென்றடைகிறது. யதார்த்தப்பாங்கான, பம்மாத்தற்ற எழுத்து ஒருவேளை அமரகாவியமாக அமையாது போகலாம். ஆயினும் எழுத்துலக மேதைகளாகத் தம்மை பிரகடனப்படுத்துவோர் மிகுந்த விளம்பரத் துடன் வெளியிடும் எந்த ‘மகா காவியங்களையும்’ விட அதிகமாக இத்தகைய எழுத்து இலக்கியத்திற்கும்

சமுதாயத்துக்கும் பணியாற்றுகிறது. சத்தியத் தேடற் காரர்கள் தவஞ்செய்து உச்சி வானத்திற் துழாவியுங் கண்டறியாத சத்தியம் அன்றாட வாழ்வில் இருக்கிறது. இதையதார்த்த இலக்கியம் எனவோ இது மட்டுமே வாசிக்க உகந்தது என்பதோ என் வாதமல்ல. ஆயினும் இன்றைய தேவையாக மட்டுமன்றி உடனடியான எதிர்காலத்தினது அவசியமான தேவையாகவும் அதுவே உள்ளது.

தனிகாசலத்தின் எழுத்து இன்றைய இன விடுதலைப் போர்க்கால இலக்கியங்களில் ஒன்றாக இருக்கிற அதே வேளை, அதன் சமுதாயப்பார்வை, அதையொத்த மற்ற எழுத்துக்கள் பலவற்றினின்று அதை வேறு படுத்துகிறது. அவரது நிதானமான எழுத்து நடையும் கவனமான சொற்றெரிவும் இருபது வருடகால எழுத்துலக அனுபவ முதிர்ச்சியின் விளைவு என்றால், அவரது எழுத்தின் உள்ளடக்கம் அவரது அரசியல் வாழ்வினதும் சமுதாயத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுடன் அவரது நெருக்கத்தினதும் விளைவு.

‘பிரம்படி’ வாசகர்களிடம் மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றது. அதில் வந்த ஒரு சிறுகதையை ஐரோப்பாவி விருந்து வெளிவந்த தரமான இலக்கிய ஏடான ஒசை அனுமதியுடன் மீண்டும் பிரசரித்தது. இத் தொகுதி அதிலுரு சிறப்பான வரவேற்பைப் பெறும் என்பது என் எதிர்பார்ப்பு.

சி. சிவசேகரம்

கொழும்பு,

9-4-95

உள்ளே...

டாட்டா

9

கணத முடியுமா?	18
இருட்டடிப்பு	29
சுதந்திரம்	40
வெடிப்பு	56
அறுபது கத்திகள்	68
யதார்த்தம்	85
தனம்	98
சுமை தூக்கிகள்	112
மூன்றாவது உலகம்	126

அந்த பஸ்தரிப்பு நிலையத்திற்கு தயாளன் தன் மனைவியுடனும் மகனுடனும் வந்து அரைமணி நேரத் திற்கு மேலாகி விட்டது. நாலைந்து மினிபஸ்கள் பயணி கள் நிறைந்து வழிந்து வெளியிலும் தொங்கியபடி வந்த போதும் அந்த பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் நின்று இரண்டு மூன்று பேரையாவது ஏற்றிக் கொண்டுதான் செல் கிண்றன. வழுமையாக கச்சேரிக்கு வேலைக்குச் செல்லும் போது அவனுக்கு கைவிரல்களைக் கொழுவுவதற்கு பஸ்ஸில் இடமிருந்தாலே போதும். எந்த நெருக்கடியிலும் தொற்றிக் கொண்டு ஏறிவிடுவான். இன்று மனைவி மகனுடன் அதுவும் திருமண வீட்டுக்குச் செல்லும் ஆடை அணிக்குடன் அந்த நெரிசலில் ஏற அவன் விரும்ப வில்லை.

“அண்ணே இடமிருக்கு ஏறுங்கோ”

மினி பஸ்களில் இருந்து வரும் கொண்டக்ரர்களின் அழைப்புக்கள் அன்று அவனுக்குச் சினத்தைத் தந்தன.

“மாட்டுவண்டிலை தெருவிலை ஓடவிட்டாலும் முட்டி மோதி ஏறுங்களே ஒழிய ஏன் இதுகள் இப்பிடி இருக்கு... இந்த நிலையனை மாத்தமுடியாதோ என்னு சிந்திக்க மாட்டுதுகள்”

அவன் மனதுக்குள் எரிந்து கொண்டான்.

காலையில் திருமண வீட்டுக்குச் செல்வதற்காக புறப்படுகையில் ஒரு விடுமுறைக் களிப்புணர்வுடன் தான் புறப்பட்டான். வீட்டிலிருந்து வரும் பொழுது, தெருவோரத்தில் சிந்திக் கிடந்து அவளது செருப்பில் ஓட்டிக்கொண்டது மனித இரத்தமே என்பதை அவன் அறிந்த போதுதான் அவனது உணர்வுகள் சூடிப்பிடித்தன. அந்தச் செருப்பைக் கைவிடலாம் என்றுதான் யோசித்தான். என்றாலும் கச்சேரிக் கிளாக் என்ற கெளரவத்தைக் காப்பாற்றக், கஷ்டப்பட்டு வாங்கிய விலையுயர்ந்த தோல் செருப்பைக் கைவிட அவனுக்கு மனம் வரவில்லை. தெருப்புமுதியில் காலை நன்றாக அழுத்தி அடிக்கடி செருப்பைத் தேய்த்துக் கொண்டான்.

பஸ்தரிப்பு நிலையத்திற்கு வரும் பொழுது கலகலப் பாக தனக்குத் தெரிந்த ஆங்கிலப் பாலர் பாடல்களை முன்னுமனுத்துக் கொண்டு உல்லாசமாக வந்த மஞ்ச சோர்வடைந்து குழப்படியில் இறங்கிவிட்டாள். வெளியில் நின்று அலுத்துப்போன தாயும் மகனும், யாரோ இறந்தவரின் ஞாபகார்தமாக கட்டப்பட்டிருந்த அந்த பஸ்தரிப்பு நிலையத்தின் சீமெந்து இருக்கையில் புழுதியை தட்டிவிட்டு அமர்கின்றனர். முன் புறத்தில் பெரிய எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்டிருந்த இறந்தவரின் பெயரை முன்பே அறிந்திருந்தும் தயாளன் மீண்டும் ஒருமுறை வாசிக்கின்றான்.

மரணங்களின் பெறுமதியை ஒரு கணம் அவனது மனம் எடைபோடுகிறது.

“இண்டைக்கும் சந்திக்கங்காலை ஒண்டைப் போட்டிட்டாங்களாம்”

“ஆராம் போட்டது”

“தெரியேல்லை”

அந்த பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் வந்து நின்ற வயதான இருவரின் அந்த உரையாடல் தயாளனைத் திரும்பிப் பார்த்ததும் வெறுதிசைச்குத் திரும்புகிறது, தனது செருப்பில் ஒட்டிய இரத்தத்துக்குரியவன் இறந்து விட்டான் என்பதை அவர்களது உரையாடலில் இருந்து அறிந்து கொண்டதும் முன்பின் தெரியாத ஒருவனின் அந்த மரணத்திற்காக அவன் வேதனைப்பட்டான்.

இடையிடையே தெருவோரங்களில் சிந்தப்படும் இரத்தமும்விழுகின்ற பினங்களும்கூட பெரிய அளவில் மக்கள் மனதைப் பாதிக்கவில்லை. இவையெல்லாம் தவிர்க்க முடியாதவையாக வாழ்வோடு இணைந்துவிட்டதாகக் கருதி அந்த இரத்தச் சுவடுகளையே மதித்துக்கொண்டு எந்த உணர்வும் இல்லாமல் தமது வாழ்க்கைத் தேவை களுக்காக ஒடும் மனப்பக்குவம் எல்லோருக்கும் வந்து விட்டது. போல அவன் உணர்ந்தான்.

எதையுமே ஆழமாகச் சிந்திக்காமல் இழுபட்டுப் போனதற்காகச் சிலர் வேதனைப்பட்டார்கள். எதிலுமே இறுக்கமாக ஒட்டாமல் இருந்தமைக்காக அனேக மானவர்கள் ஆறுதலடைந்தார்கள். இராமன் ஆண்டா வென்ன, இராவணன் ஆண்டாவென்ன என்ற உணர் வோடு வாழும் அனேகரில் ஒருவனாகவே தயாளனும் இருந்திருந்தான். அவர்களைப் போன்றவர்களுக்கு இரவு ஊரடங்கு வேளைகளில் பரவலாக நடைபெறும் கொள்ளைகள்தான் வேதனை அளித்தன.

“நகைகளை முழுக்க அடுக்காமை அங்கை கொண்டு வந்து போடும்”

காலையில் கூட மனைவியை முன் கூட்டியே எச்சரித்திருந்தான்.

ஓவ்வொரு மாதமும் இறுதி வாரத்தில்தான் கச்சேரியில் அவனுக்கு வேலை நடந்தது. வீட்டின் பின்புற வள்ளை கொத்திப் பண்படுத்தி ஒரு வீட்டுத் தோட்டம், வெள்ளையைக்காணாத வீட்டுச் சுவர் களுக்கு சுண்ணாம்புக் காலி, அத்துடன் லீவு நாட்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக ஒரு நண்பனிடம் பெற்றுப்படித்த சில புத்தகங்கள், இவைகளால் அந்த நாட்கள் தயாளனுக்கு உபயோகமாயிருந்தன.

காலையில் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்துக்குள் வீதியில் ஏற்படும் பள்ளி மாணவர்கள் வேலைக்குச் செல்வோரின் நெருக்கடியும் வேகமும் படிப்படியாக ஓய்கிறது.

மினிபஸ் ஒன்று ஆட்கள் குறைவாக வருகிறது. முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சியுடன் மூவரும் ஏறுகின்றனர். இரண்டு பேர் அமரக்கூடிய சீற் காலியாக இருக்கிறது. இவ்வளவு காத்திருந்தமைக்கு ஒரு ஆறுதலான பயணம் என்று பெற்றோர் இருவரும் அமர்ந்தனர். மஞ்சதாயாரின் மடியில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டாள். பஸ் சிறிது தூரம் சென்றிருக்கும், மூன்றாவது பஸ்தரிப்பில் குழந்தையுடன் ஏறிய ஒரு பெண் அவர்கள் அமர்ந்திருந்த சீற்றுக்கருகே கம்பியில் பிடித்தபடி வந்து நின்றாள். எதிர்ப்புறத்தில் இருந்த வயோதிபர் தயாளனை ஒரு முறை பார்த்து விட்டு பார்வையை நேரே திருப்பிக்கொண்டார். இனியும் அந்தக் குழந்தையையும் தாயையும் நிற்க வைத்துவிட்டு அவனால் அமர்ந்திருக்க முடிய வில்லை. எழுந்து நின்று இடத்தைக் கொடுத்து விட்டு அந்தக் கம்பியில் தொங்கிக் கொண்டான்.

அவனோடு கதைப்பதற்கு வசதியாக ஐன்னல் கரையோரம் அந்தப் பெண் அமர்வதற்கு இடம் கொடுத்துவிட்டு விலகி அமர்கிறாள் அவனது மனைவி.

“இண்டைக்கு கரைச்சல்தான் போலை கிடக்கு”

பஸ்ஸிற்கு வெளியே கையை நீட்டி எதிரே வந்த மினிபஸ்காரருடன் கைகளைக் காட்டி சைகைகளால் ஏதோபேசிய கொண்டக்ரர், சாரதிக்குக் கேட்கும் படியாக உரத்துச் சொல்கிறார்.

பஸ்ஸிலுள்ள அனைவரும் செக்கிங்குக்குத் தயாரா கின்றனர்.

“எல்லாரும் ஒருக்கா இறங்கி ஏறுங்கோ” பஸ்கொண்டக்ரர் சொல்கிறார். பிரதான வீதிச்சந்தியில் இருக்கும் இராணுவ முகாமுக்கு முன்னால் பஸ் நிற்கிறது. எல்லோரும் இறங்கி வரிசையாக நிற்கின்றனர். பெண்கள் ஒரு புறமாக நிற்கின்றனர்.

குழந்தையுடன் வந்த அந்தப் பெண் எல்லோரும் இறங்கிய பின்தான் இறங்குகிறாள். கண்ணிமைகள் வெட்டாமல் காளி உருக்க கொண்டன் போல் நிமிர்ந்தபடி அவள் இறங்குவதை தயாளன் அவதானிக்கிறான். பஸ் லிற்குள் ஏறிப்பார்க்கப்போன சிப்பாய் அவளைப் பார்த்துவிட்டு தனது பாஸையில் ஏதோ புறபுறக் கிறான்.

அந்த வரிசையின் எதிரே தலைப்பாகையுடன் நின்ற சிப்பாயின் முதுகில் துப்பாக்கி தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. வலது கையில் தடித்த ஒரு பிரம்பு. என்ன நடந்ததோ, நட்புணர்வு சிறிதுமற்ற வெறித்த பார்வையுடன் அந்த வரிசையின் முன்னால் நின்ற கொண்டக்ரராக பணி புரியும் இளைஞரை தான் பிரம்பால் கோடிட்ட அந்த இடத்தில் வந்து நிற்குமாறு பிரம்பாலேயே சைகை காட்டி கிறான். அந்தக் கோட்டிற்குக்கிட்டச் சென்றால் அடி

விழுமோ என்ற அச்சத்தில் எட்ட நின்றே ‘பாஸை’ நீட்டா அவன் பிரம்பால் சைகை காட்ட நேரம் நீள்கிறது.

பட்டுச் சேலையுடன், தலையில் பூவுடனும் பொட்டு டனும் நிற்கும் மணவியின் பக்கமும் சிலரது பார்வைகள் திரும்புவதைக் கண்ட தயாளனுக்கு மனதுக்குள் ஏதோ செய்கிறது.

எதிரே சைக்கிளில் ஒரு வாட்டசாட்டமான இளைஞன் சைக்கிளைத் தலைக்குமேல் உயர்த்தியபடி சிரமத்துடன் நீண்ட தூரம் நடந்து வருகிறான். வரிசையில் நின்றபடி எல்லோரும் அதை அவதானிக்கின்றனர்.

குழந்தையுடன் நின்ற அப்பெண்ணின் முகம் ஆத்திரத் தால் விரிவடைகிறது. வெறுப்புடன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறாள்.

அடையாள அட்டை, பார்சல் சோதனைகளுடன் பஸ் புறப்படுகிறது.

பஸ் சென்றியின் மறுபுறத்தைத் தாண்டிய போது ஜனனலோரம் வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்த தனது குழந்தையின் கையை அவதானித்த அந்தப் பெண் குழந்தையை இழுத்து மடியில் வைத்து அதன் முதுகில் இரண்டு மூன்று தரம் குத்துகிறாள். குழந்தை வீரிட்டு கத்துகிறது.

“குழந்தைதானே...”

“குழந்தையெண்டாலும்... இந்த கொலைகாரருக்கு...”

அதே ஆத்திரத்துடன் தயாளனின் மணவிக்கு பதில் சொன்ன அவன் குழந்தையை அணைத்துக்கொண்டு தலையை குனிந்தபடி விக்கி விக்கிக் அழுத்தொடங்கி விட்டாள்.

அவனது வார்த்தைகள் அவனது மனைவிக்கு மட்டு மல்ல அருகில் நின்ற அவனுக்கும் உறைப்பாக விழுகிறது.

மஞ்சவைப் பாலர் பாடசாலைக்குக் கொண்டு போய் விடும் போது இடையில் உள்ள இராணுவ முகாமில் உள்ளவர்கள் மஞ்சவிற்கு கைகாட்டுவார்கள். குழந்தை தானே என்று அவனையும் கைகாட்ட அவர்கள் அனுமதித் திருந்தார்கள். இன்று அந்த மூன்று வயதுக் குழந்தையை அவள் அடித்து விட்டு அவள் கூறிய வார்த்தைகள் தங்களது முடிவு சரியா பிழையா என்ற கேள்வியை அவர்கள் மனதில் எழுப்பி விட்டது.

பஸ்லில் இருந்த அனைவரது முகங்களும் அவனை நோக்கித் திரும்புகின்றன. நடந்ததை அறிந்து கொண்டு பலர் மௌனமாகின்றனர். ஒருசிலர் ஆத்திரப்பட்டுவிட்ட தாக அவள் மீது குற்றம் காண்கின்றனர்.

அவள் ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறாள் என்பதையறிய அவனுக்கு ஆவலாக இருந்தது. இதுவரை எந்தப் பக்கமும் பார்க்காமல் அந்தக் குழந்தையின் அங்க அசைவுகளை ரசித்துக் கொண்டிருந்த மஞ்சவின் கண்கள் கலங்குகின்றன.

தனது ஆடை கசங்குவதையும் பொருட்படுத்தாது அந்தக் குழந்தையை வாங்கி வைத்துக் கொண்டு அந்தப் பெண்ணின் முதுகைத் தடவித் தேற்றிய அவனது மனைவியின் செயல் அவனுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

“ஆஸ்பத்திரிக்கை செத்ததிலை இவவின்றை புருஷனும் ஒரு ஆளாம்”

கம்பியில் தொங்கிய படி அருகில் நின்ற தயாளனை தட்டிக் குனிய வைத்து மெதுவாகச் சொல்கிறாள், அவனது மனைவி.

மருத்துவ மனையில் நடந்த அந்தச் கோரச்சம்பவம் அவன்து நினைவில் வருகிறது. அந்தச் சம்பவம் நடந்த ஒருசில நாட்களில் ஷல்லடிப்பட்ட தனது நண்பனை அவன் மருத்துவமனைக்கு கொண்டு போயிருந்தான். அந்த இடிபாடுகளுக்கு மத்தியில் மருத்துவ மனையின் பின்புறத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த பிணக் குவியல்கள், முழுவதும் எரியாத நிலையில் பக்கங்களில் உருண்டு பரவிக் கிடந்த மண்டை ஒடுகள்... அவற்றில் ஒன்று இந்தப் பெண்ணின் கணவனுடையதாக இருந்திருக்கலாம் என்று அவன் எண்ணிய போது அந்த இளம் வயதில் ஒரு குழந்தையுடன் விதவையாகிவிட்ட அவளது ஆத்திரம் நியாயமானதுதான் என்ற முடிவுக்கே தயாளன் வந்தான்.

ஏதாவது ஒரு காரணத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவளது கணவன் அநியாயமாகச் சாகடிக்கப்பட்ட சம்பவத்தை அவள் மறக்க முயல்லாம்.

ஆனால் மறக்க வேண்டியாவைகளைத் தானே மனிதன் மறக்க வேண்டும். மறக்கக் கூடாதவைகளை மறந்தால் மனித நாகரீகமே அழிந்து விடாதா? தவறு களுக்கும் சரிகளுக்கும் இடையே ஒரு எல்லைக் கோட்டையே போடமுடியாமல் எதற்கும் அஞ்சி வளைந்து நெளிந்து போவிகளாக வாழும் தனக்காகவும், தன்னைப் போன்றவர்களுக்காகவும் அவன் ஒரு கணம் வெட்க மடைந்தான்.

காலையில் செருப்பில் அப்பிக் கொண்ட ரத்தமும்' பஸ்ஸில் நடந்த சம்பவமும் அவனுக்குள் அழுங்கிக் கொண்டிருந்த உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்புகிறது. இயலாமைகள் அல்ல அதையே இயல்பாக்கிக் கொண்ட ஒரு வாழ்க்கை முறையிலிருந்து எப்படியும் விடுபட வேண்டும் என்ற அவா அவனுள் எழுந்தது.

திருமண வீட்டின் கலகலப்புக்கள் அவனுக்குக் களிப்பைத் தரவில்லை. மறுநாள் காலையிலும் மஞ்சுகை காட்டுவது சரியா பிழையா என்ற விவாதம் அவர்களிடையே முடிவுக்கு வரவில்லை. கைகாட்டுவதைத் தடுத்தால் குழந்தையின் மனதை அது பாதித்து விடும் என்று தயாளனின் மனனவி வாதாடினாள்.

நேரமாகிக்கொண்டிருந்தது. எந்த ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியாத நிலையிலிருந்த தயாளனுக்கு அந்த சூழலின் மீதே வெறுப்பு ஏற்பட்டது. எதுவும் பேசாமல் மஞ்சுவைச் சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்றான். வழமையாக கையசைக்கும் அந்த இடம் வந்தது. அவன் சைக்கிள் பாரில் அமர்ந்திருந்த மஞ்சுவின் செய்கையை அவதானித்தான். மஞ்சு அந்தப் பக்கம் திரும்பவே இல்லை. பஸ்ஸில் கண்ட அந்தப் பெண்ணின் அதே வெறுப்புணர்வு மஞ்சுவின் முகத்திலும் வெளிப்படுவதை அவன் அவதானித்தான். தயாளனின் முகத்தில் நம்பிக்கையின் மலர்ச்சி தெரிந்தது.

—தாயகம் '88

ஃ

ஃ

ஃ

கதை முடியுமா?

“வேலையாலை வந்தா அப்பிடியே கதிரையில் குந்திக் கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான்!”

அப்பொழுதுதான் வேலையால் வந்து ஆடைகளைக் கூடக் களையாமல் எப்படியாவது ஒரு சிறுக்கதையை எழுதி நாளைக் காலையிலேயே ‘காரிருள்’ மாதஇதழ் ஆசிரியரிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று கதிரையில் அமர்ந்த எனக்கு மனைவியின் அந்த வார்த்தைகள் ஆவேசத்தைக் கிளப்புகிறது. அவளை வாய்க்கு வந்தபடி ஏச வேண்டும் என்று சினத்தோடு திரும்புகிறேன்.

கோடிப்புறத்தில் கிடந்த விறகுக்கட்டைகளை கோடரியால் வெட்டிப் பிளந்து இரண்டு கைகளிலும் அடுக்கி விழுந்துவிடாமல் மார்போடு அணைத்தபடி சுமையுடன் அடுப்படியை நோக்கி மெதுவாக நடந்து செல்லும் அவளைக் கண்டதும் எனது வாய் அடைத்துவிடுகிறது.

இருந்தாலும் மனதில் எழுந்த அந்த ஆவேச உணர்வு இன்னும் மறையவில்லை. கதை எழுதுவதைப்பற்றிய சிந்தனை குழம்பிப் போய், மனவி அப்படிச் சொன்னது சரியா பிழையா என்ற கேள்வி என்னிடம் எழுகிறது.

கதை எழுதுவது அப்படி என்ன தேவை இல்லாத ஒரு வேலையா? மனவிகூட, சம்பளம் இல்லாத உத்தியோகம் என்று அடிக்கடி குத்தலாகக் கூறுகிறாள். இன்றும் அதே உணர்வோடுதான் இதைச் சொன்னாளா? அல்லது இத்தனை நாட்களாக இப்படிக் குந்தியிருந்தும் நான் கதையை எழுதி முடிக்கவில்லை என்றஉணர்விலும் அவள் சொல்லி இருக்கலாம்.

சிறுகதை தருவதாகக் கூறி ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகி விட்டது. அந்த இதழாசிரியர் கூட இரண்டு மூன்று தடவை வீடு தேடி வந்து விட்டார். அந்த அளவிற்கு நான் ஒரு பெரிய எழுத்தாளனல்ல.

“சிரமமெண்டால் முதலே சொல்லி இருக்கலாம்” என்று மாலையில் வேலையால் வரும்பொழுது தெருவில் சந்தித்த அந்த இதழாசிரியர் சொல்லிய சொல்லிலிருந்தே எனது எழுத்தாளத் தகுதி எனக்குப் புரிந்துவிட்டது.

“எழுதுவதுகொஞ்சம் சிரமந்தான். வேறு யாரிட மாவது கேளும்” என்று சொல்லி விட்டு மற்றவர்களைப் போல் தானுண்டு. தன் வேலையுண்டு என்று இருந்து விடலாம். ஆனால் அது என்னால் முடியவில்லை.

எழுதுவது ஒரு சமூகக் கடமை என்றஉணர்வு இருகிப் பதிந்துவிட்ட ஒரு நிலையில் சமூகத்தின் மனச்சாட்சியை என்னால் முடிந்தவரையாவது கிளரிவிட வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் எழுதத்துடிக்கும் எனது மனம் அதற்கு இடம்தரவில்லை.

நான் எழுத முயலவில்லை என்றல்ல, ஒவ்வொரு நாளும் தான் இப்படி வெற்றுக் காகிதத்தை அடுக்கி வைத்துக்கொண்டு பேனாவைத் திறந்துவைத்தபடி

எதிரே உள்ளசுவரையும், அருகிலுள்ள யன்ன லுக்கூடாகத் தெரியும் பாசி படர்ந்து கருமையாகிவிட்ட அந்த பழைய மதிலையும் வெறித்துப் பார்க்கிறேன்.

வெளியில்கில் கதை எழுதுவதற்கான கருக்கள் இல்லை என்பதல்ல. பெரும் வீரகாவியங்களுக்கான கருவாக இல்லாவிட்டாலும் அறியாமை, அடிமைத்தனம், இவை நாளாந்தம் கண் முன்னால் நடைபெறும் காட்சிகள் தான். உள்ளதை உள்ளபடி மறைக்காமல் உண்மையை எழுதி னால் எழுதுபவனின் கதை முடிந்துவிடலாம். கதை முடிவது ஒன்றும் பெரிய விடயமல்ல. சமூகத்திற்கு உபயோகமாக இருந்தால் அது கூட சிறிய விடயம்தான். இப்படிப் பேனாவைச் சரித்து எழுதவும் முடியாது, நிமிர்த்தி எழுதவும் முடியாது என்ற நிலையில், முடிவைத்து இருப்பதைத் தவிர வேறு எதைத்தான் செய்ய முடியும்.

இப்படித் தான் பேனாவைத் திறந்து திறந்து முடிநாட்கள் நகர்ந்து விட்டன. இன்று எப்படியும் எழுதுவது என்ற முடிவுடன் வந்தபோதுதான் மனைவி சொன்ன வார்த்தைகள் என்னைக் குளப்பிவிட்டன. என்ன இருந்தாலும் எனது நிலைமை புரியாமல் அவள் இப்படிக் கூறியிருக்கக்கூடாது. வங்கியில் வேலை பார்க்கும் எதிர் வீட்டு வரதன் சொன்னது போல், பெண்களுக்கு அதிகசுதந்திரம் கொடுக்கக் கூடாது என்பது அந்தக் கணத்தில் எனக்குச் சரிபோலவும் படுகின்றது. அப்படி நான் என்னும் போது எனக்குத் தெரிந்த சில பெண்ணிலைவாதிகளின் முகங்கள் ஏனோ நினைவுக்கு வருகின்றன.

வரதனின் மனைவியும் படித்தவள்தான். வீவு நாட்களில் ‘‘லம்பேட்டா ஸ்கூட்டரில்’’ இருவரும் குழந்தையை விட்டுவிட்டு உல்லாசமாக வெளியே சுற்றி விட்டு வரும் போது தம்பதிகள் போலல்லாமல் காதலர்கள் போலவே

பார்ப்பவர் கண்களுக்கு படுவார்கள். ஒரு நாள் அவளது இடது முழங்கைக்குக் கீழ் தடித்து வீங்கியிருந்தபோது என்ன ஏது என்று எனது மனைவி கேட்டிருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இவர்களுக்கிடையே சீதனப் பிரச்சனையும் மனைவியை சந்தேகிக்கும் ஒரு போக்கும் இருப்பதாக மனைவி கூறினாள். குடும்பம் என்றால் இப்படித்தான் பலதும் இருக்கும் என்று; நான் சமாளித்துக் கொண்டேன்.

அடுத்த வீட்டுப் புதினங்களில் அவ்வளவு அக்கறையுள்ளவள்ளல் என் மனைவி. அந்தக் கறையை அவள் என்னிடம் சொல்லியதற்கும் ஒரு காரணம் இருக்கவேண்டும்.

ஒரு குடிகாரத் தந்தைபிடம் எனது தாயார் பட்ட அடி உடைகள் துண்ப துயரங்களை சிறுவயதிலேயே கண்டு வெறுப்படைந்த என் மனதில் பெண்களைச் சமமாக நடத்த வேண்டும் என்ற உணர்வு இயல்பாகவே வளர்ந்திருந்தது. இதனால் மனைவி மீது அதிகாரம் செலுத்தாமல் வீட்டு வேலைகளிலும் ஆடைகள் துவைத்தல், வீடு துப்பரவு செய்தல், சமையல் வேலை எல்லாவற்றிலும் நேரமுள்ள போதெல்லாம் உதவி செய்வதுண்டு. இவைகளை அவதானித்து விட்டுத்தான் வரதன் என்னிடம் அப்படிச் சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

ஒருவர் கொடுக்கவும் மற்றவர் வாங்கவும் சுதந்திரம் என்பது என்ன வெறும் கடைச்சரக்கா. ஏதோ ஒருவரது மன்றிலையை ஒருவர் புரிந்து வாழ வேண்டும் அவ்வளவு தான். ஆனால் ஒரு கறையை எழுத நான் படும் அவஸ்தையைப் புரிந்து கொள்ளாமல் எனது மன நிலையைக் குழப்பியது மனைவியின் தவறுதான்.

“இந்தாங்கோ தேத்தன்னி.” தலையை நிமிர்த்தா மல் மேசை மீது பார்வையைச் செலுத்துகிறேன். தேனீர்ட்

பேணியை மேசைமீது வைத்து விட்டு குழாய் விளக்கை ஏற்றி விட்டுச் செல்கிறாள் மனைவி. வேலையால் வந்த களைப்பும் சோர்வும் தேனீரைக் குடிக்க வேண்டும் போல் இருக்கிறது. இருந்தும் தலையை நிமிர்த்தி தேனீர்ப் பேணியைப் பார்த்துவிட்டு பிடிவாதத்துடன் பேசாமல் இருந்து விடுகிறேன். குழாய் விளக்கை நோக்கி வந்த பூச்சிகள், வண்டுகள் மேசை மீதும் விழுகின்றன. தேனீரை வீணாக்கக் கூடாது என்பதற்காக முன்னெச்சரிக்கையுடன் பேப்பர்த்துண்டால் அதை முடி விடுகிறேன். ‘தேத்தண்ணி ஆறுப்போகுது குடிச்சிட்டு எழுதுங்கோவன்’

தேனீரைக் குடிக்காமல் முடி வைத்ததை அவதானித்த மனைவி அருகில் வந்து சொல்கிறாள்.

“தேத்தண்ணியை குடிச்சிட்டு எழுதுங்கோவன்” என்ற மனைவியின் வார்த்தை எனது கோபத்தைச் சுற்று தணிக்க உதவுகிறது. முதலில் அவள் பேசிய வார்த்தையைப் பற்றிக் கேட்கலாமா? என்று யோசிக் கிறேன். அவள் அந்த வார்த்தையைச் சாதாரணமாகவும் கூறியிருக்கக் கூடும். கதை எழுதுவதற்காகச் சிரமப் பட்டுக் கொண்டிருந்த எண்க்கு அது பாரதூரமானதாகப் பட்டிருக்கவும் கூடும். இதைப்போய்ப் பெரிதாக எடுத்துப் பிரச்சனையாக்கினால் சொன்னபடி நாளைக்கு கதையை கொடுக்க முடியாது.

முடியிருந்த தேனீரை எடுத்து மடமடவென்று குடிக்கிறேன். எனது மனப் போராட்டங்களைப் புரிந்து இருப்பாளோ என்னவோ காலியான தேனீர்ப்பேணியை எடுத்துக் கொண்டு மனைவி அந்த இடத்தை விட்டு நகர்கிறாள். ஒரு மனப்பிரச்சனையின் தீர்வும் குடித்த தேனீரின் உற்சாகமும் ஒரு தென்பைத் தர எப்படியும் எழுதிவிடுவேன் என்ற நம்பிக்கையோடு கதிரையில் நிமிர்ந்து உட்கார்கிறேன்.

அப்பொழுதுதான் பக்கத்து வீட்டுப் பிள்ளைகளுடன் விளையாடிவிட்டு புழுதியும் மண்ணுமாக இரு பிள்ளைகளும் வந்து சேர்கின்றனர். அவர்கள் இருவருக்கும் நாலு வார்த்தைகள் கோபத்துடன் பேசி அவர்களை கிணற்றிடிக்குக் கூட்டிச் சென்று கழுவுவதற்கிடையில் எழுந்த கூச்சல்கள் அந்த மண்டபம் வரைவந்து குழப்பி எனக்கு மீண்டும் சினத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

இதற்குத் தான் வீடு கட்டும் பொழுதே அமைதியாக இருந்து எழுதப் படிக்கக் கூடியதாக வீட்டடைக்கட்டியிருக்க வேண்டும். வடக்கு வாசல் வீட்டுக்கு அப்படி வசதியாக அறைகள் அமையவே அமையாது என்று அடித்துச் சொல்லிவிட்டார் சாத்திரியார். சாத்திரமும் மண்ணாங்கட்டியும் என்று அப்பொழுது அந்தச் சாத்திரத்தின் மீதும் ஆத்திரம் வருகிறது.

கடதாசியில் செய்த ஹாக்கெட்டுக்கள் மண்டபத்தை வலம் வந்து எனது தலையை உராய்த்துக் கொண்டு மேசைமீது விழுகின்றன. பாடசாலைகள் தொடர்ச்சியாக பூட்டிக்கிடப்பதால் பிள்ளைகளிடம் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையே அற்றுப் போய்விட்டது. இந்தப் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம்—இதைப்பற்றி யார்தான் யோசிக்கிறார்கள்? அதுவும் சரிதான். அதிகம் படித்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் நாங்கள் தானே இவ்வளவு பூதாகரமான பிரச்சனைகளை வளர்க்க ஏதோ ஒரு வகையில் உதவி இருக்கிறோம். ஒரு வேளை படிப்பறிவு குறைந்தாலும் பிரச்சனைகள் தீரும் போலும்.

“பிள்ளைகள் படிக்குதோ எண்டும் கவனிக்கிறேல்லை விளையாட்டடைவிட்டிட்டு புத்தகத்தை எடுத்துப் படியுங்கோ”

அவர்கள் புத்தகங்களை கையில் எடுத்ததும் மனைவி அடுப்படிக்குள் நுழைகிறாள்.

“அப்பா பள்ளிக்கூடம் எப்பப்பா தொடங்கும்”

“தொடங்கிற நாளைக்கு போகலாம். இப்ப அப்பாவைக் குழப்பாமைக் கவனமாய்ப் படியுங்கோ” முகத்தைக் கோபத்தோடு வைத்துக் கொண்டு கடுமையாகக் கூறுகிறேன்.

இப்படித்தான் பேயைக்கண்டனீங்களோ? பூதம் எந்த ஊரிலை இருக்கு? சந்திர மண்டலத்தில்யா கடவுள் இருக்கிறார்? என்று விளக்க முடியாத கேள்விகளை கேட்டு தினாற்றிக்க வைப்பாள் இளைய மகள்.

புத்தகத்தை விரித்து வைத்துவிட்டு எழுத்துக்களைப் பார்க்காமல் மனப்பாடமாகிவிட்ட பாடங்களை உரத்துக் கத்துகின்றனர்.

“அப்பாவைக் குழப்பாமல் மெதுவாகப் படியுங்கோ”

அடுப்படியிலிருந்து மனைவியின் குரல் வருகிறது. பிள்ளைகளும் தமது குரலைத் தாழ்த்திக் கொள்கின்றனர்.

இதுவரை அங்குமிங்குமாக அலைந்த உணர்வுகளை நிலைப்படுத்தி ஓரிரண்டு வரிகளாக எழுதி விட்டேன். திருப்பி ஒரு முறைபடித்துக் பார்த்தபோது எனக்குத் தெரிந்த சில விமர்சகர்கள் எனக்கு முன்னால் நின்று எக்காளமிட்டுச் சிரிப்பது போன்ற ஒரு பிரமை. அவசரமாக அந்தப் பந்தியை பேணையால் கீறிவிட்டுத் தாளைப் புரட்டி மறுபக்கத்தில் எழுத முயற்சிக்கிறேன்.

அப்பொழுதுதான் பக்கத்து வீட்டிலிருந்து சாவீட்டின் ஒலம் போல் சின்னாஞ் சிறுசுகளெல்லாம் ‘ஜேயா’ என்று கத்துகின்றன. வழுமையாக கிழுமையில் ஒரு நாளாவது

கேட்கும். இந்த அழகை ஒவிய எல்லோருக்கும் பழகிப் போன ஒன்றுதான். இன்று சற்று அதிகமாகவே கேட்பதால் கதிரையில் அமர்ந்திருக்க முடியவில்லை. ஏதாவது விபரம் நடந்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தில் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு வெளியே வருகிறேன்.

அதிகம் குடித்துவிட்டால் ஊர்தேசத்தை எவர் ஆண்டாலும் இராசையாவுக்கு தனது வீட்டுக்கு தான்தான் ராஜா என்ற நினைப்பு. தனது மனைவி மக்களை எப்படித்தான் அநியாயமாக அடித்து துன்புறுத்தினாலும் எவருமே கேட்க வரமாட்டார்கள் என்ற துணிச்சலில் நீண்ட நாட்களாகவே வீட்டுத் தர்பார் நடத்தி வந்தான் நான்கு பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையான அவன் உழைப்பதைக் குடிப்பதிலேயே செலவழித்ததனால், அவனது மனைவியும் அயல் வீடுகளில் அரிசி, மா, தூா் இடிக்க என்று கூவிவேலைக்குச் சென்று வந்தாள்.

இராசையாவுக்கு போதை ஏறிவிட்டால் போதும், சண்டைக்கு வேறு காரணம் தேவையில்லை. எப்படியாவது கைகால்கள் நீணும் அளவிற்கு வந்து விடும். வழைமையாக அச் சிறுவர்களின் கூக்குரல் என் மனதை வேதனைப் படுத்தும். இன்று எனது எழுத்து வேலையை குழப்பிய ஆத்திரமும் ஒன்றுசேர இராசையாவை வழிக்குக் கொண்டு வர ஏதாவது செய்ய வேண்டும் போல தோன்றுகிறது.

தங்களோடு சேர்ந்து விளையாடுப் பிள்ளைகளின் அவலக் குரல்களைக் கேட்டு எனது பிள்ளைகளும் விழிகள் பிதுங்கியபடி நிற்கிறார்கள்.

“இராசையா அவளை அடிச்சக் கொல்லுகிறான் போலை போய்ப்பிடியுங்கோவன்” மனைவியும் கலவரத் துடன் என்னைப் பிடித்துத் தள்ளுகிறாள்.

“என்ன கொஞ்சம் ஓவர் போல கிடக்கு, பிடிச்சு இரண்டு குடுத்தாத்தான் சரிவரும்” கேற்றடியில் நின்று சொல்லி விட்டு தனது கடமை முடிந்ததாக திரும்புகிறான் அடுத்த வீட்டு வரதன்.

“பொறப்பா அடுத்தவன்றை குடும்பப் பிரச்சனையிலே அவசரப்பட்டு தலையிடக்கூடாது?” நீங்கள் உப்பிடத்தான் எதுக்கும் வேதாந்தம் சொல்லுவியன்.”

மனைவி சொல்லி முடிப்பதற்குள் பிள்ளைகளின் அழுகைக் குரலையும் மீறி இராசையாவின் மனைவியின் குரல் உரத்து மேலெழுகிறது.

“நானும் இவ்வளவு நானும் பொறுத்துத்தான் இருக்கிறேன். மா இடிச்சாதல் என்றை பிள்ளையளை வளர்க்க எனக்குத் தெரியும். ஒழுங்கா இருக்கிறதென்டா இரு. இல்லாட்டி வெளியிலை போ”

“என்னடி சொன்னனி. வேலைக்கு போன உடனை வாய் வைச்சிட்டுது என்ன?

“உமக்குத்தான் அடிக்கத் தெரியும் எண்ட நினைப்பு”

அடிதடிகள் மாறி விழுகின்ற சத்தங்கள் கேட்கின்றன. பிள்ளைகளின் கூக்குரல்களும் மேலெழுந்து மெல்ல அடங்குகின்றன.

“அடிச்சுப்போட்டாய் என்னடி”

அளவுக்கு மிஞ்சிய போதையின் சோர்வோடு அந்த வார்த்தைகளையே அழுகின்ற தொனியில் திரும்பத் திரும்பக் கூறியபடி ஓய்ந்துவிடுகிறான்.

“இனித் திருந்துவார் தம்பி”

நான் எதிர்பார்த்தது அங்கு நடந்துவிட்ட திருப்தியில் அருகில் நின்ற மனைவிக்குச் சொல்லிவிட்டு மீண்டும் எனது பணியைத் தொடரும் அவசரத்தில் செல்கிறேன்.

“எண்டாலும் ஒரு ஆம்பிளையைக் கைநீட்டி அடிச் சுப் போட்டான்” “ஓ ஆம்பிளையள்தான்... எல்லாரும் பெண்டுகளுக்குத்தான் ஆம்பிளையாய் இருக்கப் பாக்கினம்”

“உதிலை குந்தினா எழும்ப மாட்டியள் சாப்பிட்டிட்டு இருங்கோ”

“சரிசரி கெதியாய் போடும்”

அடுப்படிக்குள் இருந்தால் மூட குழம்பிவிடும் என்பதற்காக கோப்பையைத் தூக்கிக்கொண்டு மண்டபத் துக்கு வருகிறேன். அங்குமிங்கும் நடந்தபடி சாப்பாட்டை வாயிற்போட்டு மென்றபடி கற்பனையில் ஆழ்கிறேன்.

“ஏனப்பா ஓரிடத்தை இருந்து சாப்பிடுங்கோவன். கண்டறியாத கதை எழுத வெளிகிட்டு மூளையிலையும் தட்டப் போகுது”

சோற்றுக் கீகாப்பைக்குள் சொதியை ஊற்றிபாடி நகைச்சுவையோடு கூறுகிறாள், மனைவி.

அவசர அவசரமாக வாய்க்குள் எறிந்து விட்டு கோப்பையைக் கழுவுகிறேன். எழுதுவதற்கான நம்பிக்கையும் உற்சாகமும் வந்ததுபோன்ற உணர்வுடன் கதிரையில் அமர்கிறேன்.

வெள்ளைத்தாள்களில் குழிழ்முனைப்பேனா வழுக்கிக் கொண்டு வளைந்து சுழன்று விரைகிறது. எழுதி முடிந்த ஒற்றைகள் ஓரிரண்டை, புரட்டி வைக்கிறேன்.

தூரத்தில் நாய்கள் குரைக்கின்றன. தூரத்தில் குரைத்த நாய்களின் குரைப்புக்கள் அருகருகே வந்து பக்கத்து வீட்டு நாய்களும் குரைக்கின்றன. அயல் வீட்டு விளக்குகள் எல்லாம் ஓவ்வொன்றாக அணைகின்றன. மனைவி குழந்தைகளையும் அணைத்தபடி மௌனமாக அருகே வந்து மெதுவாக தோளைப் பிடித்து உலுப்பு கிறாள்.

அதிகாலையிலும் விளக்குப் போட அச்சமாக இருக்கும். விடிந்துவிட்டால் வீட்டுவேலைகள். சிறிது நேரம் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு சிலைபோல விரைத்துப் போய் உட்கார்ந்திருக்கிறேன்.

எங்களது வீட்டு விளக்கும் அணைகிறது.

நாளையும் இக்கதை முடியுமா?

—தாயகம் '89

ஃ

ஃ

ஃ

இருட்டுமிகு

இரவின் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு வானத்தில் எழுந்த குண்டு வீச்சு விமானத்தின் இரைச்சல் நெருங்கி வரவர இன்னும் நகரத்தை அண்டிய பகுதிகளை விட்டு வெளியேறாமல் எஞ்சியிருந்த மக்கள் மனதில் அது மரணப் பீதியை ஏற்படுத்தியது.

இரும்புக் குழாய்களால் செய்யப்பட்டு மடித்து வைக்கக் கூடியதாக வெளிநாட்டு மாதிரியில் அமைந்த சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்தபடி அவரது வீட்டுமூன் மண்டபத்தில் பாதி உறக்கத்தில் படுத்திருந்த கிளாக்கர் பரமானந்தம் திடுக்குற்று எழுந்தார். அருகேயிருந்த மேசையில் எரிந்து கொண்டிருந்த அரிக்கன் விளக்கை விரைவாக தணித்து அணைத்துவிட்டு ரோச் வையிற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஒளியை பாய்ச்சாமல் கால்கள் பதறத் திறந்து கிடந்த கதவுக் கூடாக மதிற் கரைக்கு ஒடுகிறார்.

“சிவஞானம்... சிவஞானம்... பொம்மர் வருகுது
போல கிடக்கு... கெதியா பங்கருக்கு வாங்கோ”

மதிலுக்கு அருகில் உயரமாகப் போடப்பட்டிருந்த
பதுங்கு குழியின் மண் மூடைகளுக்கு மேல் ஏறி நின்று
அவசரமாகக் கத்தினார் பரமசிவம்.

“ஓமண்ணெண்... பொம்மர்தான் இரையுது... நாங்கள்
ஓடி வாறும்... நீங்கள் உள்ளை போங்கோ”

தமது உயிர்களைப் பாதுகாக்கும் உணர்வுடன்
முன்பே தயார் நிலையில் இருந்த ஓவ்வொருவரும் சுறு
சுறுப்பாக இயங்குகின்றனர். மதிலுக்கு அப்பால் ஒரு
கொட்டில் வீட்டில் குடியிருந்த சிவஞானம் மனைவி
பிள்ளைகள் எல்லோரும் பாது நிலவின் மங்கிய ஓளியில்
அவரது வீட்டின் முன்புறமிருந்த படலையைத் திறந்து
கொண்டு பதட்டத்துடன் பதுங்கு குழியை நோக்கி ஓடி
வருகின்றனர்.

“குறுக்காலை போவார் வந்திட்டாங்கள்... ஆருக்கு
அள்ளிவைக்கப்போறாங்களோ”

முடிய பதுங்கு குழிக்குள் தனது மூட்டு நோயின்
காரணமாக செல்ல மறுக்கும் சிவஞானத்தின் வயதான
மாயியார் கொட்டிலுக்கருகே அவளுக்கென வெட்டப்
பட்ட திறந்த பதுங்கு குழிக்குள் சென்று கொண்டே
வாயில் வந்தபடி திட்டுவது மதிலுக்கு அப்பால் கேட்கிறது.

“அட ரேடியோவை விட்டிட்டு வந்திட்டன்”

தாங்கள் படுகின்ற அவலங்கள் எங்காவது எதிரொலிக்
கின்றதா, தமது துயரங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்கான
செய்தி எப்போதாவது வருமா என்ற ஆவலுடன் தான்
அவர் அந்தச் சிறிய வானொலிப் பெட்டியை கையில்
கொண்டு திரிந்தார். இரவுச் செய்திக்கு நேரமாகி

விட்டதை உணர்ந்த போதுதான் அவருக்கு வாளெனாலிப் பெட்டியின் ஞாபகம் வந்தது. அதை எடுத்துவர பதங்கு குழியைவிட்டு வெளியே வர முயன்றார்.

“அண்ணே, அண்ணே, கிட்டவா இரையது. கொஞ்சம் பொறுங்கோ”

சிவஞானம் அவரைப் பதங்கு குழிக்குள் இழுத்து அமர்த்துகிறான். விமானத்தின் இரைச்சல் வரவர அதிகமாகிறது. பகற்பொழுதானால் விமானத்தின் இரைச்ச வையும் காதில் கேட்டுப் பறக்கும் திசையையும் பதியும் இடத்தையும் கொண்டு இலக்கைப் புரிந்து கொள்ளலாம். அதற்கேற்ப அந்த இலக்குக்குரிய பகுதியில் உள்ளவர் கள்தான் அதிக அச்சத்துக்குள்ளாவார்கள். அந்த இருளில் விமானம் எந்தத் திசையில் எங்கே வருகிறது என்பதை அறிய முடியாத நிலையில் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தலைக்குமேல்தான் குண்டு வருகிறதோ என எண்ணி அச்சமடைந்தனர்.

பங்கருக்குள் ஏரியும் மெழுகுவர்த்தியின் ஒளியிலும் அவர்களது முகங்களில் பயத்தின் ரேகைகள் படர்வது தெரிந்தது.

“சிவஞானம் நாங்கள் இப்படிப் பயந்து பயந்து சாகிறதில்லையடா. இதை அநியாயம் எண்டு சொல்ல ஒருத்தரும் இல்லாதது தான்ரா ஆகப் பெரிய அநியாயம்”

“ஓ... முந்தி எப்பளன்ட உடனை தங்கடை தேவைக்காண்டி அவங்கள் கத்தினாங்கள்...”

“அவங்களும் வந்து எங்களைக் கொஞ்சப்பாடே படுத்தினவங்கள்.” எல்லாரும் தங்கடை தேவைக்காண்டி எங்களைப் பலியிடுறாங்கள்.”

திடீரென பதங்குகுழியின் வாசலுக்கூடாகி ஒரு மின்னல் வெளிச்சம் மின்னி மறைகிறது. எல்லோரும்

அச்சத்தில் தலைகளைக் குனிந்தபடி காதுகளைப் பொத்து கின்றனர். ஒரு சில நொடிகளில் அதிர்வுடன் எங்கோ பலத்த வெடியோசை கேட்கிறது.

“ஆரார் செத்துதுகளோ... எத்தினை வீடுகள் அழிஞ் சுதோ- சி... எவ்வளவு காட்டுமிராண்டித்தனம்.”

வெறுப்பு மேலிடப் பரமானந்தம் கூறிய வார்த்தைகள் சிவஞானத்தை வியப்படைய வைத்தன. கோட்டைமீது தாக்குதல் ஆரம்பித்த ஒருமாத காலத்துக்குள் அவர் எப்படி மாறி இருந்தார்.

அரசுசேவையில் உயர்பதவி வகித்து ஓய்வு பெறும் வயதை எட்டிவிட்ட அவர்இளவயதிலிருந்தே கொழும்பில் பல தொழிற்சாலைகளுக்கும் வர்த்தக நிறுவனங்களுக்கும் உ.ரிமையாளர்களான அவரது உறவினர்களைப் போலவே ஓர் அரச ஆதரவாளராக இருந்தார். அதன் அர்த்தம், அந்தப் பிரதேசத்தில் கருதப்படுவதுபோல அரசுக்கு ஒற்றுச் சொல்வதோ உதவி செய்வதோ அல்ல. இருக்கின்ற ஏற்றத்தாழ்வான சமூக அமைப்பை அங்கீகரிப்பதும் தமிழைப் போன்றவர்களின் வசதியான வாழ்வுக்கு பங்கம் தராத அரசியலை ஏற்பதுந்தான். இயல்பாகவே அதிகம் பேசாத அவர் தனது நெருங்கிய நண்பர்களுடன் மட்டும் எப்போதாவது அபிப்பிராயங்களைப் பரிமாறிக் கொள்வார்.

காரியாலய வேலைகளும் தடைப்பட்டு இருந்ததால் அந்தச் சாய்மனைக் கதிரையில் படுத்தபடி தான் கற்பனையிலும் எண்ணிப் பார்க்காத பயங்கர நிகழ்வுகள் கண்முன்னால் நடப்பதை உணர்ந்த போதுதான் சிவராசாவின் நினைவு அடிக்கடி வந்தது.

கொழும்பில் பணிபுரிந்தபோது பொழுது போகாத வேளைகளில் அவருடைய இளமைக்கால நண்பனும் ஒன்றாகப் பணிபுரிந்தவனுமான சிவராசாவுடன் புரிந்த

விவாதங்களை எண்ணிப் பார்த்தார். வியட்னாம் யுத்தம் நடந்த காலத்தில், அமெரிக்காவின் பக்கம் அவரும் வியட்னாம் பக்கம் அவனுமாக சண்டையின் ஓவ்வொரு அசைவுகளையும் பத்திரிகைகள், வானோவிகளில் அறிந்து கொண்டு நடத்திய சண்டைகள், அமெரிக்காவின் மிகக் கொடுரோமான குண்டுவீச்சுக்களை அவர் நியாயப்படுத்தி வாதிட்ட முறைகள், அதற்காக எளிதில் உணர்ச்சிவசப் பட்டுவிடும் அவனிடம் அவர் வாங்கிக்கட்டிய வசை மொழிகள், எல்லாம் குண்டுவீச்சின் கொடுமைகளை அவர் நேரில் கண்டு அனுபவித்த போதுதான் நெஞ்சில் உறைத்தன.

பொது வேலை நிறுத்தத்தில் பங்குகொண்டு வேலையை இழந்த அவன், பொருளாதார நெருக்கடியால் ஏற்பட்ட துன்பங்களின் மத்தியில் குடிப் பழக்கத்துக்கு ஆளாகி நோய்வாய்ப்பட்டு ஒராண்டுக்கு முன்னர்தான் இறந்தான். இறப்பதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன், மது வெறியில் சிறிது தள்ளாடியபடி அவரது வீட்டுக்கு வந்தான். வழமைபோல இருவருக்கு மிடையில் வாக்குவாதம் எழுந்தது.

“சிவம், எங்களைப் பார். நாங்கள் வீடு வாசல், பின்னையளின்றை வாழ்க்கை இதுகளோடை மட்டும் நிக்கிறதாலைதான் இப்பிடி இருக்கிறம். நீ, ஊருலகத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டாய். இப்ப உன்னைப்பற்றி ஆர் கவலைப்படுகின்றே”

“டேய் பரம், என்னைப்பற்றி ஒருத்தரும் கவலைப்பட வேண்டாம். என்றை வீட்டிலை மட்டுமாகவும் இருக்கு. வீட்டைக் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டிராமை வெளியிலை போய்ப்பார். நான் மற்றவங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறது என்றை கொள்கை. அதை எல்லாரும் எடுத்தா ஒருத்தருக்கும்

கவலை இராது. பரம், நீ வீடு வீடெண்டு சாகிறாய். நாடு நல்லா இருந்தாத்தான்ரா வீடு நல்லா இருக்கும்”

அன்று மது வெறியில் புலம்புவதாக அவர் கருதிய வார்த்தைகள் உருக்கொண்டு நடைமுறை உண்மைகளாக அவர்முன் விரிவதை அவர் உணர்ந்தார்.

சிவஞானம் கருதியது போல கோட்டைத் தாக்குதல் ஆரம்பித்த நாட்களில் நிலைமை இப்படி மோசமடையும் என்று அவர் எண்ணவில்லை.

“அவங்கள் கோட்டையைச் சுற்றித்தான் போடு வாங்கள்” என்று அடிக்கடி கூறிவந்தார். படிப்படியாக, குடிமக்கள் வாழும் பகுதிகளை நோக்கி இரவிலும் பகலிலும் வீசிய கண்முடித்தனமான குண்டு வீச்சுக்கள் அவருக்கு அதிர்ச்சியையும் அச்சத்தையும் தந்தன.

மனைவி மக்களுடன் குதாகலமாக அவர் வாழ்ந்த வீடு வெறுமையாகிக் கிடந்தது. ஆடிக்கலவரத்தின்பின் ஏற்பட்ட வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்தி முத்த மகனையும் மகளையும் கண்டாவுக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தார். இங்கிருந்தே பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பி வைத்தார்.

தாக்குதல் தொடங்கும்வரை மனைவியும் இளைய மகளும் அவருடனேயே வாழ்ந்தனர். இரவு வேளைகளில் பலாலியிலிருந்து தொடர்ச்சியாக பலத்த வெடியோசை யுடன் நகரை நோக்கி வீசப்படும் ஷல் வீச்சுக்களும் ஹெலித் தாக்குதல்களும் இரத்த அழுத்த நோயாளியான அவரது மனைவியைப் பாதித்தன. இரவு முழுவதும் அச்சத்தால் உறக்கமற்று அவதியுற்ற அவளையும், மகளையும் பண்டத்தரிப்பிலுள்ள உறவினர் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார். சிவஞானத்தின் வீட்டிலிருந்துதான் அவருக்கு சாப்பாடு ஏற்பாடாகி இருந்தது.

“அம்மாவும் சுமணாவும் வரவிரும்புகிறார்கள். நீங்கள் எல்லோரும் வீட்டைப் பெரிசாகப் பார்க்காமல் இங்கு வாருங்கள்”...

கன்டாவில் இருந்து பல கடிதங்கள் இப்படி வந்தும் அவர் தனது முடிவை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை, மனைவியையும் மகளையும் அனுப்பிவைக்க அவர் முயற்சி எடுத்த போதும் அவர்கள் அவரைத் தனியே விட்டுச் செல்வதற்கு மறுத்துவிட்டனர்.

“கிளாக்கர் மனிசன் வீட்டோடைதான் சாகும், வீட்டு மன்றதான் கரைச்சுப் பருக்க வேணும்”

அயலவர்கள் இப்படிக் கூறுவதைச் சிவஞானமும் நம்பினான். அவரது திருமணப் பேச்சிற்கூட அவரது உத்தியோக வசதிகளை முன்னிட்டு ‘ரவுணுக்குள் வீடு’ என்பது அவரே மறைமுகமாக வைத்த கோரிக்கைகளில் ஒன்று. ஒருவகையில் அவரையும் மனைவியையும் இணைத்து வைத்ததில் அந்த வீட்டுக்கும் பெரும்பங்கு இருந்தது. ஐந்தாறு அறைகளோடு நீர்த்தாங்கி, கார், கராஜ் என்று அனைத்து வசதிகளும் நிறைந்த அழகான வீடு அது.

அவரும் திருமணமாகிய நாளிலிருந்தே அந்த வீட்டை மிகவும் கவனமாகப் பராமரித்து வந்தார். சிறிய திருத்த வேலைகளைக்கூட அவர் விட்டு வைப்பதில்லை. வீட்டைச் சுற்றிப் பூஞ்சோலை போன்ற அழகிய மலர்த் தோட்டம். அதில் வகை வகையான பூச்செடிகளை நட்டு அழகாக வைத்திருந்தார். பக்கத்திலுள்ள பிள்ளையார் கோவிற் குருக்களுக்கு மட்டும் தான் அங்கு பூப்பறிக்க அனுமதி கொடுத்திருந்தார். குருக்களோடு உரையாடும் சாட்டில், பறிக்கும் பூக்களின் அளவையும் கட்டுப் படுத்திக் கொள்வார்.

தாக்குதல் ஆரம்பமானபோது, அயவில் உள்ள வர்கள் எல்லோரும் பதுங்கு குழிகளை அமைத்துக் கொண்டபோதும் அவர் அதனைத் தவிர்த்து வந்தார். வீடு என்பது சுதந்திரமும், பாதுகாப்பும் நிறைந்த இடம் என்பதற்காகவே அவர் வீட்டைப் பெரிதும் மதித்தும் பாதுகாத்தும் வந்தார். அந்த வீடு தங்களைப் பாதுகாக்காது என்ற முடிவுடனும் வீடு பாதிக்கப்பட்டாலும் அதில் உள்ளவர்கள் தமது உயிர்களையாவது பாதுகாக்க முடியும் என்ற தீர்மானத்துடனுமே பதுங்குழியை அவர் அமைக்க வேண்டியிருந்தது. அந்த மனப் போராட்டத் தில் அவர் நாட்களைக் கடத்தியபோது, அவரது மனைவி தான் அதை முன்னின்று வெட்டுவித்தாள். சிவஞானம் வேலை செய்துவந்த கடை குண்டுவீச்சால் உடைந்து போனதால் வேலை இழந்த அவனுக்கு உதவி செய்வதை அவள் சாட்டாக முன்வைத்தபோது அவர் அதை தடுக்க முனையவில்லை.

முன்பெல்லாம் இரவு வேளைகளில் மின் விளக்கின் ஒளியில் அழகாகத் தெரியும் அந்த வீடு விமானத்தாக்குதல் தொடங்கிய நாளிலிருந்து இருளில் மூழ்கி சோபை இழந்து காணப்பட்டது. ஒவ்வொரு முறையும் பாதுகாப்புக்காக அவர் பதுங்கு குழிக்குள் சென்று மீணும் போது அவரது மனத்தளத்திலிருந்து அந்த வீட்டின் அழகிய பிம்பம் படிப்படியாக மங்கி மறைவதை அவர் உணர்ந்தார். தனது இளைய மகனின் சீதனப் பொருளாக மட்டும் அது அவரது பார்வைக்குட்பட ஆரம்பித்தது.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்தான் அவரது வீட்டிலிருந்து சிறிது தூரத்தில் விழுந்த இரவுக் குண்டு பெரிய தொரு வீட்டைத் தரைமட்டமாக்கியதுடன் ஒரு தந்தையையும் மகளையும் பலிகொண்டு மேலும் பல வீடுகளையும் சேதப்படுத்தி இருந்தது. முஸ்லிம் மக்கள் வாழும் பகுதியிலும், ஒரே குடும்பத்தில் ஆறுபேரை அது பலி

கொண்டிருந்தது. ஸ்ரேசன் சந்தியில் அவருக்குத் தெரிந்த இரு ஆசிரியர்கள், திருநெல்வேலிச் சந்தியில் மூவர் இப்படித் தொடர்ச்சியான பல சம்பவங்களை கேள்வி யுற்றும் நேரிற்சென்று பார்த்தும் வந்தார். அவரது வீட்டுக்குச் சற்று தூரத்தில் இரவு வீசப்பட்டு வெடிக்காத நிலையில் இருந்த பீப்பாக் குண்டைப் பார்த்ததும் அதன் பருமனைக் கொண்டே அதன் பாதிப்பை எடை போட்டுக் கொண்டார்.

அன்று காலையிலும் குண்டுவீச்சு விமானங்கள் வந்து வட்டமிட்டுக் குண்டுகளை வீசிவிட்டுச் சென்றன. பங்கருக்குள் பாதுகாப்புக்காகச் சென்றுவிட்டு வந்த அவர் எங்கே குண்டு வீழ்ந்தது என்பதை விசாரிப்பதற்காக கேற்றிடப்பக்கம் சென்றார். சயிக்கிளில் வந்த அவரது நண்பருடன் சிறிது நேரம் கடையில் முழ்கி இருந்த அவரது கவனத்தை ஊதுவத்தினை கட்டாகக் கொழுத்தி கையிற்பிடித்தபடி தெருவால் வந்த ஒருவனின் தோற்றம் திசை திருப்பியது. அவனுக்குப் பின்னால் சயிக்கிளின் பின்புறத்தில் எதையோ சாக்கினுள் வைத்துக் கட்டியபடி துக்கம் தோய்ந்த முகத்துடன் உருட்டிக் கொண்டு சென்று கொண்டிருந்தான்.

எதிரே வந்த போராளிகளின் வாகனம் திடீரென நின்றது.

“என்ன உது”

“பொம்மர் அடிச்சது... என்றை தம்பிதான்”

சொல்ல முடியாமல் அவனது நாக் குழறுகிறது. கண்களில் நீர் வடிய அழுதபடி கூறுகிறான் அவன்,

அப்பொழுதுதான் இரத்தம் ஊறிக் கசிந்து கொண்டிருந்த அந்தச் சாக்கு மூட்டையை அவர் உற்றுப் பார்த்தார். ஆறடி நிலத்தில் அடங்கும் என்று நினைத்திருந்த மனித உடல் அரைச்சாக்கினுள் எப்படி அடங்கியது

என்று நினைத்தபோது அவர் அதிர்ச்சி அடைந்தார். அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து அவரால் மீளமுடியாமல் சாய் மனைக் கதிரையில் சாய்ந்தபடி அவரது நண்பன் சிவராசாவின் வார்த்தைகளை நினைவுபடுத்திக் கொண்டிருந்த போதுதான், விமானத்தின் இரைச்சல் கேட்டு எல்லோரும் பதுங்கு குழிக்குள் புகுந்தனர்.

இரவு வானோலிச் செய்தியை திருப்பி வாசிக்கும் பொழுதாவது கேட்டுவிட வேண்டும் என்ற அவா அவருள் எழுகிறது. வானோலிப்பெப்ட்டியை எடுத்துவரும் நோக்கில் பதுங்கு குழியின் வாசல்வரை வந்து விமானத் தின் இரைச்சலை காது கொடுத்து, உற்றுக் கேட்டார். வட்டமிட்டுச் சென்ற விமானம் மீண்டும் இரைச்சலுடன் வருவதைக் கேட்டு, அச்சத்துடனும் ஏமாற்றத்துடனும் மீண்டும் பங்கருக்குள் நுழைந்தார்.

“திரும்ப வாறான். எங்கை போடப் போறானோ தெரியேல்லை”

அவரது வார்த்தைகளோடு உறுமக்கொண்டு வந்த விமானத்தின் இரைச்சல் எல்லோரையும் கதிகலங்க வைக்கிறது. ஒரு வினாடிதான். பதுங்கு குழிக்குள் பொறி தட்டியதுபோல பள்ளென்த் தெறித்த மின்னல் ஒளியுடன் எழுந்த பேரோசை செவிட்பறைகளை அதிர வைக்கிறது. காற்றின் பலத்த அழுக்கத்தால் பதுங்கு குழியே அதிர்ந்து அவர்களது தலைகளின் மேல் மண் சொரிகிறது.

சிவஞானத்தின் மனைவி பிள்ளைகள் எல்லோரும் பங்கருக்குள் இருந்தபடியே ‘‘ஜேயோ’’ என்று அச்சத்தால் உரத்துக் கத்துகின்றனர்.

பதுங்குகுழியை விட்டு அவசர அவசரமாக வெளியே வந்த கிளாக்கர் பரமானந்தம் ஒரு கணம் அப்படியே விறைத்து நிற்கிறார். அவரது வீடு இருந்த இடம் பாது நிலவின் ஒளியில் வெளியாகத் தெரிகிறது.

“ஐயோ பரமானந்தன்னை உங்கடை வீட்டுக்கே
போட்டவங்கள்”

சிவஞானமும் மனைவியும் கத்துகின்றனர்.

பரமானந்தம் அந்த இடத்தில் நின்றே ரோச் வையிற்றை அழுத்துகிறார். வழமையாக முன்வீட்டுச் சுவருடன் நின்றுவிடும் ஒளிப்பொட்டு உடைந்து கிடக்கும் பின்புற மதில்வரை சென்று படுகிறது. ஒரு மலைபோல உறுதியுடன் நிமிர்ந்து நின்ற அவரது வீடு இருந்த இடம் தெரியாமல் கற்குவியலாக காட்சி தருகிறது. பக்கத்து வீடுகளிலும் அழுகையும் ஆரவாரங்களும் கேட்கின்றன. ரோச் வையிற்றை கொட்டில் பக்கம் திருப்புகிறார். சிவஞானத்தின் ஒலைக்குடிசையும் பிரிந்து அதன் சீற்றுகள் தெருவில் சரிந்து கிடக்கும் மின்கம்பத்தில் தொங்குகின்றது.

“சிவஞானம், உன்றை கொட்டிலையும் காணேல்லை.
உன்றை மாமிக்கு என்ன நடந்துதோ”

அவர்தான் முதலில் சரிந்து கிடந்த கேற்றடி மதில் பக்கமாக ஓடுகிறார். அவரது நடத்தையை புரிந்து கொள்ள முடியாதவனாக—சிவஞானமும், மனைவி பின்னொக்களும் அவருக்குப் பின்னால் ஓடுகின்றனர். அவரது காலில் மிதிபட்ட எதையோ குனிந்து எடுத்தவர்—அது அவரது வானோவிப் பெட்டியின் ஒரு பகுதி என்பதை அறிந்ததும் வேறுப்புடன் அதை ஏறிந்துவிட்டு தொடர்ந்து ஓடுகிறார்.

புயல் '90

சுதந்திரம்

இராணுவ நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த அந்தக் கிராமங்களில் மக்களின் வாழ்க்கை பகலில் கூட எவ்வளவு பயங்கரமாக இருந்தது. இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்புதான் கோவில்களிலும் பாடசாலைகளிலும் அகதிகளாகத் தங்கியிருந்த எங்களை வீடுகளுக்கு செல்லுமாறு இராணுவம் பணித்திருந்தது.

சந்திகளிலும் தெருக்களிலும் அரைகுறையாக எரிந்து கொண்டிருந்த உடல்களும், ஆங்காங்கு சிதறிக் கிடந்த மண்டை ஓடுகளும் எலும்புத் துண்டுகளும் எங்களை அச்சமடையச் செய்தன. இடையிடையே கருகிக் கிடந்த வொறிகள், கார்கள், இடிந்து கிடந்த கட்டிடங்கள், வீடுகள், மதில்கள் எல்லாமே அழிவின் கொடுமையை வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தன. யுத்தத்தால் பாழடைந்துபோன அந்த அழகான நகர்ப்புறக் கிராமத் தின் சோகமயமான காட்சிகள் கூட எமது அச்சத்தை மேலும் அதிகரிப்பதாக இருந்தது.

தெருவோரத்தில் அமைந்திருந்த எனது வீட்டுக் கூரையின் ஒரு பகுதி மட்டும் ஷல் பட்டுச் சிதறிக் கிடந்தது. வீட்டில் இருந்த வாங்கு, மேசை, கதிரைகள் போன்ற வீட்டுத் தடபாடங்கள் கைவிடப்பட்ட சென்றியின் அருகில் எரியுட்டப்பட்டும் உடைந்தும் கிடந்தன. மற்றவர்களுக்கு ஏற்பட்ட உடமை இழப்பு களோடு ஒப்பிடுகையில் இந்த அளவுக்காவது தப்பினோம் என நான் ஆறுதல்லடைந்தீர்கள்.

“ஊர் ஒத்த கொள்ளள தானே” என்ற உணர்வுடன் தமது பாரிய இழப்புக்களைக் கூட மறந்து தேறி ஒரு மன ஆறுதலுடன் மீண்டும் அக்கிராமத்தில் வாழ வந்தவர் களுக்கு அச்சமும் துன்பங்களுமே தொடர்க்கதையானது. எங்காவது வெடிச்சத்தம் கேட்டால் சுற்றியுள்ள இராணுவ முகாம்களிலிருந்து புறப்பட்டுவரும் படையினர் கிராமங்களைச் சல்லடை போட்டுத் தேடுவர். சந்தேகப் படுபவர்களை இழுத்துச் செல்வர். அடித்துச் சித்திரவதை செய்வர் சிறைக்குள் தள்ளுவர். சுட்டும் கொல்வர். அவர்களது தேடுதலுக்கு வசதியாக ஒழுங்காக அடைத்துப் பேணப்பட்ட அந்தக் கிராமத்து வேலிகள் யாவும் வெட்டித் திறந்து கிடந்தன

வேலை வெட்டிகள் எதுவுமில்லை. இராணுவத்தினர் வரிசையாக நிறுத்தி அவர்களது இரும்புத் தொப்பியால் அளந்து தரும் அரிசி, மா, பருப்பு வகை ஏதோ உயிரைப் பிடிக்க உதவியது. மின் விளக்குகளின் ஒளியில் மூழ்கி யிருந்த அந்தக் கிராமத்து வீடுகளில் மெழுகுவர்த்தி வெளிச்சமும் தெரியக்கூடாது என இராணுவம் கட்டளையிட்டிருந்தது. முதல் நாள் எமது வீட்டில் இருந்து சிறிது தொலைவில் உள்ள ஒரு வீட்டில் வயிற்றுளைவு நோயால் அவதியற்ற நடுத்தர வயதுள்ள ஒருவர் கைவிளக்கோடு கோடியா புறமாகச் சென்று அமர்ந்தபோது சுடப்பட்டு இறந்திருந்தார். வேறு ஒரு

வீட்டில் மெழுகுதிரி எரிவதை ஐன்னல் திரைகளுக்கு ஊடாகக் கண்ட இராணுவத்தினர் கதவுகளை உடைத்து உட்புகுந்து அங்கிருந்த நோயுற்ற வயதான தம்பதிகளை கைகால் முறிய கதிரைக்கால்களினால் தாக்கியிருந்தனர். இதனால், பகலை விட இரவு மிகவும் பயங்கரமாக இருந்தது.

வீட்டுக்கு வந்த முதல் நாளே, பக்கத்து வீடுகளில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் மாலையானதும் தங்களது வீடுகளில் படுக்க அஞ்சி எங்களது வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

“இந்தக் குமரப்பிள்ளையளை வைச்சுக் கொண்டு எப்பிடித் தம்பி தனியப்படுக்கிறது.”

“அவங்கள் இரவிலை வந்து எழுப்பினா எங்களுக்கு பாஷையும் விளங்காது”

அவர்கள் அப்படி நம்பி வந்த அளவிற்கு நான் பெரிய துணிச்சற்காரன் அல்ல. தங்களது மொழியைப் பேசுபவர்களையே சுட்டுக் கருக்கும் அந்த இராணுவத் துணரை எனது வாத்தித் தொழிலில் நான் தெரிந்து கொண்ட ஆங்கில அறிவை வைத்துச் சமாளிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை. அவரவர் அவரவர் வீட்டில் அவரவர் இருக்க வேண்டும் என்ற இராணுவத்தின் எதிர்பார்ப்பையும் மீறி ஏதோ வருகின்ற துன்பத்தை எல்லோரும் பகிர்ந்து கொள்வோம் என்ற உணர்வுடன் அயலவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றாக உறங்கினோம்.

மூன்று இரவுகளை ஒன்றாகக் கழித்த பின் இன்று பகலில் நடந்த சம்பவங்கள் என்னை ஒரு பயங்கர இரவை எதிர் நோக்க வைத்தன. அன்று பகல் சாப்பாட்டின் பின் வீட்டில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் யுத்தகால மன உளைச்சலைப் போக்க மூலைக்கு மூலை சரிந்து உறங்கினர். பகல் தூக்கம் பிடிக்காத நான், எனது

படிப்பறையில் இராணுவத்தினர் சோதனையின் போது கிளரி ஏறிந்த புத்தக அலுமாரிகளைச் சிர் செய்வதில் முனைந்திருந்தேன். அப்பொழுது அகப்பட்ட அகிலனின் ஒரு பழைய நாவலைப் புரட்டிப் பாரத்த நான் செய்ய வந்த வேலையையும் மறந்து அதற்குள் முழ்கி விட்டேன்.

“அப்பா... அப்பா...”

எங்கிருந்தோ ஓடிவந்த இளைய மகன் எனது தோன் களைப் பற்றி உலுப்பினான்.

“அப்பா சுதந்திரம் எண்டால் என்னப்பா?” அவனது உலுப்பவில் நாவலில் இருந்து விடுபட்ட நான் அவனிடமிருந்து வந்த அந்தக் கேள்வியால் அதிர்ச்சி அடைந்தேன். இப்பொழுதுதான் எழுத்துக்களை ஒவ்வொன்றாக சூட்டி வாசிக்கத் தொடங்கி இருக்கும் இவனிடம் எப்படி இந்தக் கேள்வி எழுந்தது.

“ஆர் ராஜன் கேட்டரச் சொன்னது?”

“ஓருத்தருமில்லை... நான் தானப்பா கேட்கிறேன்... சொல்லுங்கோ... சுதந்திரம் எண்டா என்னப்பா?”

மீண்டும் அவனது கெஞ்சலில் நான் சங்கடமான ஒரு நிலைக்கு தள்ளப்படுகிறேன்.

“உதை எங்கை படிச்சனீர்?”

“ம்... ஓருத்தருக்கும் சொல்லக்கூடாது எண்டு ரவியண்ணா சொன்னவர்.”

“ஓ ரவியண்ணா வீட்டிலையோ படிச்சனீர், எதிலை புத்தகத்திலையோ...”

“அதுதானப்பா சொன்னன் ரவியண்ணா சொல்ல வேண்டாமென்டவர்”

ரவி பக்கத்து வீட்டு கத்தசாமியரின் மகன், அவர்காங்கேசன் சிமெந்துத் தொழிற்சாலையின் சிற்றூழியராகவேலை பார்த்து வந்தார். அவரது மூத்த மகன் ராமேஷ் துடிதுடிப்பானவன். படிப்பில் ஆர்வமும் நல்ல பழக்கவழக்கங்களும் உள்ளவன். ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு நடந்த மோதலில் சுடப்பட்டு அவன் இறந்திருந்தான். இதனால் மனமுடைந்த கந்தசாமியார் ரவியை மிகவும் கட்டுப்பாடாக வளர்த்திருந்தார். எளிமையான தோற்றுமும், அமைதியான சுபாவமும் கொண்ட ரவியும் இதில் ஈடுபடுகிறான் என்பதை நம்பமுடியவில்லை.

“அப்பா சுதந்திரம் எண்டால் என்னப்பா” சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த என்னை மீண்டும் சுரண்டு கிறான் ராஜன். அவன் ஒரு பிடிவாதக்காரன். எதையாவது நினைத்தால் முடிக்கும்வரை ஓயமாட்டான். அதே கேள்வியை எனது வகுப்பு மாணவன் கேட்டிருந்தால் பிரான்சியப் புரட்சி முதல் அமெரிக்க சுதந்திரப் போர்வரை குறிப்பிட்டு ஒரு நீண்ட விளக்கத்தை அளித்திருப்பேன். ஆனால் எனது மகனுக்கு எப்படி இதை விளங்க வைப்பது என்று நான் திடைத்து தடுமாறினேன்..

“ராஜன் இப்ப இதைப்பற்றி உமக்கு விளங்காது வளந்தாப் பிறகு சோல்லித் தரலாம் என்னப்பு”

எனது அன்பான நிராகரிப்பை அவன் ஏமாற்றத்துடன் ஏற்று தலையசைத்தது என் மனதை உறுத்தியது. இதற்குப் பின்னும் நாவலில் மூழ்கிவிட எனது மனம் ஒப்பவில்லை. நாவலை மூடி மேசையில் வைத்துவிட்டு எழுந்தேன். அவனது கேள்விக்கு எப்படிப் பதில் கூறுவது என்று எண்ணிக்கொண்டே அதே ஏமாற்றத்துடன் சோர்ந்தபடி அந்த இடத்திலே அசையாமல் நிற்கும் அவனது தோள்களைப் பற்றி அன்பாக அணைத்தேன்.

“ராஜன் கொய்யாப் பழம் புடுங்குவம் வாரும்”

அறைக்கு வெளியே அழைத்துக்கொண்டு பின் வளவை நோக்கிச் சென்றேன். கொக்கத்தடியை எடுத்து முற்றிப் பருத்த இரண்டு கொய்யாப் பழங்களைப் பிடிங்கி ஒன்றை ராஜனிடம் கொடுத்துவிட்டு ஒன்றை ஆவலுடன் கடிப்பதற்கு முயன்றேன்.

திறந்து கிடந்த பின்புற வளவுக்கூடாக மரங்களுடன் மறைந்து மறைந்து ஒரு இளைஞன் வந்து கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. எங்களது வளவு எல்லையில் பரந்து வளர்ந்திருந்த வேப்ப மரத்தின் அடியோடு மறைந்து நின்றபடி என்னைத் தன்னருகே வரும்படி சைகை காட்டி நான். கொக்கத்தடியை மரத்தோடு சாத்தி வைத்து விட்டு கொய்யாப்பழத்தை மகனிடம் கொடுத்தேன். தயக்கத்துடன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு அவன் ருகே சென்றேன்.

“அண்ணேன ரோட்டை ஒருக்காப் பார்த்துச் சொல்லுங்கோ”

எனக்குப் பின்னால் வந்து நின்ற எனது மகன் அதை விளங்கிக் கொண்டவனாக கேற்றுடியை நோக்கி ஓடினான். கேற்றைத் திறந்து இருபக்கமும் பார்த்துவிட்டு “இல்லையப்பா” என்று என்னிடம் கூறிவிட்டு இளைஞனை நோக்கி ஓடினான். எனது மகனின் செய்கை எனக்கு அச்ச உணர்வை ஏற்படுத்தியது. நானும் தெரு வக்குச் சென்று பார்த்துவிட்டு கைகளால் சைகை காட்டினேன்.

தெருவுக்குச் சென்ற அந்த இளைஞன் சிறிது தூரம் நடந்து சென்று பாடசாலை மதிலுக்கு மேலால் ஏறிக் குதித்து மறைந்து விட்டான். ஒரு மன ஆறுதலுடன் கேற்றைச் சாத்திவிட்டுத் திரும்பினேன்.

“அப்பா அந்த அண்ணா இதுக்கை ஏதோ போட்டவர்” வீட்டுக்கு முன்புறந்தில் அழுகுக்காக வளர்க்

கப்பட்டிருந்த புற்செடிகளைக் காட்டியபடி கூறினான் ராஜன். மாரி மழையால் ஈரமான அந்த மண்ணில் அப்புற்செடிகள் பச்சைப் பசேல் என்று செழித்து வளர்ந்திருந்தன. அடிக்கடி வளவுகளுக்கூடாக ரோந்து வரும் இராணுவத்தினர் சப்பாத்துக் கால்களினால் தடவிப்பார்க்கும் அப்புற்செடிகளை வெட்டிவிட வேண்டுமென்று எண்ணிய போதும் படிப்பறைக்குள் இருந்தபடியே அதன் பசுமையை ரசிக்கும் என்னால் முடியவில்லை.

“கிறனைற் போலதான் கிடந்தது.”

“நீர் அங்காலை தள்ளி நில்லும்”

அந்த புற்களுக்குள் எட்டி நின்று அவதானமாகத் தேட முயன்ற என்னையும் மீறி சாதாரணமாகக் காலை வைத்தபடி அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் எனக்கு எரிச்சலை ஊட்டியது. ஓரடி முன்னே குனிந்து கைகளால் மெதுவாக புற்களை விலக்குகிறேன். புத்தம் புதிய கிறனைற் மின்னிக் கொண்டிருந்தது. தேளைக் கண்டது போன்ற உணர்வு என்னுள் ஏற்பட்டது.

மாலையில் ரோந்து வரும் இராணுவம் வழுமைபோல புற்களைத் தட்டிப் பார்த்தால் அது அவர்களிடம் போவதுடன் எங்கள் எல்லோருக்கும் அது ஆபத்தாகவும் முடியலாம் அல்லது போட்ட இடத்தைக் கண்டுவிட்ட எனது மகன் அதை எடுத்துப் பரிசோதிக்கவும் விரும்பலாம்.

இந்த உணர்வுகள் எனக்குள் எழு அதை அந்த இடத்திலே விட்டு வைப்பதோ அல்லது வேறு பாதுகாப்பான இடத்தில் எடுத்து வைத்துவிட்டு அந்த இளைஞர்கள் வரும் பொழுது கொடுப்பதா என்ற கேள்விகள் என்னுள் எழுந்தன.

எடுத்து வைப்பது [என்றாலும் இப்படிப்பட்ட பொருள்களென்றாலே] அச்சமடையும் என்னால் அது

எப்படி முடியும். இளைஞர்கள் இடுப்பில் செருகியிருந்த போது தூரத்தில் கண்ட காட்சி அநுபவமும் கிளிப்பை இழுத்தால்தான் வெடிக்கும் என்று இளவையதில் ஆங்கிலப் படங்கள் பார்த்தபோது நண்பர்களிடம் பெற்ற கேள்வி ஞானமும் தான் அதைப்பற்றி நான் அறிந்தவை.

தூரத்தில் எங்கோ நாய்கள் குரைக்கும் சத்தங்கள், மனதில் ஒரு உத்வேகம், உடலில் ஒரு புல்லரிப்பு.

“ராஜன் அம்மாவிட்டைப் போய் ஒரு பொலித்தீன் பாக் வாங்கியாரும்”

வேகமாக ஓடி வீட்டுக்குள் மறையும் அவனைப் பார்த்து விட்டு முடிக்கிடக்கும் புற்களைப் பிரித்து கிற ணைற்றின் கிளிப்பை அவதானித்தேன், அது இறுக்கமாக இருந்தது. மெதுவாகச் தூக்கி பக்கத்து மாதுளையில் காற்றில் பறந்து வந்து ஒட்டிக்கொண்டிருந்த பழைய பொலித்தீனில் சுருட்டி மதிலோரமாக புதைத்து விட்டேன்.

பக்கத்துவீட்டு நாய்களும் குரைக்கத் தொடங்கின. தெருவால் ரோந்து வந்த இராணுவத்தினரில் ஒருவன் கேற் கம்பிகளுக்கூடாக துப்பாக்கியை நீக்கி சுடும் நிலையில் தயாராக வைத்தபடி கேற்றுக்கு மேலாகத் தலையை உயர்த்தி வீட்டையும் வளவுப்புறங்களையும் நன்றாக நோட்டம் விட்டான். பொலித்தீன் பையுடன் ஒடிவந்த எனது மகன் அவனைக் கண்டதும் திகைத்துப் போய் அப்படியே நின்றான். அவனைக் கண்டதும் வரண்டுகிடந்த தனது முகத்தில் வலிந்து ஒரு புன்முறையை வரவழைத்துக் கொண்டு என்ன என்று கேட்கும் பாணியில் தலையை மேலும் கீழும் ஆட்டிவிட்டு அவன் நகர்ந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து துப்பாக்கிகளை நீட்டியபடி இடைவெளிவிட்டு வரிசையாக அவர்கள் செல்வதை அதே இடத்தில் நின்றபடி

கண்வெட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். என் மகன். புற்களைப் பிடுங்குவது போல் பாவனை செய்து கொண்டு நின்ற எனக்கும் அவர்கள் எல்லோரும் கேற்றைத் தாண்டிய பின்னர் தான் முச்ச வந்தது

மாலையாகியும் அந்த இளைஞர் வரவில்லை. ஒரு வேளை இருட்டிய பின் வந்து அதே இடத்தில் அவன் தேடக்கூடும் என்பதனால் மீண்டும் புல்லுக்குள் அதே இடத்தில் அதை எடுத்து வைத்துவிட்டு கேற்றைப் பார்த்தபடி இருக்கிறேன்.

இந்தச் சம்பவத்தினால் தான் இன்றைய இரவு எனக்குப் பயங்கரமாகத் தெரிந்தது. திறந்து கிடந்த பக்கத்து வேலிகளுக்கூடாக பாய் தலையணைகளுடன் ஒவ்வொருவராக வரத் தொடங்கினர். ரவியும் தாய் தந்தையரின் பாய்ச் சுருள்களையும் சேர்த்து வேலிக் கூடாக இழுத்துக் காவிக்கொண்டு வந்தான். அவனைக் கண்டதும் எனது மகன் என்னிடம் பகவில் கேட்ட கேள்வி ஞாபத்துக்கு வந்தது. அவனிடமே ஏன் இந்தக் கேள்வி எழுந்தது என்று கேட்டுவிடலாம், என்று எண்ணியபோதும் அதை அவர்களைப் போன்றவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள் என்பதால் மௌனமாகிவருகிறேன் பின் வளவுக்கூடாக பகவில் வந்த அந்த இளைஞர் ரவியிடம் தான் வருகிறான் என நினைத்தேன். அவன் ரவியைச் சந்திக்காமல் சென்றபோது இருவரும் வெவ்வேறு பிரிவினராக இருக்கலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

இருள் பரவ ஆரம்பித்தது, எல்லோரும் வீட்டுக்குள் அடைபட்டு விடுகிறோம். பாதி நிலவின் மெல்லிய நிலவொளி வீட்டுக்கு வெளியே படர்ந்திருந்தாலும் கதவுகள், ஐன்னல்கள் யாவும் பூட்டப்பட்ட அந்த வீட்டின் உட்புறம் இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தது. சூல் பட்டுச் சிதறியிருந்த பகுதியைக்கூட மழைவரும்

என்பதற்காக தகரங்களால் மூடி மறைத்திருந்தேன். அவசர தேவைக்காக ஒரு மெழுகுவர்த்தியாவது கொழுத்த நேரிடலாம் என்பதற்காக மேல்லிய ஜன்னல் திரைகளுக்கு மேல் மேலும் கடினமான நிறங்களுள்ள மொத்தமான துணிகளையும் போட்டு மறைக்கப்பட்டிருந்தது. இதனால் அந்த இருளில் அருகில் உள்ளவர்களையே அடையாளம் காண்பது கடினமாக இருந்தது.

எல்லோரும் இரவுணவைப் பகலே முடித்துவிட்டு வந்ததால் அவரவர் இடங்களில் பாய்களைப் போட்டுச் சரிந்து கொண்டனர். நான்கு அறைகள் இருந்தும் நடுவில் அமைந்த அந்த நீண்ட ஹோவில் அச்சத்தின் காரணமாக நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதையே அனைவரும் விரும்பினர். நானும் எனது இளைய மகனும் படிப் பறையின் சுவரோரமாக பாயை விரித்துப் படுத்திருந்தோம். வழமையாகவே அடிக்கடி விழித்துக்கொள்ளும் எனக்கு பகலில் நடந்த சம்பவத்தின் தொடராக இன்றிரவு ஏதாவது நடக்குமோ என்ற அச்சத்தால் பாயில் படுத்திருக்கவே முடியவில்லை.

எழுந்துபோய் ஜன்னல் திரையை மெதுவாக விலக்கி வெளியே பார்க்கிறேன். இருளில் இருந்து பார்க்கும் போது அந்த மங்கிய நிலவொளியிலும் புற்றிரையும் கேற்றிடப் பக்கமும் சற்றுத் தெளிவாகவே தெரிந்தது. இடையிடையே ஒரு எதிர்பார்ப்புடன் கேற்றிடயை பார்த்துக் கொண்டிருந்த நான் தீக்குச்சி தட்டும் சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிடுகிறேன். தொடர்ந்து “ஸ்” என்ற இரைச்சலுடன் தீக்குச்சி வெளிச்சம் வீடு முழுவதும் எட்டிப் பார்த்து மறைகிறது. சினத்துடன் எழுந்து கதவடியில் நின்றபடி அவதானிக்கிறேன். சுவர்ப் பக்கமாகக் குந்தியிருந்த பார்வதி ஆச்சி “பக் பக்” என்று உள் இழுத்து விடும் புகையோடு தீக்குச்சியின் வெளிச்சமும் அவனது நரைத்த வெண்முடியுடன் கூடிய முகத்தில் மங்கி மங்கிப் பிரகாசிக்கிறது.

“தம்பி கோவிக்காதையடா எனக்கு இதொரு சனிப்பழக்கம்... சுத்துப் பத்தாட்டி நித்திரை வராதாம்... சுவர்ப்பக்கமா மறைச்சுத்தான் தம்பி... பத்திறன்.”

நான் அறைக்குள் விழிப்பாக இருப்பேன் என்ற ஊகத்தில் நான் நின்றதை அவதானிக்காமலே தீக்குச்சியை அணைத்துவிட்டு சுருட்டில் பிடித்த நெருப்பை அணையவிடாமல் இடையிடையே புகையை இழுத்துவிட்டபடி கூறுகிறாள். அவள் கதைத்துக்கொண்டே புகைத்ததால் ‘லொக் லொக்’ என்று இருமத் தொடங்கினாள். அந்த அமைதியான இரவில் அவளது இருமல் சுத்தம் அவளுக்கே அச்சுத்தை ஊட்டியிருக்க வேண்டும். இருமலை அவள் அடக்க முயன்றும் சுருட்டை வாயில் வைக்க முடியாதபடி அது புகைந்து கொண்டு வருகிறது.

“இதென்ன கோதாரி இருமல் சீக்... இது பணியாரச்சுத்து”

கோபத்துடன் சுருட்டை நிலத்தில் தேய்க்கிறாள். அது பொறிதட்டி அணைகிறது.

“நாசமறுப்பாராலை இருமல் தும்மலையும் அடக்க வேண்டிக்கிடக்கு... தம்பி... நான் இனி சுத்துப் பத்தேல்லை மோனை” இருமி இருமி களைத்துப்போய் மண்நிரப்பி அவளே தயாராக வைத்திருந்த துப்பல் சிரட்டையில் எச்சிலைத் துப்பிவிட்டு தனது பாயில் சுருண்டு கொள்கிறாள் அவள்.

முதலில் அவளது செய்கையால் அவள் மீது ஆத்திரமடைந்த போதும் மிகவும் வாயாடியான அவளிடம் பேச்சைக் கொடுத்தால் பேச்சு நீண்டுவிடும் என்பதற்காக மௌனமாக கதவடியில் நின்றபடியே நடப்பதை அவதானித்தேன். அந்த மௌன நிலை அவள்மீது எழுந்த ஆத்திரம் மறைந்து ஒரு அனுதாபத்தையும் அவள்

நினைத்தபடி வாழ முடியாத அந்தச் சூழல்மீது ஒரு பெருங்கூடு என்மனதில் ஏற்படுக்கியது.

அறைக்குள் திரும்பி, பாயிலிருந்து உருண்டு வில கீவிலகீ போர்வையின்றிக் கிடக்கும் மகனை கைகளினால் தடவிப் பிடித்து பாயில் கிடத்திப் போர்த்துவிட்டு நானும் படுக்கையில் சாய்கிறேன், சுதந்திரம் என்றால் என்ன என்று பகலில் அவன் கேட்ட கேள்விக்கான விடை என்னுள் விரிவடைவது போன்ற உணர்வு என்னுள் எழு உறக்கம் வரமறுக்கிறது.

ஒடுக்கு முறைகள் எல்லாவற்றையுமே பழகிப்போன ஒரு வாழ்க்கை முறையாக ஏற்றுச் சுகித்துக் கொண்டு வாழும் உயிரோட்டமில்லாத மரத்துப்போன ஒரு வாழ்க்கைக்கு நாம் அனைவருமே பழக்கப்பட்டுவருவது போன்ற உணர்வே அந்த யுத்தத்தின் கொடுரங்களை விடவும் மிகமிகப் பயங்கரமாக எனக்குத் தெரிந்தது.

யுத்த முனைகளின் கொடுரங்களையும் விடுதலைப் போர்களின் எழுசிகளையும் புத்தகங்களில் படித்தே பிரமிப்படைந்த நான் அதைவிடவும் கொடுரமான காட்சிகளை கண்முன்னால் கண்டுகொண்டும், ஒடுக்கு முறைகளை அனுபவித்தும் ஏனைய மக்களைப் போலவே அப்போராட்டத்துடன் ஓட்டாமல் ஏன் ஒதுங்கி நிற்கிறேன் என்று எனக்குள் ஆழமாகச் சிந்திக்கிறேன். பக்கத்து வீட்டு ரவியும், அந்த இளைஞனும் ஏன் எனது மகனும்கூட எங்களைப் போன்றவர்களை விட ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராக தங்களையும் அர்ப்பணிக்கத் தயாராக இருந்தார்கள். ஏன் நாங்கள் ஒதுங்கி இருக்கிறோம் என்ற கேள்விகள் ஒடுங்கிக் கிடந்த எனது மனச்சாட்சியை தட்டி எழுப்புகிறது. சுகந்திரத்தின் அர்த்தம் என் மனதில் மேலும் விரிவடைகிறது.

நான் புரிந்துகொண்ட அந்த அர்த்தமுள்ள சுதந்திரத் திற்காக அந்த இருண்ட அறைக்குள் எழுந்து நின்றாவது ஒவ்வொரு மனிதனும் ‘அச்சமின்றி, அடக்குமுறையின்றி உரிமையுடன் வாழச் சுதந்திரம் வேண்டும்’ என்று உரக்கக் கத்த வேண்டும்போல இருந்தது. உணர்வு மேலீட்டால் கண்களில் நீர் பனிக்க... ஒரு எதிர்கால நம்பிக்கையுடன் சிறிது தேரம் உறங்கியிருப்பேன். பலத்த ஒரு வெடிச்சத்தமும் அதைத் தொடர்ந்து சரமாரியான துப்பாக்கி வேட்டுக்களும் உறக்கத்திலிருந்த அனைவரையும் துடித்தெழு வைக்கிறது.

‘‘ஏதோ நடந்திட்டுது போலை’’

‘‘கடவுளே... என்ன நடக்கப் போகுதோ தெரியாது.’’

‘‘ஜனனல் பக்கமா நிக்காதேங்கோ’’

‘‘ஏனப்பா எல்லாரும் எழும்பி நிற்கிறியள்... சுவரோரமா இருங்கோ’’

‘‘ஓ... எல்லாப் பக்கத்தாலையும் அவங்கள் வருவாங்கள். நாங்கள் எங்கை ஓடுறது’’

அந்த முகம் தெரியாத இருஞுக்குள்ளும் ஒருவரது அச்ச உணர்வை மற்றவர்கள் குசுகுசுக்கும் வார்த்தைகள் மூலம் பரிமாறிக் கொள்கின்றனர்.

தொடர்ச்சியான துப்பாக்கி வேட்டொலிகளும் காற்றைக் கிளித்துச் செல்லும் சன்னங்களின் ‘‘ஸ்’’ என்ற ஒலிகளுடன்... காம்பிலிருந்து புறப்பட்டுவரும் டாங்கியின் பேரிரைச்சலும் சேர்ந்து கொள்கிறது. அச்ச மூட்டும் அந்தச் சூழலுடன் டாங்கி கேற்றிடியை நெருங்குகிறது. அது நகர்ந்து வரும் அதிர்வில் வீடே அதிர்கிறது.

அச்சத்தால் என்னை இறுகப் பிடித்திருந்த மகனையுப் பிழுத்துக் கொண்டு ரவி படுத்திருந்த இடத்துக்கு மெதுவாக நகர்கிறேன்.

“ரவி”

“என்னன்னை”

தாழ்ந்த குரலில் அவனை அழைக்கிறேன். பாயில் உட்கார்ந்திருந்த அவன் எழுகிறான்.

“ரவி தேடுதல் எண்டு வந்தாலும் சீற்றுக்கு மேலை ஏறி இருமன்”

“தேவையில்லை. அன்னை அப்படி ஏதாவது வந்தாப் பாப்பம். நிக்காமை இருங்கோ... கண்டபடி சுடுராங்கள்.”

அங்கு இருப்பவர்களில் இளம் பெண்கள் பலர் இருந்தும் அவன் தான் ஒரு இளைஞர். அதுவும் எதிர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுபவன் என்று அறிந்ததும் அவன் பாதிக்கப்படுவானோ என்ற அச்சம் என்னுள் எழுந்தது.

“அப்பா... முத்தா வருகுது”

“பார் அவரை... இந்த நேரத்தில்தான் உனக்கு முத்திரம் வருகிறது. படுக்கேக்கை பெய்து போட்டுப் படுக்கச் சொன்னால் கேட்கமாட்டார்?

“அப்பா சரியா வருகுது”

“இப்ப வெளியில போகேலாது... பின் கதவடியில் பெய்யும்,” வீட்டின் பின்புறக் கதவடிக்கு மெதுவாக அவனைக் கூட்டிச் செல்கிறேன்.

“ம. நான் வீட்டுக்கை பெய்ய மாட்டன்... கதவை திறவுங்கோ... சரியாக் குத்துது”.

“விடியக் கழுவிவிடலாம்தானே... இப்ப நீர் அடி வேண்டப் போற்றி”

அவனது பிடிவாதக் குணத்திற்காக அவனை அடிக்க வேண்டும் என்று ஆத்திரம் வந்தபோதும் அவனது

முனகலைக் கேட்கச் சுகிக்காமல் ஓசைப்படாமல் கதவைத் திறந்து... தலையை மட்டும் நீட்டி வெளியே பார்க்கிறேன். அந்த நிலவில் மரநிழல்களின் கரிய தோற்றங்களைத் தவிர எதுவும் தெரியவில்லை. வீட்டின் ‘முன் புறத் தெருவில் மட்டும் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் இடையிடையே முழங்கின. கதவின் பாதி திறந்த அந்த வாசலில் நின்றபடியே சிறுநீர் கழித்துவிட்டு ஒரு ஆறுதல் பெருமுச்சை விடுகிறான் அவன். மெதுவாக கதவை மூடி விட்டு அவனது தோனைப் பற்றியபடி அவனது காதோரம் குனிகிறேன்.

“பார்த்தியா... முத்தா பெய்யவே வெளியில் போக முடியாமல் பயந்து பயந்து பெய்ய வேண்டி இருக்குது. பயமில்லாமை எங்களுக்குத் தேவையானதை நாங்கள் செய்யத்தான் எங்களுக்குச் சுதந்திரம் வேணும்.”

பகவில் அவன் கேட்ட கேள்விக்கு அவன் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் விடை சொல்ல என்னால் முடியா விட்டாலும் அவன் “ஓ” என்று மெதுவாகச் சொன்ன வார்த்தை எனக்குத் திருப்பதியை அளிக்கிறது.

மனைவியும் பிள்ளைகளும் அமர்ந்திருந்த சுவரோரத் தில் இருவரும் சென்று அமர்ந்து கொள்கிறோம். டாங்கியும் படைகளும் எமது வீட்டைத் தாண்டி சிறிது தூரம் நகர்ந்திருக்க வேண்டும். விடிந்தால் இரவு நடந்த சம்பவத்துக்காக பல வழிகளிலும் நாம் பழி வாங்கப் படலாம் என்ற பயத்துடன் அந்த இரவு விடிந்தது.

அஞ்சியது போல எதுவும் அன்று நடைபெறவில்லை. ஆவலுடன் சென்று முற்றத்துப் புற்களை விலக்கிப் பார்க்கிறேன்... அதை அங்கு காணவில்லை. கேற்றை திறந்து தெருவைப் பார்க்கிறேன். தெருவில் இடையிடையே இரத்தக் கறை படிந்த காலடையாளங்கள் அதன் சிகப்பு மங்காமல் பதிந்திருக்கிறது. எங்களது கேற்றடியையும் தாண்டி ஒரு மணல் ஒழுங்கையில் அது

மறைகிறது. அங்குமிங்குமாக ஆட்கள் கூடி நின்றனர். அவர்களிடம் சென்று விசாரித்த போது இரவு வந்த இராணுவத்தினர் அந்த ஒழுங்கையில் வசிக்கும் குடும்பங்களில் உள்ள ஆண்களை அடித்தும் இளைஞர்கள் சிலரைக் கைது செய்தும் கொண்டு சென்றதும் தெரிய வந்தது. எதுவும் நடக்கவில்லை என்று ஆறுதலடைந்த எனக்கு இச்சம்பவங்கள் மனவேதனையைத் தந்தன.

சாரம் அணிந்தபடி சயிக்கிளில் வந்த இரு இளைஞர்கள் வீட்டுக்கு எதிர்ப்புறமாக இருந்த பாடசாலைச் சவரில் ஏதோ ஒரு போஸ்டரை அவசர அவசரமாக ஓட்டுகிறார்கள். கால் முகம் கழுவாமல் தெருவுக்கு ஓடிவந்த எனது மகன்... எழுத்தைக் கூட்டி அதைப் படிக்க முயல்கின்றான். அவனைக் கண்டிப்பதற் காகச் சென்ற நானும் போஸ்டரை நிமிர்ந்து பார்த்து பிரமித்து நிற்கிறேன். அதிலும் அவன் கேட்ட அந்தச் சுதந்திரத்தைப் பற்றிய எழுத்து வரிகள்... அவனது முகத்தில் தெரிந்த ஒளி எனது முகத்திலும்...

தாயகம் '92

ருகர்ப்புறப் பக்கமாக எங்கோ கேட்ட வெடியின் ஒசையும் அதிர்வும் எங்கும் பரந்து அவனது உடலிற் கூட சிறு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது. அந்த தோட்ட நிலத்தைக் கொத்திக் கொண்டு நின்ற சிவராமன் ஒங்கிய மண்வெட்டியை மண்ணிற் பதிக்காமல் அப்படியே நிறுத்தி மண்ணில் வைத்தபடி பெருமுச்சுடன் வானத்தைப் பார்த்தான்.

அந்த அதிர்வின் அளவை வைத்தே எத்தனை உயிர் களையும் உடமைகளையும் அது பலி கொண்டிருக்குமோ என்ற ஏக்கத்துடன் மனதில் அந்தக் காட்சிகள் விரிய அப் பாதிப்புக்களுக்காக ஒரு பெருமுச்ச மீண்டும் விட்டு விட்டு கொத்தக் கொடங்கினான்.

அந்தத் தோட்ட வெளிக்கு அருகிலுள்ள பிள்ளையார் கோயில் வீதி வழியாக அவனது காலை உணவுக்காக எதையோ பையில் சுமந்தபடி வருகிறான் அவனது மனைவி சிவகாமி.

பசிக்களைப்படுதன் இருந்த சிவராமன் உணவைக் கண்ட உற்சாகத்தில் வேகமாக கொத்துகிறான்.

“நிலம் சரியான கடுவலாக் கிடக்கு... சும்மா உடம்பை முறிக்காமை விட்டுட்டு வாங்கோ. பாயிலை கிடந்தா, மருந்து வாங்கவும் வழியில்லை.”

கோயில் வீதிக்கும் தோட்ட நிலத்துக்கும் எல்லையாக பருத்து வளர்ந்து கிளை விட்டுப் பரப்பி நின்ற அந்தப் பூவரச மரத்துன் கீழ் நின்றபடி சிவராமனை அழைக்கிறாள் அவன்.

மழை வெள்ளம் அரித்து வெளியே தெரியும் தடித்து உயர்ந்திருக்கும் மர வேர். வழைமையாக அமரும் அந்த பூவரச மரவேரில் களைப்புடன் வந்தமர்கிறான் அவன்.

“சரி... அப்ப கொத்தாமல் விடுறன்... சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யிறது.”

“பளைப் பக்கம் போய் விறகு கட்டி வித்தாலும் பறவாயில்லை.”

அலுமினியக் கிண்ணத்தில் கஞ்சியை வார்த்தபடி அவன் கூறுகிறான். ஆவலுடன் அதை வாங்கிப் பருகிவிட்டு கடவாய்ப்புறத்தில் வழிந்த கஞ்சியை துடைக்கிறான் அவன்.

“அதுவும் ஏதோ சுகமான வேலையே!... உவ்வளவு தூரம் போய் உந்தக் காத்துக்காலை இழுத்துக் கொண்டு வந்தால்தான் தெரியும் நெஞ்சு நோ”

“அப்ப உந்தக் கடுவல் மண்ணைக் கொத்திப் பிரட்டிப் போட்டு மண்ணைண்ணைக்கு என்ன செய்யப் போறியன்.”

“இழுகொடியிலை தண்ணி அள்ளியாதல் ஏதேனும் நடுறது தான்.”

“சொல்லுக்கேக்கமாட்டியள் நல்லாழறிஞ்சு போட்டு
வருத்தத்தை தேடுங்கோ. பிள்ளையள் பசியோடை
போனது... நான் வாறன்.”

கஞ்சிப் பாத்திரங்களை எடுத்துப் பைக்குள்
வைத்தபடி செல்கிறாள் அவள்.

“இஞ்சாரும். உந்த ஒழுங்கை முகப்பிலை ஒரு
பனம்பழும் எடுத்துப் போட்டனான். எடுத்துக் கொண்டு
போம்... பிள்ளையளின்றை உடுப்புத் தோய்க்கலாம்.”

சிறிது தூரம் சென்றுவிட்ட அவனது மனைவிக்குக்
கேட்பதற்காக எழுந்து நின்று சற்று உரத்துக்
கூறுகிறான்.

மனைவியின் வார்த்தைகள் அவனது மன உறுதியைக்
குலைக்காவிட்டாலும் அன்றைய வாழ்க்கைச் சூழலைப்
பற்றிய எண்ணங்கள் அவனை அழுத்த மீண்டும் அந்த
மரவேரில் அமர்கிறான்.

பத்து வருடங்களுக்கு முன்புதான் அந்தக்
கிராமத்திற்கு மின்சாரம் வந்தது. மனம் முடித்த புதிதில்
ஒரு நம்பிக்கையுடன் மனைவியின் நகைகள் சிலவற்றை
விற்று மோட்டர் கிடங்கு வெட்டி தொட்டி கட்டி
மின்னினைப்பு செய்திருந்தான். நிலம் வீணாகிறது
என்பதற்காக ஆடுகால் மரங்களையும் துலாவையும்
அன்று அகற்றி இருந்தான்.

அதற்குப் பின்னர் அரசாங்கம் அந்தப் பகுதியில்
ஏற்படுத்தியிருந்த ஏரிபொருள் மின்சாரத் தடையினால்
அவன் போட்ட திட்டங்கள் எல்லாம் தவிடு
பொடியாகின.

அதற்கு முன் ஆண்டு முழுவதும் காயும் பூவுமாக
கத்தரி, வெண்டி, பூசணி, மிளகாய் என்று தோட்டப்

பயிர்களும் வாழையும் மரவள்ளியுமாக பச்சைப் பசேலென்று கோடை வெயிலிலும் ஈரவிப்பாக இருக்கும் அந்தத் தோட்டவெளி, அருகில் உள்ள பிள்ளையார் கோயில் செந்நிற ஒடுகள், பலவர்னை உருவங்களைத் தாங்கிய கோபுரம், இவைகளுடன் இணைத்துப் பார்க்கும் போது எவ்வளவு அழகாக இருந்தது. தோட்டத்துப் பசளைகளையும் நீரையும் இழுத்து வீதி நீளத்திற்கு செழித்து வளர்ந்திருந்த பூவரச மரங்களில் ஊராளின் விறகுக்கும் சடுகாட்டுத் தேவைகளுக்கும் போக அந்த மரம் ஒன்று தான் எஞ்சி நின்றது.

பிள்ளையார் கோவில் ஐயர் ஒவ்வொருநாளும் அர்ச்சனைக்கு விழுதி சந்தனம் கொடுப்பதற்கு அந்த மரத்தின் இலையையே பிடுங்குவார். அப்படி வரும் பொழுது சிவராமனுடன் ஏற்படும் சிறிது நேர உரையாடல்களே இருவருக்கிடையிலும் நெருக்கமான நட்பை வளர்த்திருந்தது. அந்த மரத்தின் இலைகளும் வரட்சியால் மஞ்சலடித்து வாடிஉதிர ஆரம்பித்தது சிவராமனது மனததை உறுத்தியது.

நீரற்றுக்காய்ந்து கிடக்கும் அந்த நிலம், வெய்யில் பட்டு வெடித்துப் பின்து கிடக்கும் நீர் தொட்டி அந்த வெளியெங்கும் தீச்சுவாலை பட்டது போல் வாழை மரங்கள், கத்தரி, வெண்டி, மிளகாய்ச் செடிகள் எல்லாம் வாடிக் கருகி இளையதிர்த்துக் காய்ந்து கிடந்தன. அவ்வரட்சியின் கோரங்கள் அவனையும் மீறி ஒரு நம்பிக்கை வரட்சியை அவனுள் ஏற்படுத்த முனைந்த போதும் அந்த மன்னோடு பிணைக்கப்பட்டு விட்ட வாழ்க்கை அவனுக்குள் ஒரு உறுதியையும் நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்துகிறது.

மரத்தடியிலிருந்து எழுந்த சிவராமன் மரத்தடிக்கு அருகிலுள்ள வரம்பு வரை எப்படியும் கொத்தி முடிப்பது என்ற உறுதியுடன் நடந்து செல்கிறான்.

வெய்யில் சூடு பிடிக்கிறது. கோடை வெய்யிலில் காய்ந்து இறுகி ஈரமற்றுப்போன அந்த மண்ணை மண்வெட்டியால் பின்து புரட்டுகிறான். வெய்யில் ஏற்ற பூவரச மரத்தின் கீழ் தெரியும் வரம்பை இடையிடையே நிமிர்ந்து பார்த்தபடி மண்ணைப் பினக்கிறான்.

தலையில் இருந்து கால் வரை உடலில் இருந்து வெளிவந்த புழுதி கலந்த வியர்வையால் அவன் உடுத்திருந்த சாரம் முற்றாக ஊறி நனைகிறது.

களைப்புற்று ஓயும்போது சேஷமுகக் காற்றில் அள்ளுண்டுபோகும் கருமுகிற் கூட்டங்களை அண்ணாந்து பார்க்கிறான். வாடைக்காற்றின் குளிரோடு வரும் இருள் கறுத்து மூடிய மாரிகால மேகத்தை கற்பனை செய்து பார்த்த போது அவனது மனம் குளிர்கிறது. மீண்டும் உற்சாகத்துடன் கொத்துகிறான். வரம்பை எட்டுவெதற்கு இன்னும் சில அடிகள்தான்.

அவனது வீட்டுப் பக்கமிருந்து வரும் சாலீட்டின் ஒலம் அவனைத் திடுக்கிட வைக்கிறது. மனவில் சிவகாமி கோவில் வீதியால் ஓடி வருகிறாள்.

“வெள்ளையன் செத்துப் போனானாம்”

ஓடி வந்து கொண்டே கூறுகிறாள். சிவராமனும் ஓடிவந்து மரத்தடியில் மலைத்துப் போய் நிற்கிறான்.

“இதென்ன அநியாயம் காலமை சத்தம் கேட்டது அதுதானாக்கும்.”

“பொடியன் கொமாண்டரேல்லே? பின்னேரம் மாவீரர் மயானத்திலதான் விதைக்கிறதாம். கோட்டிலும் மேயேலைப்போலகிடக்குது. என்ன செய்யப் போகுதுகளோ...”

“பாவம் என்னமாதிரி எங்களோடைபிளங்கினவன்.”

துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. மண்வெட்டியில் கையை ஊன்றியபடி சிவராமன் வேரில் அமர்கிறான்.

“அப்ப நான் போறன். கெதியாய் வாங்கேசு” மனைவி அவசரமாகச் செல்கிறாள்.

அது அவன் பிறந்த கிராமம் அல்ல. சிவகாமியை மணம் முடித்ததால் உறவாகிப் போன கிராமம். ஏனைய கிராமங்களைப் போல் பிரிவினையும் பேதங்களும் நிறைந்ததுதான். அவனது வீட்டு வடக்கு வேலிக்கு அப்பால் பல குடும்பங்கள் குடிசைகளில் வாழ்ந்து வந்தாலும் ஏனைய கிராமத்தவரைப் போலவே அவனது வீட்டாரும் அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழக விரும்புவதில்லை. கோழிகள், நாய்கள், பூனைகள் மட்டும் தாம் விரும்பியபடி வந்துபோகும்.

அவனது மகன் வண்டியில் உருட்டி நடை பழகும் போதுதான் அதுவரை வேலித்துவாரங்களுக்கூடாக எட்டிப் பார்த்த வெள்ளையன் கறையான் அரித்த அந்தப் பொட்டுக் கூடாக புகுந்து தயங்கித் தயங்கி மெதுவாக வந்தான்.

உருண்டைத் தலையும், குறுகுறுப்பான கண்களும் சற்று உப்பிய உடலில் வீங்கி இறங்கிய வயிற்றுக்குக் கீழ் பொத்தான் இல்லாமல் இழுத்துச் செருகிய காற்சட்டை உரிந்து விடுமோ என்ற அச்சத்தில் தூக்கிப்பிடித்தபடி வந்தான்.

“வாரும் வெள்ளையர்... என்ன காற்சட்டை அவிழுதா?”

அவசர அவசரமாக காற்சட்டையை மீண்டும் அவிழுத்துக் கோர்த்து இறுக்க கட்டிக் கொண்டு

சிவராமனது வரவேற்பால் உற்சாகம் அடைந்து, அவனது மகன் வண்டில் தள்ளிக் கொண்டு நின்ற இடத்தை நோக்கி நடந்தான். அரைஞாண் கொடியுடன் அம்மணமாக மூன்று சில்லு வண்டியைப் போன போக்கிலே தள்ளிக் கொண்டுபோய் திருப்ப முடியாமல் அவதிப்பட்ட அவனுக்கு முற்றத்தை நோக்கி வண்டியைத் திருப்புவதற்கு வெள்ளையன் உதவுகிறான். அவனது முகத்தைத் திரும்பிப் பார்த்த அவனது மகன் திகைப்படுத் வண்டிலை கைவிட்டு நிலத்தில் குந்தியிருந்தபடி மீண்டும் அவனை உற்றுப் பார்க்கிறான்.

“என்ன விணோத்”

அவனது பார்வையில் கட்டுண்டு செல்லமாக வார்த்தைகளை விழுங்கி ஒரு கொன்னைக் குரலில் கேட்கிறான் வெள்ளையன்.

குழந்தையின் முகத்தில் ஒரு மலர்ச் சிரிப்பு விரிய ஆவலுடன் அவனைத் தூக்கி வண்டிலைப்பிடிக்க வைத்து வெள்ளையனும் தள்ள, சிவராமன் வீட்டுக்கும் அவனுக்கும் உள்ள உறவு மெல்ல வளர்ந்தது.

ஒரு நாட்காலை கிணற்றடியில் குளித்துவிட்டு வந்த சிவராமனின் மனைவி பரபரப்படுத் வந்தாள்.

“கிணத்தடியிலை வைச்ச மோதிரத்தைக்காணேல்லை ஆரேன் எடுத்தனீங்களே”

ஒருவரையும் விளித்துக் கூறாமல் பொதுவாகத் தான் எல்லோருக்கும் கேட்கும்படி உரத்துக் கேட்கிறாள்.

தோட்டச் செய்கையில் கழுத்திலும் கைகளிலும் இருந்த நகைகள் மெல்ல மறைய எஞ்சியிருந்த அந்த எழுத்து மோதிரம் அது. பெறுமதி குறைந்ததாயினும் அதன்மீது ஒரு மதிப்பை அவள் வைத்திருந்தாள்.

“நாங்கள் ஒருத்தரும் எடுக்கேல்லை”

“அப்ப எங்க போனது”

“வெள்ளையன் பொடியனும் வந்து நின்டவன்”

மரவள்ளி நடுவதற்காக வீட்டுத்தாவரத்தில் குந்தி யிருந்து தடிப்புள்ளு வெட்டிக்கொண்டிருந்த சிவராமன் மாமியாரின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் பதை பதைத்து எழுகிறான்.

“சும்மா அவசரப்பட்டு கதைக்காமை வடிவாத் தேடிப் பாருங்கோ” சிவராமன் கொஞ்சம் இறுக்கமாகத் தான் சொன்னான்.

அவர்களும் அவனது உணர்வைப் புரிந்துகொண்ட வர்கள் போல சிவராமனுடன் சேர்ந்து எல்லோரும் தேடுகின்றனர்.

“இஞ்சை சோப்போடை ஒட்டுப்பட்டுக் கிடக்கு”

மனைவி தான் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறாள். மோதிரம் கிடைத்ததை விட அந்தச் சிறுவன் மீது வீண் பழி விழாத திருப்தி சிவராமனுக்கு ஏற்பட்டது.

“ஐயோ நானும் அறியாமல் சொல்லிப் போட்டன்” தனது தவறுக்காகச் சிவராமனின் மாமியார் மனம் வருந்துகிறாள்.

அவன் சம்பந்தப் படாத நடந்து முடிந்த அந்த சம்பவத்தின் பின் வீட்டில் உள்ள எல்லோரும் அவன் மீது அன்பாக நடந்து கொண்டனர்.

சிவராமன் தனது மகனுக்கு சொல்லிக் கொடுக்கும் போதெல்லாம் அவனையும் இருத்திப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பான். ஆண்டு நாலுவரை அருகி வருள்ள பாடசாலைக்குச் சென்று வந்த அவன், கூவி உழைப்பில் வாழும் அவனது குடும்பச் சூழலின் தாக்கத் தால் படிப்பை இடையில் நிறுத்திக் கொண்டான். அதற்காக சிவராமன் வருத்தப்பட்டான்.

அவனைக் காணும் பொழுதெல்லாம் வீட்டிலாவது படிக்கும்படி சிவராமன் தூண்டுவது வெள்ளையனுக்குத் தொல்லையாக இருந்தது. இதனால் சிவராமனைச் சந்திப்பதை படிப்படியாக அவன் குறைத்துக் கொண்டான்.

சிவராமனது மகன் அந்த நெருக்கடியான சூழலிலும் காலில் சப்பாத்தும் போடாமல் பாடசாலைக்குச் சென்ற தற்காக அடிவாங்கிக் கொண்டு வந்து அழுதபோது தான் வெள்ளையனின் நிலையை அவன் புரிந்து கொண்டான்.

அன்று அர்ச்சனைக்கு இலை பிடிங்க வந்த ஜெருடன் கதைத்துக் கொண்டு நின்றதில் சிவராமனுக்கு இறைப்பு நேரம் பிந்தி விட்டது. அந்த யுத்த சூழலில் மக்கள் படும் துன்ப துயரங்களைப்பற்றித்தான் அவர் அதிகம் பேசினார். எவ்வளவு மனச்சமைகளைத் தாங்கியபடி மக்கள் நடமாடுகிறார்கள் என்பது அவரது பேச்சில் தெரிந்தது,

அவர் சென்றவுடன் அவசரஅவசரமாக பம்மைப் பூட்டி அவன் இறைக்கத் தொடங்கிய போதுதான் வெள்ளையன் வந்தான். தூரத்தில் வரும் பொழுதே அவனது தோற்றுத்தில் மாற்றம் தெரிந்தது.

‘வாரும் வெள்ளையர் என்ன இந்தப் பக்கம் காணேல்லை’

‘கம்மாலைக்கு வேலைக்கு போறனான்’

நெருங்கி வந்தபோது அவனது முகத்தை சிவராமன் நிமிர்ந்து அவதானித்தான். நெற்றியிலே திருநீற்றை அப்புப்படாமல் அழகாக பூசியிருந்தான். காதிலே மஞ்சள் நிற பொன்நொச்சிப்பூ, அத்தச் சிறுவனின் மனதிலும் ஏதோ சிறு மாற்றங்கள் ஏற்படுவதை அது வெளிக் காட்டியது.

“நீங்கள் ஏன் கோயிலுக்கு வாரேல்லை”

எதிர் பாராத அந்தக் கேள்வியால் சிவராமன் திகைப் படைந்தான். அவன்து கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதற்கு அவன் மிகவும் சிரமப்பட்டான்.

“நீர் இப்ப தானே கோயிலுக்குப் போறீர்... நானும் உம்மைப் போல வயதில் ஒழுங்காக கோயிலுக்குப் போனனான் இப்ப எங்க விடிஞ்சாப் பொழுதுபட்டாத் தோட்டத்துக்கை கிடந்து மாய வேண்டிக் கிடக்கு”

தனது வாழ்வின் துயரங்களுக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் நம்பிக்கையும் ஆறுதலையும் பெற முயறும் அந்தச் சிறுவனுடன் அவன் அதிகம் பேச விரும்பவில்லை. அந்த பதில் அவனுக்கு முழுமையான திருப்தியைத் தரவில்லை என்பது அவனது முகத்தில் தெரிந்தது.

“கம்மாலையிலை எவ்வளவு சம்பளம் தாறவை”

“பத்து ரூபா, இப்ப தானே சேந்தனான்.”

“என்ற மண்வெட்டியையும் ஒருக்கா பாளம் போட வேணும்”

“கொண்டு வாங்கோவன் அவர் நல்ல வேலைக்காரன். நான் தன்னி கட்டட்டே”

“கட்ட ஆசையெண்டா கட்டும், வாய்க்காலை உடைக்காமை”

அன்று அவன் இறைப்பு முடிந்து போகும்போது மறந்து விடாமல் சிவராமனைக் கம்மாலைக்கு வரும்படி கூறுவிட்டுச் சென்றான்.

மறுநாள் மண்வெட்டியையும் சைக்கிளின் பின்னால் கட்டியபடி சிவராமன் கம்மாலைக்குச் சென்றான்.

அந்தக் கிராமத்தின் சந்தை கூடும் இடத்துக்கு அருகிலுள்ள வளவில் கொப்புகள் எறிந்து செழித்து

வளர்ந்த மரங்களுக்கு நடுவில் அமைந்துள்ள பழைய கொட்டகையில்தான் கம்மாலை அமைந்திருந்தது. நிறம் மாறிக் கறுத்து கிடக்கும் மண்ணும் வேலியோரங்களிலும் பனைமரங்களின் அடியிலும் சாததிபடி கிடக்கும் பழைய வண்டிர்சில் லுகள், கலப்பைகள், கார்சைக்கிளின் உதிரிப்பாங்களும் அந்த கம்மாலையின் பழமையை எடுத்துக் காட்டுவதாக இருந்தது.

பட்டறை நடுவே ஒட்டுகள் போட்ட பழைய கண்வஸ் துணியிலான துருத்தி, அதன் மேல் இருந்து நீரும் தடியை மேலும் கிழும் அழுத்தி நெருப்பை மூட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு கிழவர், அவருக்கு அருகில் நின்றபடி “வாங்கோ”, என்ற வெள்ளையனின் குரலைக் கேட்டு சாம்பல் படிந்த மூக்குக் கண்ணாடி தெளிவற்றிருந்ததால் தலையைத் தாழ்த்தி மூக்குக் கண்ணாடிக்கு மேலாக சிவராமனை பார்த்தார் கிழவர்.

“என்ன பாளம் வைக்கவே, உந்தப் பலகையிலை இரும். இரண்டு தட்டில இது முடிஞ்சிடும்.”

துருத்தியை வேகமாக அவர் இயக்க ஊ...ஊ... என்ற சத்தத்துடன் மெல்லிய தீச்சவாலைகளை சீறியபடி எரிந்து பொங்கும் அந்தக் கணலுக்குள் கிடந்த பெரிய கத்தி செந்தனலாகச் சிவக்கிறது.

“வெள்ளை...ரெண்டு தட்டுத் தட்டு”

பட்டறை இரும்பில் அதைத் தூக்கி வைத்தபடி கூறு கிறார் கிழவர்.

பாரமான அந்தச் சுத்தியலை தனது சிறிய கரங்களால் சிரமத்துடன் தூக்கி ஓங்கி ஓங்கி போடுகிறான் வெள்ளையன். ஓவ்வொரு அடிக்கும் அந்தச் சிறுவனின் உடலிலும் முகத்திலும் இரத்தம் புடைக்க அவன் ஓங்கியடித்த காட்சி சிவராமனது நெஞ்சை அழுத்தியது.

அன்றிலிருந்து ஏழெட்டு மாதங்களுக்கு மேல் அவனை காணவில்லை. அவனது தாயார் இரண்டு முன்று நாட்கள் இரவிலும் பகலிலும் தன் குடிசையிலிருந்து ஒப்பாரி வைத்து அழுதாள். இயக்கத்திற்கு போய் விட்டதாக ஊரில் பேசிக்கொண்டனர்.

தூரத்தில் அழுகை ஒலி தொடர்ந்து கேட்கிறது. கலங்கிய கண்களை துடைத்து விட்டு சிவராமன் எழுந்தான். உச்சி வெயில்லாகி விட்டது. ஏதோ நினைத்த வனாய் வரம்பைப் பார்த்து விட்டு வெறி கொண்டவன் போல மண்வெட்டியுடன் கால்பதிக்க முடியாத அளவுக்கு கொதித்துக் கொண்டிருந்த அந்த நிலத்தில் மீண்டும் இறங்குகிறான்.

அன்று கம்மாலையில் செந்தணவில் தோய்ந்து சிவந்த அந்தக் கத்தியை பாரமான சுத்தியலால் ஓங்கி ஓங்கி அடித்த அந்த வெள்ளையனின் தோற்றம் அவன் முன் விரிய காற்றைக் கிழித்தபடி மண்வெட்டியை ஓங்கி ஓங்கி வீசுகிறான். அந்த ஒலி அவன் காது வரை கேட்டு அவனை மேலும் ஆவேசப்படுத்துகிறது. மரத்துப்போன அவனது கைகளில் ஏற்பட்ட கொப்பளங்கள் வெடித்துக் கசிந்து மண்வெட்டியில் நீர் பிசுபிசுக்கிறது.

எஞ்சிய நிலத்தையும் கொத்திப் பின்துவிட்டு நிமிர்ந்த அவன் அழுகை ஒலிகள் உச்சமடைய மண் வெட்டியை தோளில் வைத்தபடி வேகமாக விரைந்தான்.

—தாயகம் 92°

அறுபது கந்திகள்

இதைவில் வரும்பொழுதே எல்லோரது கண்களை
யும் தன்பால் ஈர்க்கும் சீமெந்து தொழிற்சாலையில் புகை
போக்கி வெண்மஞ்சள் நிறத்தோடு வானைநோக்கி
நிமிர்ந்து நிற்கிறது. சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்த
சண்முகம் வழுமைக்குமாறாக தூரத்தில் வரும்பொழுதே
அந்த புகை போக்கியை ஆவலுடன் உற்றுப் பார்க்
கிறான்.

தெருவோரத்தில் கூடலாக நிற்கும் பனைமரங்களுக்
கூடாக இடையிடையே மறைந்து தெரியும் புகை போக்கி
யும். புகை போக்கியிலிருந்து வழுமைபோல் இல்லா
விட்டாலும் சற்று வேகம் குறைந்து காற்றிலாடிக்
கலக்கும் அந்த நச்சுப் புகையைக் கண்டதும் சண்முகத்
தின் மனம் கொதிப்படைகிறது. பசியால் வாடி மெலிந்து
போன மனைவி குழந்தைகளின் முகங்கள் அவனது மனத்
திரையில் வந்து நிற்கின்றன.

“எங்க கடன் பட்டாதல் அரிசி வாங்கிக் கொண்டு வாங்கோ— அக்கம் பக்கத்தில் இனிக் கடன் வாங்கோலாது”

காலையில் வரும்போது மனைவி கூறிய வார்த்தைகள் காதுகளில் திரும்பத் திரும்ப ஒலித்து அவனது கவலையைப் பெருக்கியது.

தொழிற்சாலையில் வேலைநிறுத்தம் ஆரம்பித்து இருபத்தாறு நாட்களாகியும் நிர்வாகம் அவர்களது நியாயமான கோரிக்கைகளை இன்னும் ஏற்கவில்லை.

அந்த தொழிற்சாலையில் பணிபுரியும் தொழிலாளர்கள் அனைவரும் நாளாந்தக் கூலிகளாகவே நடத்தப் பட்டனர். மாதச்சம்பளமானால் மருத்துவ லீவு சேமலாப நிதி போன்ற பல நஸ்மைகள் தமக்குக் கிட்டும் என்ற நம்பிக்கையுடன்தான் அவனைப் போன்ற தொழிலாளர்கள் அனைவரும் வேலை நிறுத்தத்தில் இறங்கினர். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் ஒரு நாள் குடும்ப நிலையை மனதில் கொண்டு கடுமையாகக் காய்ந்த காய்ச்சலையும் பொருட்படுத்தாது சண்முகம் வேலைக்குச் சென்றான். சீமெந்து அரைக்கும் அப்பாரிய இயந்திரத் தின் முன் உதவியாளானாகப் பணிபுரிந்து கொண்டு நின்ற அவன் மயக்கமடைந்து விழ முனைந்தபோது அருகில் நின்ற தொழிலாளி அவனைத் தாங்கிக் கொண்டான். மயக்கம் தெளிந்து அவன் எழுந்தபோது மனேச்சர் தமது அறைக்கு வரும்படி அவனை அழைத்தார்.

“சண்முகம் காய்ச்சலோடை ஏன் வேலைக்கு வந்தனி... ஏதாவது நடந்திருந்தால் நான் எத்தனை பேருக்கு பதில் சொல்ல வேணும் தெரியுமா? இனிமேல் சுகயீனம் எண்டால் வேலைக்கு வரக்கூடாது”

அவர் அவனை எச்சரித்து அனுப்பியபோது சண்முகம் வேதனையுடன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டே

திரும்பினான். அந்தச் சம்பவத்தின் தாக்கம்தான் வேலை நிறுத்தத்தில் அவனை உறுதியுடன் பங்கு பற்ற தாண்டியது.

தூரத்தில் வரும்பொழுதே தொழிற்சாலை முன்பாக உள்ள ஒரு கட்டிடத்தில் தெரிந்த சிகப்பு நிறத்துணியில் மஞ்சள் மையினால் எழுதப்பட்ட தொழிற்சங்க பதாகை யைக்கண்டதும் சண்முகத்தின் மனதில் ஒரு உர்சாகமும் நம்பிக்கையும் ஏற்பட சயிக்கினை வேகமாக செலுத்துகிறான்.

தொழிற்சாலைக்கென ஒதுக்கப்பட்ட அந்தப் பரந்த வெளியில் தொலைவில் தெரியும் தொழிற்சாலையின் பெரிய கட்டிடங்கள் அழகான பொருட்காட்சி ‘மொடல்’ போல் காட்சியளிக்கிறது. புகையிரத வண்டி மூலம் இழுத்து வரப்பட்ட முருங்கன் களி மண்ணை ஏற்றிய ரெயில் பெட்டிகள் கறுத்து தடித்த நேர் கோடாக தண்டவாளத்தில் அப்படியே தெரிகிறது. சண்ணாம்புக் கற்களை எடுப்பதற்காக ஆழமாகத் தோண்டப்பட்டு பள்ளங்களாகிவிட்ட குவாரிகளில் ஏறும்புக்கூட்டும் போல் தெரியும் தொழிலாளர்களின் உருவங்கள் எதுவும் இன்று தெரியவில்லை. சீமெந்து ஏற்றிச் செல்ல வரிசையாக வந்து நிற்கும் லொறிகள் எதுவும் அங்கில்லை, தொழிற்சாலை இயங்குவதுபோல நிர்வாகம் வெளியில் காட்ட முயன்றாலும் ஒரு சில கருங்காலிகளை வைத்து அவர்களால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. வேண்டும் என்றே இயக்கி விடப்பட்ட ஒரு சில எஞ்சின்களின் இரைச்சல்களைத் தவிர தொழிற்சாலை வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது.

தொழிற்சாலை வாசலிலும் பிரதான இடங்களிலும் துப்பாக்கிகளுடன் பொலிசார் காவலுக்கு நிற்கின்றனர். அவனது சைக்கினைத் தாண்டி பின்புறமாக வேகமாக

வந்து தொழிற்சாலைக்குள் திருமபிய ஜீப்பில் அவனுடன் வேலைசெய்யும் சோழவின் தலையும் தெரிகிறது. அவர்களது கால்களுக்கிடையில் இருந்த பெரிய காட்போட் பெட்டிக்குள் அடுக்கி வைக்கப்பட்ட இறைச்சிக் குடல் களின் எண்ணிக்கையை வெளியே நீண்டு கொண்டிருக்கும் பனை ஓலை இதழ்களின் எண்ணிக்கை வெளிப்படுத்துகின்றன.

“டேய் கருங்காலி சோமா”

தொழிற்சங்க கட்டிடத்திற்கு முன்னால் கூடி நின்ற தொழிலாளர்களில் ஒருவன் ஜீப் செல்லும் அந்த வேகத்திலும் இவைகளை அடையாளங்கண்டு உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கத்தினான். அப்படிக் கத்தவேண்டும் என்று எண்ணிய சண்முகத்திற்கு அவனது கத்தல் உற்சாகமாக இருந்தது.

“வாங்கோ சண்முக மண்ணை”

சக தொழிலாளியின் வரவேற்போடு அவனும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொள்கிறான். அங்கு கூடியிருந்த தொழிலாளர்கள் பத்திரிகைகள் புத்தகங்களை படித்துக்கொண்டும் தமது இன்ப துன்பங்களை ஒருவருடன் ஒருவர் பகிர்ந்து கொண்டும், சிலர் நாட்டு நிலமைகளையும் உலக நிலமைகளையும் அலசிக் கொண்டும் இருந்தனர். சண்முகம் ஒரு தொழிலாளி படித்துவிட்டு நீட்டிய பத்திரிகையை மேலாகப் புரட்டினான். வேலை நிறுத்தத்தைப் பற்றி எதுவும் வராதது அவனுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. காலையில் மனைவி சொன்ன வார்த்தைகள் மீண்டும் நினைவிற்கு வந்தன. தன்னைப் போலவே நாளாந்த கூவிகளாக இருக்கும் இவர்களிடம் எப்படிக் கடன் கேட்பது என்று எண்ணினான். இப்படியே வேலை நிறுத்தம் நீடித்தால் தங்களைப் போன்றவர்களின் குடும்பங்கள் பட்டினியால்

இறக்க நேரிடும் என்று நினைத்தபோது அவனுக்கு அந்தசமூக அமைப்பின் மீதே வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

ஓவ்வொரு நாளும் மாலையில் நடைபெறுகின்ற கூட்டங்கள்தான் அவனுக்கு நம்பிக்கையைத் தந்தன. தங்களைத் தவிர மற்றவர்களிலும் அக்கறையுள்ள பல புதிய மனிதர்களை அவன் அங்கு சந்தித்தான். நேற்று நடந்த கூட்டத்திற்கூட அப்பகுதியின் எண்ணைய் விநியோகத்திற்குப் பொறுப்பானவர் ஒருவர்.

“நிர்வாகம் உங்களது நியாயமான கோரிக்கைகளை ஏற்காவிட்டால் எண்ணைய் விநியோகத்தை நிறுத்துவோம்” என்று பேசியிருந்தார்.

இன்று வேலை நிறுத்தம் ஆரம்பித்த நாட்களில் இருந்து அவனுக்கு அறிமுகமான ஒரு டாக்டர் பேசவதாக இருந்தது. கதர் வேட்டியும் கதர் சேட்டும் அனிந்து காட்சி தரும் அவரது தோற்றம் ஒரு காந்தியவாதியை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தாலும் கழுத்தைச் சுற்றி கீழே தொங்கும் நிறம் மங்காத சிவப்பு மப்ளர் சமூக மாற்றத்திற்காக உழைக்க அவர் கொண்ட உறுதியை வெளிக்காட்டுவதாக இருந்தது. அவருடன் பழகிய அந்த குறுகிய நாட்களுக்கிடையிலேயே அவனுக்கு அவரைப் பிடித்துக் கொண்டது. மிக எளிமையான தோற்றமுடைய அவர் தனது வருமானத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் ஓவ்வொரு நாளும் மூன்று மணிக்கு வந்து கூட்டம் முடியும் வரை நின்று தொழிலாளர்களை உற்சாகப்படுத்துவதைப் பார்க்க, சண்முகத்திற்கு ஆரம்பத்தில் அதிசயமாக இருந்தது, பின்பு அவரைப் போன்ற பலரை அங்கு சந்திக்க நேர்ந்தபொழுது இவர்கள் எல்லாம் ஒரு புதிய வாழ்க்கையையும் நடைமுறையையும் விரும்பும் புதிய மனிதர்களாக அவனுக்குப்பட்டது.

சயிக்கில்களில் பெட்டிகளைக் கட்டியபடி முன்று இளைஞர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வேர்த்துக் களைத்தபடி வேகமாக வருகின்றனர்: தொழிற்சாலை வாசலில் துப்பாக்கியுடன் நின்ற போலிஸ்காரன் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தி பெட்டிகளை பார்வையிடுகிறான்.

“சாப்பாடா, சரி கொண்டு போ”

தொழிற்சங்க காரியாலயத்தை நோக்கி அவர்கள் வருகின்றனர்.

“பாசல் கட்டப் பிந்திப் போச்ச. மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க தோழர்” அவர்களது வார்த்தைகளில் இருந்து அவர்கள் முஸ்லிம் தொழிலாளர்கள் என்பது தெரிகிறது.

“இல்லைத் தோழர் நீங்கள் முந்தி வந்திட்டிங்கள். சாப்பாட்டுக்கு இன்னும் அரை மணித்தியாலம் இருக்கு”

தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளுக்குப் பொறுப்பான மெலிந்த தோற்றமும் சுறுசுறுப்பான சபாவமும் கொண்ட பொன்னுத்துரையர் நன்றியோடு கூறுகிறார்.

ஓவ்வொரு நாளும் மதிய வேளை உணவு வெவ்வேறு இடங்களில் இருந்து வந்து கொண்டிருந்தது. ஆரம்பத்தில் சண்முகம் போன்ற தொழிலாளர்களுக்கு அவர்களுக்கும் தமக்கும் என்ன உறவு என்பது புரியவில்லை. பின்பு தான் தம்மைப் போன்ற, உழைக்கும் மக்களின் பலம் நாடு முழுவதும் பரந்து கிடப்பதை அவர்கள் உணர்ந்தனர்.

மதிய உணவுக்காக வாளிகளில் இருந்து நீரில் கைகளை அலம்பிவிட்டு, ஓவ்வொருவரும் பார்சல்களை எடுத்துக் கொண்டு தமது நண்பர்களுடன் கூடி அமர்ந்து உண்ணத் தொடங்குகின்றனர். வழு மையாக சண்முகத்துடன்சேர்ந்து உண்ணும் ரகுநாதன் தனக்குரிய

பார்சலை எடுத்துக்கொண்டு அவனைத் தேடிவந்தான். கைகளையும் கழுவாமல் வெளியே இருந்த வாங்கில் எங்கோ பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான் சண்முகம்.

“என்ன சண்முகன்னை சாப்பிடேல்லையே?”

“ஓம்... வயித்துக்கை சுகமில்லை”

“என்னன்னை பொய் சொல்லுறாய்... வீட்டிலே ஏதாலும்... ஓ... விளங்குது. வீடென்ன கனதூரமோ ஒடிப்போட்டு வாங்கோ.”

தனது பார்சலையும் கொண்டு சென்ற ரகுநாதன் மேலும் இரண்டு பார்சல்களையும் ஒரு பையில் போட்டுக் கொண்டு விரைந்து வந்தான்.

“சண்முகன்னை சயிக்கினா எடுத்துக்கொண்டு போங்கோ... இந்தாங்கோ தொப்பி”

“சி... வேண்டாம் ரகு”

“கடைசி வரைக்கும் விடமாட்டேன் பிடியுங்கோ...”

அவன் மறுத்தபோதும் பையை அவனது கைகளில் திணித்து தொப்பியையும் தானாகவே அவனது தலையில் போட்டு சரி செய்து விடுகிறான்.

“சண்முகம் நாங்களும் உம்மைப் போலத்தான் கெதியா போட்டு வாரும்.”

தொழிற்சாலைக்குப் பொறுப்பான பொன்னுத்துரையரும் வந்து வற்புறுத்திச்சொல்ல அதனைமீற விரும்பாது உணர்வு மேலீட்டால் கண்கள் கலங்க வீட்டை நோக்கிச் செல்கிறான்.

டாக்டரின் பேச்சைக் கேட்கும் ஆவலில் விரைவாக வீடு சென்று திரும்பினான் சண்முகம். சிறிது நேரத்தில் கூட்டம் ஆரம்பமாகிறது. அவர்கள் எல்லோரும் அறிந்த டாக்டர் பேச எழுகிறார்.

“நான் அதிகம் உங்கள் முன் பேச விரும்பவில்லை. வெள்ளையர் ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் இந்தப் பகுதியில் நடந்த ஒரு கதையைத் தான் இங்கு சொல்ல விரும்புகிறேன். அது உங்களுக்கு பல வகையில் உதவும் என்று நம்புகின்றேன்.” என்று கூறிவிட்டு அவர் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்ததும் அங்கு கூடியிருந்த தெழிலாளர்களைப் போலவே சண்முகத்தின் கற்பனையிலும் அந்தக் காட்சி விரிகிறது.

ஏறத்தாழ நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு நாள் ஒரு மாலைநேரம். காங்கேசன் துறைமுகம் கலகலப்பாக இயங்குகிறது. கடற்கரை எங்கும் கடலைநோக்கி சரிந்து உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் தென்னை மரங்களின் ஓலைகள் அலை ஓசையுடன் போட்டியிட்டபடி கடற்கரைக் காற்றில் நீண்டு பறக்கிறது. அந்த அழகான வெளிச்ச வீட்டுக்கு முன்னால் நீண்டு கிடக்கும் கடற்பரப்பில் வந்து சேர்ந்த ஒழுங்கின்படி அடுக்கடுக்காகப் பாய்க் கப்பல்கள் பாய்களை இறக்கி நங்கூரமிட்டு நிறுத்தப் பட்டுள்ளன. கப்பலில் இருந்து இறக்கப்படும் சர்க்கரை, அரிசி, பருப்பு, உணவுப் பண்டங்களும் உடுபுடவைகளும் வள்ளங்களில் இறக்கப்பட்டு கரைக்கு வந்து சேருகின்றன. அவைகளைக் கணக்கெடுத்தபடி கோப்பியும் பேணையுமாக கணக்காளர்கள் சிலர் நிற்கின்றனர். கணக்கெடுக்கப்பட்ட பொருட்களை வண்டிகளில் ஏற்றி கிட்டங்கிக்கு கொண்டு செல்ல வடக்கன் மாடுகள் பூட்டிய வண்டிகள் வந்து போகின்றன.

மாலைச் சூரியன் மெல்ல மறையும் நேரம். வேலைகளை முடித்து வீடு திரும்பும் ஆவலில் பாரங்களை இறக்கி ஏற்றுவோரும், வள்ளங்களைத் தாண்டுவோரும் உற்சாகத்துடன் உரக்கக் கத்தியும் ஏலேலோ பாடியும் எழுப்பும் ஓசைகள் அலைகடலின் இரைச்சலை மீறி அந்த வெளியொங்கும் எதிரொலிக்கிறது.

அத்துறைமுக நடவடிக்கைகளுச்சுப் பொறுப்பான வெள்ளைக்கார ரேவுத்துரை துறைமுகத்தின் ஒரு பகுதியில் தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட அறைக்குள் எழுந்து நின்றபடி மாலைத்தேனீரைப் பருகிக் கொண்டே அந்த சிறிய யன்னலுடாக துறைமுக வேலைகளை அவதானிக்கிறான். துறைமுகத்துக்கு அப்பால் தொலைவில் வந்த சிறிய பாய்க்கப்பலைக் கண்டதும் கோப்பையில் எஞ்சியிருந்த தேனீரை மடமடவென்று குடித்துவிட்டு அவசர அவசரமாக வெளியே வந்து கப்பலை அவதானிக்கிறான்.

தனுஷ்கோடித் துறைமுகத்திற்குப் பொறுப்பான வெள்ளை அதிகாரியின் கப்பல் அங்கு வேகமாக வருகிறது. அதில் வந்து இறங்கிய இருபதுக்கும் மேற்பட்ட வெள்ளையர்கள் வந்து இறங்கிய அதே வேகத்தில் அங்கு நின்ற தொழிலாளர்களை பிரம்புகளால் தாக்கத் தொடங்குகின்றனர். எதிர்பாராத இந்தத் தாக்குதலால் நிலைகுலைந்த தொழிலாளர்கள் தத்தமது வேலைகளை கைவிட்டுவிட்டு சூக்குரல் இட்டபடி தெருவுக்கு ஒடி வருகின்றனர்.

“என்ன நடந்தது... ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறீர்கள்”

ஆடு மாடுகளை மேய்ப்பது போல பிரம்புடன் தொழிலாளர்களைத் துரத்தியடித்த அவர்களை நெருங்கிய வெள்ளைக்காரன் ரேவுத்துறை ஆத்திரத்துடன் கேட்கிறான்:

“ஓ... துரையா எங்கட கப்பல் வந்து ஒரு கிழமையாகிறது... ஏன் இன்னும் இரக்கேல்லை”.

“வந்த ஒழுங்கில் தான் இங்க இறக்கிறது... செட்டி மாற்றை கப்பல் தொகையா வந்ததாலை இன்டைக்குத் தான் இறக்க முடியுது.”

“எங்களோடையா ஒழுங்கு பேசுகிறாய் நீ.”

ரேவுத்துரை மீதும் பிரம்பை வீசுகிறான். அந்த அதிகாரியை அவனும் ஆத்திரம் கொண்டு தாக்குவதற்கு முனையை மற்றவர்கள் இருவரையும் பிடித்துவிடுகின்றனர்.

கிட்டங்கிக்குச் சென்று விட்டு அப்பொழுதுதான் மாட்டு வண்டியில் வந்திறங்கிய முக்கந்தர் முருகேசர் தெருவில் கூடி நின்ற தொழிலாளர்களிடம் நடந்ததை அறிகிறார். துறைமுக வேலையில் கடுமையாக நின்றாலும் தொழிலாளருடன் அன்புடன் பழகும் அவருக்கு அவர்களிடம் நல்ல மதிப்பு இருந்தது. ஏதுமறியாத அவர்கள் தாக்கப்பட்டதை அறிந்ததும் அவர் ஆத்திரமடைகிறார்.

“எட கடல் தாண்டி வந்து சண்டித்தனம் விட கையைச் கட்டிக் கொண்டா நிக்கிறியள் வாங்கோடா... நாங்கள் இவ்வளவு பேர் நிக்க என்னடா செய்வாங்கள் அவங்கள்.”

தோளில் இருந்த சால்வையை எடுத்து வேகமாக உதறி மீண்டும் போட்டபடி உரத்துக்கத்திலிட்டு துறைமுகத்தை நோக்கி நடக்கிறார் முக்கந்தர் முருகேசர்.

நடுத்தர வயதானாலும் திரண்டு பரந்த மார்போடு கூடிய வாட்ட சாட்டமான கறுத்த உடல் மேவி இழுத்து தோள்வரை தொங்கும் கறுத்த தலைமுடி, நெற்றியில் இட்ட சந்தனப் பொட்டுடன் அரையில் இறுக்க கட்டிய நாலுழை வேட்டியும், தோளில் இட்ட சால்வையும், கடற்காற்றில் படபடத்துப் பறக்க ஆவேசத்துடன் அவர் வேகமாக முன் செல்கிறார். தமது பலத்தை உணர்ந்து கொண்ட தொழிலாளர்கள் கூட்டம் ஆர்ப்பரித்து முன்னேறுகிறது. தொலைவில் வரும்பொழுதே அவர்களது வருகை அந்த வெள்ளையர்களுக்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

“எல்லோரும் இங்கைவரவேண்டாம், நீ மட்டும் இங்கே வா”

அந்த வெள்ளை அதிகாரி உரத்துக் கத்துகிறான்.

“சரி எல்லாரும் நில்லுங்கோ, நான் கதைச்சுக் கொண்டு வாறன்.”

அந்தக் கூட்டம் அவர்களது அசைவுகளை அவதானித்தபடி நிற்க முக்கந்தர் முருகேசர் மட்டும் செல்கிறார்.

பிரம்பை கைக்குள் வைத்தபடி தனது சகாக்கங்கள் மது அருந்திக்கொண்டு நின்ற அந்த அதிகாரி கிளாசை மண்ணில் வீசிவிட்டு முருகேசரை எதிர்கொள்கிறான்.

“நீதானா எல்லாத்தையும் ஒழுங்குபடுத்துகிறது - எங்கட கப்பல் வந்தது கண்ணுக்கு தெரியேலையோ”

“ஓ நாங்கள் வந்த ஒழுங்கிலைதான் பறிப்பம். அதுக்கு இப்பிடியா எல்லாரையும் அடிக்கிறது.

“ஓ நியாயமா கேட்கிறாய்”

கையிடுக்கில் இருந்த பிரம்பை மறு கையால் எடுத்து முக்கந்தர் முருகேசரை அடிக்க முயல்கிறான் அந்த அதிகாரி. மறுகணம் மின்னல் வேகத்தில் அந்த அதிகாரியின் பிடரியைப் பிடித்து பிரம்பையும் தனது கைக்கு மாற்றுகிறார் முருகேசர். இதனால் ஆத்திர மட்டந்த வெள்ளையர்கள் முருகேசரைத் தாக்க முனைகின்றனர். இதனை அவதானித்த தொழிலாளர்கள் கூக்குரலிட்டபடி பாய்ந்தோடி வருகின்றனர். நிலைமையை உணர்ந்து கொண்ட வெள்ளையர்கள் பணிந்து போவதுபோல பாசாங்கு செய்துகொண்டு சமாதானமடைந்தவர்கள் போல் கப்பவில் ஏறுகின்றனர்.

“இந்த அவமானத்திற்கு இரண்டொரு நாளைக்குள் பழி வாங்காமல் விடமாட்டோம்.”

கப்பலில் ஏறும்பொழுது ஆத்திரத்தில் பற்களைக் கடித்தபடி ரேவுத்துரையிடம் கூறிச் செல்கிறான் அந்த அதிகாரி. தன்னைத் தாக்கிய அதிகாரி மீது வெறுப்புக் கொண்ட ரேவுத்துரைக்கு அங்கு நடந்த சம்பவங்கள் ஆறுதலைத் தந்தது. மீண்டும் ஒரு தாக்குதல் நடக்கலாம் என்ற அச்சம் அவனை ஆட்கொண்டது. யாழிப்பானைக் கவனர்ரிடம் முறையிட்டாலும் எந்த நேரம் தாக்குதல் நடக்கும் என்பது தெரியாததால் அந்த இடத்தையே பலப்படுத்திக் கொள்வதுதான் சரியென ரேவுத்துரை நினைத்தான். அங்கு நின்ற முருகேசரிடம் நிலையை விளக்கிக் கூறினான்.

“துவக்கோடை வந்தாலும் தரையிறங்க விடமாட்டம்.”

முக்கந்தர் முருகேசர் உறுதியுடன் கூறுகிறார். மறுநாள் தொழிலாளர்கள் அனைவரையும் கூட்டி முக்கந்தர் நிலைமையை விளங்க வைக்கிறார்.

“எல்லோரும் உங்கட வீடுகளில் இருக்கிற கொடுவாக் கத்திகளை நல்லாத் தீட்டுங்கோ... மற்றவை ஆமணக்கந் தடியை வெட்டிப் பிரம்புகளாப் பாவியுங்கோ... கடற் கரையில கைக்களவான கல்லுக்களை கும்பிகளாக குவித்து வையுங்கோ... நேற்று நின்ட மாதிரி எல்லாரும் ஒற்றுமையாய் நின்டால் கரையில் ஒருத்தனும் கால் வைக்கேலாது. முக்கந்தரின் பேச்சு இளைஞர்களை மட்டுமல்ல வயோதிபர்களையும் உற்சாகப்படுத்துகிறது. மறுநாள் துறைமுகத்தில் அவர்கள் வேலை செய்யும் பொழுதே அவரவர் உடனடியாக எடுக்கக்கூடிய இடங்களில் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட கத்திகள் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஆமணக்கந்தடிகள், பொல்லுகள், வேறு ஆயுதங்கள், கற்குவியல்கள் எல்லாம் தயாராக இருக்கின்றன.

மூன்று நாட்களின் பின் ஒரு காலை நேரம் பாய்க் கப்பல் ஒன்று தூரக் கடலில் தெரிகிறது. துறைமுகத்தில்

நின்ற கப்பல்களிலும் வள்ளங்களிலுமிருந்தவர்கள் அவசர அவசரமாக கரைக்கு வந்து சேருகின்றனர்.

அப்பெரிய பாய்க்கப்பல் பாய்களை இறக்கி நங்கூர மிட்டு நிற்க அதிலிருந்து இறக்கப்பட்ட சிறுசிறுவள்ளங்களில் துறைமுகத்தை நோக்கி அவர்கள் முன்னேறு கின்றனர்.

“துவக்கோட வருகினம் போலை. இவ்வளவு தூரத்திற்கு உவையின்ற சன்னங்கள் வராது. வள்ளங்களை கிட்ட விடாமல் கல்லுகளாலை எறியுங்கோ. முறைமுகத்தின் மரப்பாலத்தில் நின்று முருகேசர் உரக்கக் கத்துகிறார். கடற்கரை எங்கும் அது எதிரொலிக்கிறது.

வள்ளங்களில் இருந்து துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் தீர்க்கப்படுகின்றன. கடற்கரை தென்னை மரங்களுக்கிடையில் இருந்து கற்கள் தோணிகளை நோக்கி சரமாரியாக சென்று வீழ்கின்றன. பாய்ந்தோடும் முயல்களையே கற்களால் ஏறிந்து வீழ்த்தும் கைகள் இயந்திரம் போல் இயங்குகின்றன. உற்சாகமடைந்த ரேவுத்துரை தனது பாதுகாப்புக்காக மறைத்து வைத்திருந்த துப்பாக்கியை எடுத்து அவனது காரியாலயக் கட்டிடத்துடன் மறைந்து நின்றபடி வள்ளங்களை நோக்கிச் சுடுகிறான்.

வேகமாக சென்று வீழ்ந்த பல கற்கள் அவர்களது தலை, உடல், முகங்களைப் பதம் பார்க்க இரத்தக் காயங்களுடன் அவர்கள் பின்வாங்குகின்றனர். வள்ளங்கள் கப்பலை நோக்கித் திரும்புவதைக் கண்ட தொழிலாளர்கள், கத்திகள், தடிகள், பொல் லுகளை உயர்த்திய படி உற்சாகத்தால் ஆர்ப்பரிக்கின்றனர். அவர்களது கையிலுள்ள கத்திகளின் பளபளப்பு கப்பலில் உள்ளவர்களுக்கே தெரிந்திருக்க வேண்டும். கப்பல் மெதுவாக கடலில் நகர்கின்றது.

கதையை முடித்துவிட்டு சிறிது நேரம் அமைதியாக அந்தக் கூட்டத்தை அவதானிக்கிறார் டாக்டர். இதுவரையில் கற்பனையில் ஆழ்ந்திருந்த அவர்களிடம் ஓர் புத்துணர்ச்சி மலர்வதைக் கண்டு அவர் மகிழ்கிறார். சண்முகத்திடம் அது அதிகமாகவே தென்படுகிறது.

“இந்தக் கதை வேலை நிறுத்தம் செய்கிற உங்களுக்கு ஐக்கியத்தின் அவசியத்தையும் உறுதியையையும் இன்னும் பல விஷயங்களையும் உணர்த்தும் என்ற நம்பிக்கையோடு எனது பேச்சை முடிக்கிறேன்.”

டாக்டர் கதிரையில் அமர்கிறார். இதுவரை கதை கேட்கும் உற்சாகத்தினால் தங்களை மறந்திருந்த தொழிலாளர்கள் கூட்டம் முடிந்து எழுந்ததும் தமது அபிப்பிராயங்களை பரிமாறிக் கொள்கின்றனர்.

“இனி நாங்கள் சும்மா இருக்கேலாது”

“கருங்காலிக் கூட்டத்திற்கு நல்ல போடுபோட வேணும்”

“சீ பிரதான விஷயத்திலை கைவைக்காமை சில்லறை விஷயங்களிலை மின்கெடக் கூடாது”

“அதென்ன பிரதான விஷயம்”

“கரண்ட் இல்லாட்டி இவை பக்ரறி ஒடுதெண்டு சோக்காட்டுவினமே.”

சண்முகத்தின் காதில் முத்துவிங்கம் கூறிய வார்த்தைகள் விழுகின்றன. அவன் மின்சாரப் பகுதியில் வேலை செய்பவன். அவனால் இது முடியும் என்ற நம்பிக்கையுடன் அவனை நோக்கி வந்த சண்முகம் அவனது தோள்களைத் தட்டிவிடுகிறான்.

“சரியான யோசனைதான் எல்லாரும் கூடி முடிவெடுப்பம்”

சிறிது நேரத்தில் முத்துவிங்கமும் சண்முகமும் சயிக்கினில் ஏறி விரைகின்றனர்.

காங்கேசன்துறை மின்சார நிலையத்தில் இருந்து நிலத்துக்கூடாக பாதுகாப்பாகச் செல்லும் மின்சாரம் எந்த இடத்தில் ஒடுகிறது, பொலிசாரின் கண்களில் படாமல் எப்படு அதை தடுப்பது என்பது போன்ற பிரச்சனைகள் அவர்கள் முன் எழுகிறது.

“நிலலும் முத்துவிங்கம்”

சண்முகத்தின் பள்ளிப் பருவ நண்பன் குமரேசவின் வீட்டு ஞாபகம் வர சைக்கினில் இருந்து இறங்குகிறான் சண்முகம். தெருப்படலையைத் திறந்து கொண்டு இருவரும் உள் நுளைகின்றனர்.

“வாங்கோ... வாங்கோ... எப்படி வேலை நிறுத்தம் போகுது”

கதிரையில் சாய்ந்தபடி ஏதோ புத்தகத்தைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த குமரேசர் அவர்களை வரவேற்கிறார்.

“ஏன் தோட்டத்திற்கு போகேல்லையே... இவர் இருக்கட்டும் இஞ்சை ஒருக்கால் வாங்கோ”

முத்துவிங்கத்தை கதிரையில் அமர்த்திவிட்டு குமரேசரை அழைத்துக் கொண்டு முற்றத்திற்கு செல்கிறான் சண்முகம். இருவரும் தாழ்ந்த குரலில் உரையாடிவிட்டு வந்து கதிரையில் அமர்கின்றனர்.

குமரேசரின் மனைவி கொடுத்த தேனீரையும் அருந்தி விட்டு இருவரும் புறப்படுகின்றனர். ஜம்பது ரூபா நோட்டொன்றை அவன் மறுத்த போதும் சண்முகத்தின் சட்டைப்பைக்குள் திணித்து விடுகிறார் குமரேசர்.

“அப்ப நாளைக்கு தென்னம்பிள்ளைக்கு கிடங்கு வெட்டுவம்”

“ஓம் நீங்களும் வேலை இல்லாம இருக்கிறியள் வெட்டுங்கோவன்”

இருவரும் வேண்டும்என்றே உரத்துக் கூறுகின்றனர்.

மறுநாட்காலை குமரேசரின் வீட்டு முற்றத்தில் தெருக்கரை வேலியுடன் வெட்டப்பட்ட தென்னம்பிள்ளைக் கிடங்கு வேலியை ஊடறுத்து தெருக் கானை நோக்கி வேகமாக நீள்கிறது. சீமெந்துப் பிளேற்றினால் மூடி பாதுகாக்கப்பட்ட தடித்த மின் கம்பிகள் அவர்களது கண்களுக்குத் தெரிகின்றது. சண்முகம் மிகுந்த உற்சாகத் துடன் கோடாவியைக் கையில் எடுக்கிறான்.

“டாக்டர் சொன்ன கதையிலை அறுவது கத்தியளை எடுத்தாங்கள். நாங்கள் ஒரு கோடா வியயாதல் எடுப்பம்”

சண்முகம் கிடங்கு முனையில் நின்றபடி கொத்துவதற்குத் தயாராகின்றான்.

“அன்னை கோடாவியைத் தந்திட்டு தெருவை ஒருக்கா கவனியுங்கோ, இது கொஞ்சம் சிக்கலான வேலை”

அவசரமாக சண்முகத்தின் கையிலிருந்த கோடாவியைப் பறித்து எடுத்த முத்துவிங்கம் தெருவை நோக்கிச் செல்லும் சண்முகத்தின் குரலுக்காகக் காத்திருக்கிறான்.

“சரி” என்ற சண்முகத்தின் குரலோடு அந்தக் கூரிய கோடாரியை தன்பலம் முழுவதையும் ஒன்று கூட்டி ஓங்கி வீசுகிறான், முத்துவிங்கம்.

“படார்? என்ற ஒசையுடன் ஒரு பெரும் மின்னற் பொறி பளிச்சிட்டு மறைகிறது.

ஒடிச்சென்ற சண்முகம் கிடங்குக்கு வெளியே தூக்கி ஏறியப்பட்டு விழுந்து கிடந்த முத்துவிங்கத்தைத் தூக்கு-

கிறான். வாடகைக் காரைப் பிடித்து வர குமரேசர் சைக்கிளில் ஏறி வேகமாக ஓடுகிறார்.

“அண்ணை எனக்கு ஒன்றும் இல்லை. கிடங்கைக் கவனமாக மூடிப்போட்டு புகைக் குழாயைப் பாருங்கோ”

முகம் கருகி ஒரு சண்னை மூடிய நிலையில் உடலெங்கும் பட்ட எரி காயங்களின் வேதனையோடும் அனுங்கியபடி கூறுகின்றான் அவன். அவனைத் தூக்கி தனது நெஞ்சோடு சாத்தியபடி தன்முடியில் கிடத்திய சண்முகம் மிகுந்த ஆவலுடன் குமரேசனின் பின்புற வளவுக் கூடாக தொலைவில் தெரியும் அந்த சீமெந்துத் தொழிற்சாலையின் உயர்ந்த புகைப்போக்கியை அவதானிக்கிறான்.

மேதுவாக காற்றிலாடிப் பறந்த புகையும் மெல்ல ஒய்ந்து அடங்க உயிரற்று விறைத்துப்போய் நிமிர்ந்து நிற்கிறது அந்தப் புகைப்போக்கி.

“முத்து எங்களுக்கு இனி வெற்றி தான்ரா”

சண்முகத்தின் முகத்தில் பூர்த்த அந்த நம்பிக்கையின் மலர்ச்சி, அந்த வேதனையிலும் முத்துவிங்கத்தின் முகத்திலும் படர்கின்றது. கலங்கிய கண்களுடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து பற்கள் தெரிய புன்னகை புரிகின்றனர்.

ச. வே. சி. நினைவுச்சுவடுகள் ‘93

யார்த்தம்

மீண்டும் மயக்கம் தெளிந்து நான் கண்விழித்தபோது மருத்துவமனைக் கட்டிலில் கிடத்தப்பட்டிருந்தேன். முக்குத்துவாரத்தூடாகச் செலுத்தப்பட்ட சிறிய குழாய் மூலம் வயிற்றிலிருந்து ஏதோ பச்சை நிறத்திம் மெது மெதுவாக வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. இடப்புறமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த தாங்கியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணாடிப் பைகளில் இருந்து இரத்தமும் சேலனும் கைகளுக்கூடாக ஏறிக் கொண்டிருந்தன. மார்பிலிருந்து வயிறுவரை சுற்றப்பட்டிருந்த வெள்ளைத் துணிகளுக்கு மேலாக இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது

“தம்பி கையளை ஆட்டக்கூடாது... என்ன உதவி தேவையென்டாலும் கேளும்... இந்தத் தம்பியும் உதவிக்கு நிக்கிறார்.”

நான் மயக்கம் தெளிந்து கண்விழித்ததனால் உற்சாக மடைந்தவள் போல அந்தத் தாதி அருகே வந்து சேலன்

வெளிகளைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டே அந்தச் சிறுவனை அறிமுகப்படுத்திவிட்டுச் செல்கிறாள். கையில் விசிறி யூடன் தலைக்குப் பின்னால் நின்ற அவனது முகத்தைப் பார்ப்பதற்காக களைத்துச் சோர்ந்த என் முகத்தை சிரமத்துடன் திருப்புகிறேன். எனது சிரமத்தை உண்ற தவணாக காக்கி நிறத்தில் உடை அணிந்திருந்த அந்தச் சிறுவன் பக்கத்தில் வந்து என்னைப் பார்த்துச் சிரித் தான்.

“தன்னி கொஞ்சம் தாறியா”

“ம் ம்... குடுக்கக்கூடாதெண்டு சொன்னவை”

கண்டிப்பான அவனது பதில் நான் எதிர்பார்த்தது தான். விலகிக் கிடந்த மூக்குக் குழாயை சரிப்படுத்திவிட்டு விசிறியால் வீசத் தொடங்கினான். கட்டில் சூட்டில் அவிந்து கொண்டிருந்த உடலுக்கு அந்தக்காற்று இதமாக இருந்தது.

“டேய் உங்கடை பக்கத்திலை இருந்துதான் அடிக் கிறாங்கள்...ஜி பி.எம்மை அடியுங்கோடா... டேய், டேய், வாகனச் சத்தமும் கேக்குது போலை... அருளா ஆர். பி. ஜியை ஊதடா”

கட்டளை வந்த திசையைத் திடுக்குற்று மெதுவாகத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். பக்கத்துக் கட்டிலில் தலையிலும் காலிலும் கட்டுகள் போட்டபடி மயங்கிக் கிடந்த ஒரு தோழன் உரக்கக் கத்திவிட்டு ஓய்ந்து அடங்குகிறான்.

அவனது ஆவேசமான வார்த்தைகள் ஆனையிறவுப் போர்க்களத்து நினைவுகளை நெஞ்சில் அசை போடவைக்கிறது. யுத்தம் தொடங்கி இரண்டாம் நாள். அது நேற்று அல்லது முதல் நாளா? காயமடைந்து மயங்கிக் கிடந்ததால் திகதிநாள் எதுவும் சரியாகத் தெரியவில்லை.

“தம்பி... இன்டைக்கு என்ன தேதி?

“தெரியேல்லை... பொறுங்கோ அண்ணை,
இன்டைக்கு என்ன தேதி”

பக்கத்தில் நின்ற ஒருவரிடம் சென்று கேட்கிறான்.

“ஏன் தம்பி?”

ஓ! நேற்று காலை தான் வழைமை போல இராணுவத் தளத்திலிருந்து ஒருமைல் தூரத்திலுள்ள காடுபோல மரங்கள் அடர்ந்து வளர்ந்த அந்தப் பகுதிக்குச் சென்றோம். அங்கு நகருக்குக் கொண்டு செல்வதற்காக மூன்று தோழர்களின் உடல்கள் சீருடை அணிந்து பெட்டிகளில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவர்களைச் சென்று பார்த்து அஞ்சலி செலுத்தி விட்டு சிறுசிறு பற்றைகளும் பண வடலிகளும் மணல் வெளிகளும் நிறைந்த பாதை சூடாகச் சென்று இராணுவத்தளம் வரை நீண்டுவளைந்து செல்லும் அந்த பங்கரை அடைந்தோம். இடையில் முதல் நாள் வீசிய விமானக் குண்டுகளால் ஓரிடத்தில் தூர்ந்து போயிருந்த பங்கரை நாம் துப்பரவு செய்தபோது சீருடையுடன் கூடிய சப்பாத்துக் கால்கள் மண்ணுக்குள் தெரிந்தன. அந்தத் தோழனை மீட்டெடுத்த போது எந்த வித காயமும் இன்றி முச்சுத் திண்றி இறந்திருந்தான். கோல்சரில் செருகியிருந்த ரவைக்கூடுகள், கிரனேட்டுகள் அப்படியே மார்போடு இறுகியிருந்தன. துப்பாக்கியை அவனது கைகள் இறுகப் பற்றியபடி இருந்தது. அதனை மீட்டெடுக்க நாம் பட்ட சிரமம் எங்கள் மனங்களை ஏதோ செய்தது.

நேற்றுக்காலை இக்காட்சிகள் மனதில் ஏற்படுத்திய ஒரு மன இறுக்கத்தோடுதான் அந்தக் காவலரனை அடைந்தோம். எமது நடமாட்டத்தையும் நடவடிக்கை களையும் அவர்கள் அறியாமல் இருப்பதற்காக அந்த இராணுவ முகாமைச் சுற்றி எமது காவலரன்களோடு இணைத்து பத்தடி உயரத்துக்கு மேல் நீண்ட தூரத்துக்கு

சாக்குத் தட்டிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இராணுவமுகாமை நெருங்கியுள்ள அந்தப் பகுதிகளில் அவர்கள் அறியாமல் இருட்டுக்காலங்களில் மிகச் சிரமத்துடன் அவைகளை அமைத்திருந்தோம்.

முதல் நாள் நடந்த யுத்தத்தில் அந்தச் சாக்குத் தட்டிகள் ஷல் வீச்சுகளினாலும், ரேசர்க்குண்டுகளினாலும் கிழிந்தும் எரிந்தும் காணப்பட்டன. அந்த மறைவிடத்தில் நின்று கொண்டுதான் இரவுத்தாக்குதலுக்கான தயாரிப்புகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தோம். ஒரு கவச வாகனத்தை அந்த ஊரிக்களிமண்ணுக்கூடாக புதையாமல் கொண்டு செல்வதற்காக சிலிப்பர்க் கட்டைகளை மண்ணில் பதித்துக் கொண்டிருந்தோம். வேலை முடியும் நேரம் அந்தச் சாக்குத் தட்டிக்குச் சற்று அருகில் நானும் முத்துவும் நின்று கொண்டு ஒரு சிலிப்பர் கூட்டையை தூக்கி நிமிர்த்தினோம். அப்பொழுதுதான் கடற்கரைப் பக்கமாக இருந்து சுழன்றிடத்த அக்கடுங்காற்றில் இரவுச் ஷல்லடிகள் பட்டு அறுந்து தொங்கிய அந்தச் சாக்கு உயர்ந்து மேலெழுந்தது.

“சாக்கு அறுந்து போச்சு, எல்லாரும் கவர் எடுங்கோ”

தொலைவில் நின்ற ஒரு தோழனின் உரத்த கத்தவுடன் எல்லோரும் மண்ணில் படுத்து பாதுகாப்பு நிலையை எடுக்கின்றனர். எதிர்ப்புறம் பார்த்தபடி நின்ற நான் இதனை அவதானிக்காத போதும், எனக்கருகே நின்ற முத்து ‘படு, தங்கா படு’ என்று கத்திக் கொண்டு மண்ணில் பாய்ந்து படுத்துக் கொண்டான். அவன் படுத்திருந்த பக்கமே சாய்ந்தபடி உயர்த்திய பாரமான அக்குற்றியை அவனுக்குமேல் வீழாமல் வேகமாக மறுபக்கம் தள்ளிச் சரித்தபடி முகாம்பக்கமாக தலையைச் சரித்தபடி குனிந்து மண்ணில் விழ முயல்கிறேன். காற்றில் உயர்ந்த

சாக்குக்குக் கீழாக, உப்பள முகாமின் கம்பி வேலிகள் கட்டிடங்கள், காவலரண்கள். நெஞ்சில் ஒரு விறைப்பு. ஒரு நொடிப் பொழுதுதான். வயிற்றைக் கீறி முதுகுவரை ஏதோ துளைத்துச் செல்வது போல அப்படியே மண்ணில் சாய்கிறேன். இரத்தம் பீறிட்டு உடைகளை நனைத்து அந்த ஊரிமணலையும் ஈரமாக்குகின்றது. காற்று ஓய்ந்து மீண்டும் தன் நிலைக்கு வந்த அந்தச் சாக்குத்தட்டியை சல்லடையாகத் துளைத்துக் கந்தலாக்கியபடி சரமாரியான துப்பாக்கி வேட்டுகள் செல்லடிகளிலிருந்து பாய்ந்த ஈயக் குண்டுகள் மணலைக் கிளரி எறிந்தபடி நிலத்தில் பாய்கின்றன.

அந்தச் சூடுகளுக்கு மத்தியிலும் நிலத்தோடு படுத்துத் தவழ்ந்தபடி எனக்கருகில் வந்து காயத்தைப் பார்க்கின்றான் முத்து.

“பயமில்லைத் தங்கா வயித்துக் காயந்தான்.”

படுத்திருந்தபடியே தான் கொண்டு வந்த சாரத்தால் வெளியே வந்த குடலை உள்ளே தள்ளியபடி இறுகச் சுற்றிக்கட்டுகிறான். சூட்டுச் சத்தங்கள் சற்று ஓய வேறொரு தோழனும் உதவிக்கு வருகிறான். பங்கர்வரை மெதுவாக என்னை அவர்கள் அரக்கிச் செல்கின்றனர். அங்குவைத்து எனது உடைகளைச் சீர்செய்த பின்னர் என்னைக் காவுபடுக்கையில் வைத்து இருதோழர்கள் பங்கருக்கூடாகக் காவிச் செல்கின்றனர்.

தன் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது உதவ வந்த முத்துவின் தோழமை உணர்வை எண்ணிப்பார்க்கிறேன். எப்பொழுதும் என்னைச் சீண்டி நான் கோபப்படுவதைப் பார்த்து ரீசிக்க விரும்பும் அவனா இப்படி நடந்து கொண்டான்.

அவன் பயிற்சி முகாமில் எப்பொழுதும் என்னை வலுச்சண்டைக்கு இழுப்பான். ஒருநாள் இப்படித்தான்

பயிற்சி முடிந்து ஓய்வெடுக்கும் நேரம். நான் ஏதோ நினைவில் முகத்தை உப்பென்று வைத்துக்கொண்டு அந்தத் தென்னஞ்சோலைக்குள் ஒருமரநிழலில் தனியாக அமர்ந்து மன்னை கைகளால் மெழுகி மட்டப்படுத்தி அதன்மீது ஒரு படமொன்றை வரைவதற்கு முயன்று கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது அங்குவந்த முத்து எனக்குப் பின்புற மாக அமர்ந்து எனது தோள்களில் தாளம் போட்டபடி ஒரு சினிமாப் பாடவின் அடிகளை மாற்றி இசையோடு பாடினான்.

“பங்கரை பங்கரை வெட்ட
மன் வெட்டி மன் வெட்டி எடு
தங்கப்பா தங்கப்பா தங்கப்பா”

எனது இயக்கப் பெயரைச் சொல்லிக் கிண்டல் செய்துபாடி என்னைக் குழப்பியதனால் பொறுமை இழந்த நான் அவனோடு மோதிக் கொண்டேன். அதற்குத் தன்னை இருவரது கைகளையும் சேர்த்துக் கட்டியபடி இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஒன்றாக விடப் பட்டோம். உணவு உண்ணுவது முதல் நாளாந்தக் கடமைகளைச் செய்ய நாம் அடைந்த சிரமங்கள், அதற்குப் பின்பும் அவன் திருந்தினானா? நான்தான் அவனது இயல்பைப் புரிந்து என்னைத் திருத்திக் கொண்டேன். சாவிலிருந்து தப்பிவிடுவேன் என்ற நம்பிக்கை சிறிது ஏற்பட்டதும் அவனை ஒருமுறை பார்க்க வேண்டும் போலிருக்கிறது.

காவு படுக்கையில் வைத்து பங்கருக்கூடாக என்னைக் காவிக்கொண்டு வந்தபோது சற்று குனிந்தபடி தலைப் பக்கமாக தாங்கி வந்த தோழனின் சயனைற் குப்பி எனது முகத்துக்கு நேராக ஆடிக் கொண்டிருந்தது. காயத்தின் எரிவும் வலியும் முப்பது மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள

மருத்துவமனை வரை சென்று உயிர்பிழைப்பேன் என்ற நம்பிக்கையீனமும் மரணத்தை வலிந்து ஏற்போம் என்ற எண்ணத்தை என்னுள் எழுப்பியது. நான் பார்த்ததைக் கண்டு கொண்டானோ என்னவோ முன்னுக்குச் சென்ற தோழனை நிறுத்தி சயனைற் குப்பியை முதுகுப் புறமாகத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு மீண்டும் தொடர்ந்தான். மரணத் திலிருந்து என்னைத் தப்பவைக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவர்கள் எடுக்கும் தளராத முயற்சிகளைக் கண்டதும் சிறுவயதில் நான் உறங்கும்போது என் உடலில் நுளம்பு குத்தாமல் இருக்கத் தான் கண்விழித்துக் காக்கும் அப்பா வின் நினைவு வந்தது. இறந்துவிட்டால் இவர்களை யெல்லாம் காணமுடியாது என்று எண்ணியபோது குடுபட்டும் கலங்காத எனது கண்கள் கலங்கின. நாவரண்டு கண்கள் செருகி உடல் அப்படியே சோர்ந்தது. அப்பொழுது தான் நான் மயங்கி இருக்கவேண்டும்.

அங்கு வந்த தாதி இரத்தம் ஏற்றி முடிந்ததால் அந்த ஊசியைக் கழற்றிவிட்டுச் செல்கிறான். சேலைன் தொடர்ந்து ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது. விறைப்புச் சிறிது குறையக் குறைய வலியும் அதிகரிக்கிறது. பல்லை இறுகக் கடித்துக் கொண்டு தாங்கமுயன்றாலும் ‘ஆ... அம்மா’ என்று முன்குவதை தவிர்க்கமுடியாமல் இருக்கிறது. மீண்டும் வீட்டு ஞாபகம் வருகிறது. அம்மாவும் அக்காவும் இதை அறிந்தால் அலறித் துடித்தபடி ஒடி வருவார்கள். அப்பா தன்னிடம் சொல்லாமல் போனவனை என்ன பார்ப்பது என்று அவர் உரிய பிடிவாத உணர்வோடு பார்க்கவராமல் இருப்பார்.

எனக்கும் வீட்டாரைப் பிரிந்து வந்ததைவிட அப்பாவுக்குச் சோல்லாமல் வந்ததுதான் அதிக நாள் வேதனையாக இருந்தது. அந்த அளவிற்கு ஒரு தந்தை என்ற அதிகாரமின்றி ஒரு நண்பனைப் போல சுதந்திரமாக அன்புடன் பழுவார். அதையே மற்றவர்களிடமும்

அவர் எதிர்பார்ப்பார். அவர்கூட தன் இளமைக் காலத் திலிருந்தே ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராகப் போராடும் உணர்வு கொண்டவராக இருந்து வந்திருக்கிறார். அதற்காக அவர் சிறைக்குக்கூட சென்று வந்த தாக அம்மா கூறியிருந்தாள்.

நானும் எனது இளமைக் காலத்தில் அப்பாவைப் போல எனக்கு முன்னால் உள்ள ஒடுக்குமுறைகளுக்கெதிராகப் போராட வேண்டும் என்ற உணர்வுடன்தான் இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்டேன். இதை அப்பாவே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கக்கூடும். அதை அவரிடம் சொல்வதற்கான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்தும் இருதியில் அது கிட்டாமலே போயிற்று.

வீட்டைவிட்டுப் புறப்படுவதற்கு முதல்நாள் அந்த வெய்யிலையும் பொருட்படுத்தாது ஒரு வீட்டுத் தோட்டத்தை ஆரம்பிப்பதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். நான் புத்தகத்தைக் கையில் வைத்தபடி கதிரையில் சாய்ந்திருந்தேன். அப்பா எனது கல்வியில் இளமையிலிருந்தே மிகவும் அக்கறையாக இருந்தார். பொக்டராக, இன்ஜினியராக வரவேண்டும் என்று அவர் ஒருநாளும் சொல்லியதில்லை, “ரவி ஏதோ இந்தச் சமுதாயத்துக்குப் பயனுள்ளவனா நீ வரவேண்டும்” என்று தான் அடிக்கடி சொல்வார். நானும் படிப்பதில் மிகவும் விருப்பமுடையவனாகவே இருந்தேன். மிக மேரசமான யுத்த நிலைமைகளும், பரீட்சைகளை அடிக்கடி ஒத்திப்போட்டு வந்ததும் ஒடுக்குமுறைகளின் கோரவடிவங்களாகவே தெரிந்தன. அதற்கெதிராக இயக்கத்தில் இணைந்து போராட வேண்டும் என்று எனது சகமாணவர்கள் இருவருடன் இணைந்து தீர்மானம் எடுத்துக்கொண்டேன். அதற்குப் பின்பு புத்தகத்தில் தீர்மானத்துக்கு உறுதிசேர்க்கும் எண்ணங்களில் ஈடுபட்டிருந்தேன்.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நாங்கள் வாழ்ந்த கிராமத்தை இராணுவம் ஆக்கிரமித்திருந்தது. அந்தக் கிராமம் எவ்வளவு அழகானது. சோழக்க காற்றுக்காலத் தில் பணையின் பச்சை மட்டையைச் சீவி வாட்டி எடுத்து விண்ணுக்கு நார்பூட்டி பல வர்ண நிறங்களில் பிராந்தன், கொக்கன் என்று நண்பர்களுடன் கூடிப் பட்டமேற்றி விளையாடிய அந்தக் கலட்டி வெளி, கிளித்தட்டு விளையாடும் அந்தக் கோவில் வீதி, நான் கல்விசற்ற பாடசாலை எல்லாமே அவர்களது பிடிக்குள் அகப் பட்டிருந்தது.

மன் குடிசையானாலும் எங்களது வீட்டில் வசிப்பது எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அப்பா ஒரு ஆலைத் தொழிலாளியாக இருந்து கொண்டே பொதுவேலை களில் ஓடித் திரிவார். அவரது சிறு தொகைச் சம்பளத்தை வைத்தே அம்மா நாளாந்த வாழ்க்கையைச் சமாளித்து விடுவாள். அந்த வளமான செம்மன் தரையில் மாமா பயிரிடும் தோட்டத்துக் காய்கறிகள், பக்கத்திலுள்ள பனங்கூடலில் பொறுக்கி எடுக்கும் விறகுகள் சுதந்திரமாக அந்த வெளிகளில் மேய்ந்து வரும் ஆடுமாடுகளில் அம்மா கறக்கும் பாலின் சுவை. எவ்வளவு இனிப்பான வாழ்க்கையை இழந்து அகதிக்கூப்பனுடன் உறவினர் வீடுகளில் குந்தி எழுந்து விட்டு அந்த வீட்டுக்குக் குடிவந்தோம். வாழ்க்கை மிகவும் கஷ்டமாகவே இருந்தது. அந்த மன்னைக்கிளரி எதையாவது வைக்கலாம் என்றுதான் அப்பா அந்த வெயிலிலும் ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுதுதான் அப்பாவின் நண்பரொருவர் வீட்டுக்கு வந்தார். கையில் புத்தகத்துடன் கதிரையில் இருந்த நான் எழுந்து திண்ணையில் அமர்ந்தேன். அப்பாவும் அவரும் எதிரெதிரே அமர்ந்து கொண்டனர்.

“இந்த வெய்யிலுக்கை என்ன செய்யிறியள்”

“மன்னைக் கொத்தி ஏதாலும் வைப்பமெண்டு யோசிக்கிறன்”

“இந்த வெக்கேக்கை எப்பிடியப்பா இருக்கிறியள்? முதலிலை இதிலை ஒரு மரம் நடுங்கோ குளிர்மையா இருக்கும்”

அப்பாவின் நண்பரது வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் எனக்குள் ஒரு பதை பதைப்பு எழுந்தது. மரம் வளர்ந்து நிழல் தரும்வரை இந்தத்துயர வாழ்வு நீடிக்கவேண்டுமா?

“ஏன் எல்லாரும் சேர்ந்தா எங்கடை நிலங்களை கெதியா மீட்கேலாதே”

எனக்குள் இருந்த உணர்வுகள் வெடித்து வார்த்தைகளாக வெளிவர சிறிது நேரம் மௌனம் நிலவியது.

“ஏன் தம்பி, நாங்கள் உதுக்கு மறுப்பே”

அப்பாவின் நண்பர் கூறிய அந்த வார்த்தைக்குப் பதில் கூறமுடியாமல் நானும் மௌனமானேன். அப்பா தொடர்ந்தும் மௌனமாகவே இருந்தார்.

அந்த உரையாடல் நடந்த மறுநாளே நான் இயக்கத்தில் வந்து இணைந்து கொண்டேன். அம்மாவும் அக்காவும் காம்புக்கு வந்து அழுதார்கள். அப்பா மட்டும் அங்கு வரவில்லை.

அவரைக்கூட இந்தப் போராட்டத்திலிருந்து ஒதுங்கிநிற்பவராக நான் கருதமுடியாது.

இந்தியப்படை இந்த மன்னில் இருந்த நேரம், தீவுப்பகுதியிலுள்ள உறவினர் வீட்டுக்கு எமது குடும்பத் தினர் எல்லோரும் சென்றுவிட்டு பஸ்ஸில் திரும்பிக்

கொண்டிருந்தோம். இடையில் தேங்காய்ச் சாக்குடன் ஏறிய அந்த இளைஞனை பஸ்ஸிலிருந்த எல்லோரும் ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தனர். அதுவரை கலகலப்பாக இருந்த பஸ் சற்று அமைதியானது அன்றும் எங்கோ ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டும். வழுமையையிட பஸ் நிலையத்தில் இராணுவ நடமாட்டம் அதிகமாக இருந்தது. எல்லோர் மனதிலும் அச்சம் படர்ந்தது. பஸ் நிறுத்தப்பட்டது. முண்டியடித்துக் கொண்டு அணவரும் இறங்கினர்.

கம்பியை பிடித்தபடி வெளியே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற அந்த இளைஞனின் முகத்தில் ஒரு தயக்கம் தெரிந்தது. நானும் அம்மாவும் கீழே இறங்கிவிட்டோம். முன் வாசல் வரை வந்த அப்பா திரும்பி அந்த இளைஞனின் அருகில் சென்றார்.

“தம்பி எந்த பஸ்ஸாக்குப் போகப்போறீர்”

“சாவகச்சேரிக்கு”

அவனது முகத்தில் ஒரு நம்பிக்கையின் மலர்ச்சி.

“வேணி, இந்தத் தேங்காய் சாக்கைப் பிடியும்”

அப்பாவைப் பார்த்தபடி இறங்குவதற்குத் தயாராக நின்ற அக்காவும் நிலைமையை உணர்ந்தவளாய் திருப்பிச் சென்று சாக்கின் ஒரு முனையைப் பிடித்தாள். இராணுவத்தினர் உட்பட பலரின் முன்னால் அந்தச் சாக்கை தூக்கியபடி அந்த பஸ் நிற்கும் இடம் வரை அவர்கள் கொண்டு சென்றனர். “நன்றி பெரியவர்” என்று, சொல்லிவிட்டு அந்த இளைஞன் விடைபெற்றான். அப்பொழுது நடந்து கொண்டிருந்த கொடுமைகளின் அச்சத்தால் நான் கூட அப்பா ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறார் என்றுதான் என்னினேன். அப்படிப்பட்ட அவர் நான் சொல்லாமல் வந்ததைப் பெரிதாக

எடுப்பாரா? எப்படியாவது வீட்டாருக்கு நான் காயமுற்ற செய்தியை அறிவிக்கவேண்டும். பொறுப்பாளர் வரும் போது அவரிடம் கூறலேண்டும் என்ற முடிவுடன் நான் அமைதியாகிறேன்.

தெருவில் அம்புலன்ஸ் வண்டியின் விசில் சத்தம் கேட்கிறது. தொடர்ந்து வேகமாக வரும் வாகனங்களின் இரைச்சல். காயமடைந்தவர்களை ஏற்றிவருகிறார்கள் போலும். மருத்துவமனையில் உள்ளவர்கள் உசாரடை கின்றனர். நாங்கள் இருந்த தீவிர நோயாளர் பகுதிக்கும் ஒரு பெண் போராளியை மருத்துவமனை வண்டியில் வைத்துத் துள்ளி வருகின்றனர். எனக்கெதிரே உள்ள படுக்கையில் மயக்கமுற்ற நிலை. அவள் கிடத்தப் படுகிறாள்.

காயங்களின் வலியும் தண்ணீர்த் தாகழும் என்னை வாட்டுகிறது. சேலன் இன்னும் ஏறிக்கொண்டிருப்பதால் தண்ணீர் தரமறுப்பார்கள் என்பதை உணர்ந்து கொண்டு என்னைக் கட்டுப்படுத்த முயல்கிறேன். மூக்குத் துவாரத்துக்கூடாக செலுத்தப்பட்ட குழாயும் இடைஞ்சலாக இருக்கிறது. உறக்கம் வரமறுக்கிறது. கண்களை மூடியபடி சோர்ந்து கிடந்து பார்க்கிறேன்.

“ரவி:”

ஆவலோடு கண்களை விழித்துத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்... அப்பா, அப்பாவே தான். கலங்கிய கண்களுடன் ஒரு கணம் சிலையாக நின்றவர் தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு காயம்பட்ட இடங்களை மெதுவாகத் தடவிப்பார்க்கிறார்.

“வயித்திலையா காயம் இடதன் முதுகிலையும்”

“ஓ முனுகு வரைக்கும் சாதுவாக் கீறிப்போட்டுது”

“காயம் கடுமையான காயம்தான் கவனமார் இருக்க வேணும். அம்மாவுக்கு இன்னும் தெரியாது. நானும் இஞ்சைதான் கேள்விப்பட்டன்.”

நிரம்பிக்கிடந்த சிறுநீர்ப் போத்தலை எடுத்துக் கொண்டு சென்று ஊற்றிக் கழுவிலிட்டு மீண்டும் பொருத்தி விடுகிறார். அந்தச் சிறுவனை ஆறும்படி சூறிலிட்டு விசிறியை வாங்கி விசக்கத் தொடங்குகிறார். அவரது சட்டைப் பையுக்கு மேல், காயமுற்றவர்களைப் பராமரிப்பவர்களுக்கான அடையாள அட்டை குத்தப் பட்டிருப்பதை நான் அவதானிக்கிறேன்.

“ஆ... ஐயோ... என்றை கால்... என்றை கால்”

பக்கத்துக் கட்டிலில் படுத்திருந்த தோழனின் காயமுற்ற கால் தலையணையிலிருந்து விலகிச் சரிந்திருக்க வேண்டும். அந்த வலியில்த்தான் அவன் உரத்துக் கத்துகிறான். அவனைப் பராமரித்தவர் வருவதற்கிடையில் அப்பா ஓடிச்சென்று தூக்கிவைத்து ஒழுங்காக்கி விடுகிறார். அந்தத் தோழன் அவரை நன்றியுணர்வோடு பார்த்துத் தலையசைக்கிறான். அப்பாவின் வருகையும் செய்கையும் எனக்குள் ஒரு ஆறுதலை ஏற்படுத்தி, விடுதலைக்கான எனது நம்பிக்கையை மேலும் வலுவடைய வைக்கிறது.

—வெளிச்சம் ’93

தனம்

அப்பொழுதான் உறக்கத்திலிருந்து விழித்த குமார வேலரின் மனதில் முதல்நாள் ந—ந்த சம்பவங்களின் நினைவுகள் மீண்டும் எழுந்து மனச் சோர்வை ஏற்படுத்த, முழங்கால்கள் இரண்டையும் கைகளால் கோர்த்துக் கட்டியபடி அப்படியே பாயில் எழுந்து அமர்ந்து கொண்டார். பாதிக்குமேல் நரைத்து மார்புவரை நீண்டுவிட்ட தாடியும், முதுகுவரை தொங்கும் தலைமுடியும் கூர்மையான கண்களும் ஒரு ஞானியின் தோற்றுத்தை அவருக்குக் கொடுத்தது.

அறுபது வயதை தாண்டிவிட்ட அனுபவம் மிக்க விவசாயியான அவருக்கு அவர் தனது வாழ்வில் இப்படி முழங்காலுக்கு கைகட்டி வாழ்ந்த நாட்கள் நினைவில் இல்லை. ஓய்வாக எங்காவது அமரும் நேரத்திலும் ஒரு பீத்தல் கடகத்தையாவது மட்டைகட்டி பொத்திக் கொண்டே இருப்பார். மற்றவர்களோடு அன்போடும்,

அக்கறையோடும் அவர் பழகும் விதம் அந்தக் கிராமத்தில் உள்ளவர்கள் அனைவருக்கும் அவர்மீது ஒரு மதிப்பை ஏற்படுத்தி இருந்தது. இருந்தும் அந்த மதிப்புக்கள் எதுவும் அவரது பிரச்சனைகளுக்கு கைகொடுக்க முன் வரவில்லை.

முதல்நாள் குமாரவேலரின் மூத்தமகள் தனத்தைப் பெண் பார்க்க பக்கத்து ஊரிலிருந்து சிலர் வந்திருந்தனர். வழைமையான ஏக்கங்கள் எதிர்பார்ப்புக்களுடன் கூடிய பெண் பார்க்கும் வைப்பவங்கள் முடிய தனித்தனியே கூடிக்குச்சுத்தபின் செயற்கையான புன்முறுவலுடன் அவர்கள் விடைபெற்றனர்.

“ஐஞ்செண்டாஸ்தான் ஒரு மாதிரிச் சமாளிக்கலாம் போலை, நிறமும் கொஞ்சம் குறைவாகக் கிடக்காம்”

தரகர் மட்டும் தெருப்படலைவரை குமாரவேலரை தனியே அழைத்து சொன்ன வார்த்தை அது.

பழைய குமாரவேலராக இருந்தால் தரகருக்கும் நாலுவார்த்தை சூடாகச் சொல்லி, வந்தவர்களுத்து கூடுப்புறியம்படி அர்த்தமுள்ள வார்த்தைகளால் ஏதாவது கொடுத்துத்தான் அனுப்பி இருப்பார். கடந்த ஒரு வருடத்துக்கு மேலாக சாதகக் குறிப்புக்களுடன் யாழிப் பாணத்து நகர் கிராமங்களெல்லாம் சயிக்கின்னையும் எடுத்துக்கொண்டு அலைந்த அனுபவம் பெண்ணைப் பெற்ற ஒரு தந்தையிடம் அந்தச் சமூகம் எதிர்பார்த்த பொறுப்புணர்வுடன் மிக அடக்கமாக நடந்து கொண்டார்.

“சண்முகம் உது எங்களுக்குச் சரிப்பட்டு வராது... எங்களுக்கு ஏற்ற இடமாப் பார்”

தரகர் சண்முகத்துக்கு தாழ்ந்த குரலில் கூறிவிட்டு தெருப்படலையைச் சாத்திக்கொண்டு வந்தார். முடிவை

ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த வீட்டார் அவரது முகத்தி விருந்தே நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டனர். அவரது முகத்தில் தெரிந்த துயரத்தின் சாயல் எல்லோரது முகங்களிலும் தெரிந்தது. இரவு நெடுநேரம் வரை உறக்கமின்றி உழன்ற குமாரவேலர் மற்றவர்கள் எழுந்த பின்னரே அன்று உறக்கத்தைவிட்டு எழுந்தார்.

அவருடைய கடைசி மகள் தேவிமட்டும் அவருக்குச் சற்றுத்தூரத்தில் இன்னும் உடல்தெரியாமல் இறுகப் போர்த்தபடி சூருண்டு கிடந்தாள். வீட்டு முற்றுத்தில் பூங்கள்றுகளின் ஒரத்தில் அமர்ந்துகொண்டு மூத்தமகள் தனம் சமையல் பாத்திரங்களை தேய்த்துக் கழுவும் சத்தம் அந்த அதிகாலையின் அமைதியில் தெளிவாகக் கேட்டது. மேற்கு அடிவானில் மரங்களுக்கிடையே மறைந்த பனிப் புகாரில் பட்டுத் தெறித்த விடிநிலவின் ஒளியில் அவனது முதுகுப்புறம் மட்டுமே தெரிந்தது.

இன்னும் எத்தனை ஆண்களுக்கு முன்னால் இவள் இப்படித் தன்னை அலங்கரித்து நிற்க வேண்டுமோ என்று அவர் என்னியபோது அவரிடம் எழுந்த பெருமூச்ச அவருக்குள் ஆழ்ந்து கிடந்த மனவேதனையின் அளவை வெளிப்படுத்தியது.

அந்த விறாந்தையின் ஒரு பக்கத்தில் இருந்த மேசையில் எரிந்து கொண்டிருந்த அரிக்கன் விளக்கின் ஒளியில் புத்தகத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் இரண்டாவது மகள் வாணியின் முகத்தைப் பார்த்ததும் சோர்ந்து கிடந்த அவர்மனதில் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையின் ஊற்றுக் கசிவதாக அவர் உணர்ந்தார்.

அவளையே ஒருகணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த குமாரவேலர் மாட்டுத் தொழுவத்தின் அருகில் கட்டப் பட்டிருந்த மறி ஆட்டின் “ம் மே...மே...” என்ற

முன் கல் சத்தத்தைக் கேட்டதும் விரைவாக எழுந்து பாயை உதறிச் சுருட்டி வைத்துவிட்டு முற்றத்தில் இறங்கினார்.

“அப்பா... என்ன இண்டைக்கு பிந்திப் போனியள்... அம்மா பால் கறக்குப் போட்டா”

பாயின் உதறல் சத்தத்தைக் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்த வாணிதான் சொன்னாள்.

“அப்பாவுக்கு எங்களாலை தலையிடிதான்”

தமது வாழ்க்கைப் பொறுப்புக்கள் தந்தையின் தலை மீதே சுமத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை உணர்ந்தவளாக அவளுக்குள்ளேயே அழங்கிக் கிடக்கும் அவளது மனத் துயர்களை மறைத்துக்கொண்டு கூறினார் தனம்.

ஏன் பிள்ளை உங்கடை தலையிலை போடுறியள். உது எல்லோருக்கும் உள்ளதுதானே.

அவர்களது வார்த்தைகளுக்கு ஆறுதல் வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டு அவசரமாக முற்றத்து வேம்பில் ஒரு கிளையை வளைத்து சூச்சியை முறித்து வாயிற் செருகியபடி மாட்டுத் தொழுவத்தை நோக்கி வேகமாக நடந்தார். ஒவ்வொரு நாளும் பால் கறப்பதற்கு முன் சாணகம் அள்ளி, மாட்டுத் தொழுவத்தை கூட்டித் தூப்பரவாக்கும் வேலை அவருடையது. அதைச் செய்யப் பிந்திய குற்ற உணர்வு அவரது வேகமான நடையில் தெரிந்தது.

“இண்டைக்கு கனத்தநாள் போலை. ஆடும் கத்துது”

பொன்னிறமாக சாம்பலிட்டு மினுக்கி எடுத்த செம் பில், வெண்ணுரை படர்ந்து விளிம்புவரை நிறைந்துவிட்ட பாலைத் தழும்பவிடாமல் ஒரு கையில் தூக்கிக் கொண்டு மெதுவாக நடந்து வந்தபடி கூறினாள் அவரது மனைவி விசாலாட்சி.

“ஓ... போன முறையும் ஏமாத்திப் போட்டுது. நேரத்துக்குக் கொண்டு போக வேணும்”

ஓற்றையடிப் பாதையால் வந்த மனைவிக்கு விலகி வழிவிட்டபடி கூறிய குமாரவேலர் தினற்றிடயை நோக்கி வேகமாக நடந்தார். துலா விரைவாக இறங்கி ஏறியது. கால் முகம் கழுவிக்கொண்டு திரும்பி வந்தவர் முற்றத்து வேலியில் பனிநீர் படர்ந்து பாதி இதழ் விரித் திருந்த மஸ்லிகை, செவ்வரத்தை மஸர்களைப் பறித்து ஒருகையில் ஏந்தியபடி ஒழுங்கையால் இறங்கி நடந்தார்.

அந்த ஊரின் குடிமனைகளுக்கும் பரந்த வயல் வேலி களுக்கும் நடுவே அமைந்திருந்த அந்தத் தூர்க்கை அம்மன் கோவில் அவரது வீட்டு ஒழுங்கையின் முகப்பில்தான் அமைந்திருந்தது.

வழமையாக வீட்டிலுள்ள சாமி அறையோடு வழி பாட்டை முடித்துவிடும் குமாரவேலர் விசேட தினங்களை விட வேறு நாட்களில் இப்படிச் சென்றால் ஏதோ மனக்குறையைப் போக்குவதற்குத்தான் போகிறார் என்பது அவரது வீட்டாருக்குத் தெரியும்.

அந்தக் கோவில் அமைந்திருந்த இயற்கை அழகோடு கூடிய ஏகாந்தமான அந்தச் சூழல் அவர் மனதில் அமைதி யையும் தெளிவையும் ஏற்படுத்த துணைபுரிந்தது.

சீமெந்தாலான சிறிய முன் மண்டபமும் மூல ஸ்தான மும் சேர்ந்த சிறு கட்டிடமாக இருந்தாலும், கருங்கல்லைப் போன்று தொன்றுமாறு வர்ணம் தீட்டப்பட்டு சிற்பவேலைகளுடன் மிக அழகாகக் காட்சி தந்தது அக் கோவில். அதற்கு, மேலும் அழகூட்டுவதுபோல அருகில் அமைந்த தாமரைக்குளமும், காலைப் பனிப்புகாரில் மறைந்து தொலைவில் தெரியும் ஈரவிப்பான பரந்த பச்சை வயல் வெளியும் பின்புலமாக அமைந்திருந்தது.

கோவில் மண்டபத்துக்குள் சென்ற குமாரவேலர் பூட்டப்பட்டிருந்த மூலஸ்தானத்துக் கதவுப் படிகளில் மலர்களை வைத்தார். முன்புறச் சுவரில் ஆனுயரத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த சிறிய மாடத்துக்குள் கையை வைத்து விரல்களால் எடுத்து நெற்றியில் இட்டு வணங்கி விட்டு மூலஸ்தானக் கதவைப் பார்த்தபடி ஏதிர்புறமாக உள்ள தூணோடு சாய்ந்து கொண்டார்.

அதற்கு முன்பு எப்பொழுதாவது மனச்சஞ்சலங்கள் அவருக்கு ஏற்படும் போது அங்கு வந்து சம்மாணமிட்டு அமர்ந்து சிறிது நேரம் கண்களை மூடித் தியானத்தில் இருப்பார். இரவின் சிந்தனைகள் அவருக்குள் ஏற்படுத்திய மனத்தாக்கம் அவரை இன்று அப்படி தூணோடு உட்கார வைத்தது.

ஐந்து லட்சம் கையில் இருந்தால் முதல் நாள் பேசி வந்த திருமணத்தைச் செய்திருக்கலாம் என்று அவர் எண்ணியபோது அவரது உறவைப் பிரிந்து ஊரை பிரிந்து நகரவாசியாகிவிட்ட அவரது தங்கையின் நினைவு மனதில் எழுந்தது. அவரது ஒரே தங்கையை ஒரு படித்த மாப்பிள் களைக்குத் திருமணம் செய்து வைப்பதற்காக தந்தையாரோடு தானும் சேர்ந்து உழைத்துத் தேடிய நிலைபுலன்கள் கொத்துக்களில் பெரும் பகுதியை விற்று வசதியான வீடு, நகை, பணம் யாவும் கொடுத்து திருமணத்தையும் மிகுந்த செலவுடன் சிறப்பாகச் செய்திருந்தார்.

அடுத்து நடந்த அவரது திருமணத்துக்குப் பின்னரும் சிறிது காலம் அவருடன் மிகுந்த மரியாதையுடனும் அன்புடனும் அவர்கள் நடந்து கொண்டனர். பின்னர் சீதனமாக எஞ்சியிருந்த வயல் நிலங்களையும் எதிர்பார்த்த அவர்கள் அவருடன் இருந்த உறவைக் குறைத்துக் கொண்டனர். அதனைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட சிறிய சச்சரவை சாட்டாக வைத்து, குமாரவேலரின் வேண்டு

கோளையும் மீறி சிராமத்து வீடு வளவுகளை விற்றுவிட்டு நகரத்துக்குச் சென்று குடியேறிவிட்டனர்.

அமாரவேலர் மட்டும் அவருக்குத் தெரிந்த நண்பர்களிடம் அடிக்கடி அவர்களைப் பற்றி விசாரித்துக் கொள்வார். இரண்டு ஆண்பிள்ளைகள் நன்றாகப் படித்து கொழும்பிலும் வெளிநாட்டிலுமாக இன்று வேலை பார்க்கின்றனர். அவர்களது வாழ்க்கை வசதிகள் நன்றாக உயர்ந்திருந்தன.

நாட்கள் போகப் போக உறவுகள் சீராகிவிடும் என அவர் நம்பினார்.

இருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட தனது தங்கை அவனது சொல்லைத்தானே கேட்க வேண்டும் எனத் தனக்குள் அவர் ஆறுதல் அடைந்திருந்தார். இருபது வருடங்களாக அவர் பல முயற்சிகள் செய்தும் முறிந்துபோன அந்த உறவு ஒட்டவில்லை. அந்த வேதனையில் அவர் வளர்த்த தாடி மட்டும் இன்னும் நரைத்தபடி நீண்டு கொண்டிருந்தது. அந்த உறவு சீராக இருந்திருந்தால் ஒரு வேளை இந்த ஐந்து லட்சம் என்ற கேள்விக்கே இடமில்லாமல் இருந்திருக்கும் என அவரது மனம் அங்கலாய்த்தது.

தங்கையின் பிரிவால் அவருக்குள் எழுந்த அன்பு. பாச பந்தம் பற்றிய ஆத்ம விசாரணை மகளின் சீதனப் பிரச்சனையோடு மேலும் விரிவடைந்தது. மனித வாழ்வுபற்றி அவர் இளமைக்காலம் முதல் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் யாவும் உடைந்து, விடைகாண முடியாத கேள்விக்குறியாக அது தொடர்வதை உணர்ந்தார்.

தங்கையோடு வாழ்ந்த இளமைக்கால நினைவுகளை வீட்டாருடன் பகிர்ந்து அவர் வேதனை அடைந்தபோது அவரது மகள் வாணி அவரைத் தேற்றுவதற்காக ஒரு புத்தகத்திலிருந்து சில வரிகளைப் படித்துக் காட்டினாள்.

அந்த வரிகளில் இருந்த அர்த்தத்தைக் கண்டு அன்றே அவர் ஆச்சரியமடைந்திருந்தார். தாசு படிந்திருந்த முக்குக் கண்ணாடியை எடுத்து துடைத்து மாட்டிக் கொண்டு அரிக்கன் விளக்கில் பிடித்து வாய்விட்டு வாசித்த அந்த வரிகள் அவரது நினைவில் வந்தது.

“... பணத்தையே முதலாகக் கொண்ட இச் சமூக அமைப்பு உருவானது முதல் மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் அப்பட்டமான சயநல உறவைத்தவிர, பணக் கொடுக்கல் வாங்கல் உறவைத்தவிர, வேறு ஒட்டுமில்லை உறவு மில்லை என்றாயிற்று. அது குடும்ப உறவுகளைக்கூட வெறும் காசு பண உறவாக சிறுமைபுறச் செய்து விட்டது.”

உலகின் போலித்தனங்களைப் பச்சையாகத் தோலுரித் துக்காட்டுவதாக அந்த வரிகளை அவர் எண்ணினார். பெரும் பண பழக்கமின்றி வேவிகள், எல்லைகள் இல்லாமல் இரத்த உறவுகளை மதித்து வாழ்ந்த காலங்களை அவர் எண்ணிப் பார்த்தார். கூடார வண்டிகள் கட்டி குதூகவத்துடன் உறவினரெல்லோரும் கூடி பன்றிச் தலைச்சி வல்லிபுரக் கோவில் பொங்கல் திருவிழாக்களுக்கு சென்ற காலங்கள் அவர் நினைவில் இனித்தது. அவருக்கு முன்னால் தெரியும் அந்த நீண்ட வயல் வெளிகளில் ஓரினை மாடுகளை ஒன்று சேர்த்து வரிசை வரிசையாக கலப்பைகள் பூட்டி ஒன்றுகூடி உழுத நாட்களை மீட்கும் போது அவர் மனதில் ஏழுந்த நினைவுச் சுகம் தலைவில் தெரியும் பனிப்புகார்களைப்போல மெல்ல மறைந்து போவதை அவர் உணர்ந்தார்.

அந்தக் கோவிலைச் சுற்றி நடந்த சம்பவங்களிற்கூட பணத்தின் செல்வாக்கே வலுவானவாக இருந்ததை அவர் கண்டார். ஆலமரத்தின் கீழ் சுதந்திரமாக இருந்த காளி அம்மன் இன்று தூர்க்கை அம்மனாக பலமான கதவு

களுக்குப் பின்னால் சிறைப்பட்டிருப்பதாக அவர் நினைத் தார்.

இன்று கோவில் அமைந்திருக்கும் அதே இடத்தில் கொடுங்கோடையிலும் அருகிலுள்ள குளத்துநீரின் செழுமையால் பசுமையான இலைகளுடன் நிழல்பரப்பி நின்றது ஒரு பெரிய ஆலமரம். பருத்து உருண்ட கொப்புக்களுடன் விழுதுகளுண்றி நின்ற அதன் பாரிய வேர்களோடு சேர்த்து அமைக்கப்பட்ட சிறிய பீடத்தின் மீது மழைநீர் சிந்தாமல் போடப்பட்ட சிறிய தகரக் கொட்டகையின் கீழ்த்தான் காளி அம்மன் வீற்றிருந்தாள். அந்தக் கொட்டகையின்மூன் தேங்காய் எண்ணையில் எரியும், நான்கு பக்கமும் கண்ணாடி பொருத்தப்பட்ட தகரவிளக்கு கடுங்காற்றுக்கும் மழைக்கும் அணைந்து போகாமல் விடிவிளக்காக நின்று எரியும்.

பூசாரி பொன்னர், அதிகாலையில் வந்து குளத்தில் நீராடி, தாமரை; அலரிமலர்களைப் பறித்து வந்து காளிக்கு அர்ச்சனை செய்வார். காலையில் வயலுக்குச் செல்லும் குமாரவேலர் போன்றோரும், ஊரிலுள்ளவர் களும் வந்து கொட்டகைக்குள் தொங்கும் சிறிய பணை ஓலைப் பட்டைக்குள் கைவைத்து வீழுதியை எடுத்து பூசிக் கொண்டு அர்ச்சனைக்குப் போடப்பட்ட மலர்களை காதிற் செருகி காளியின் பாத்தை தொட்டு வணங்கி தம் கருமங்களுக்குச் செல்வர்.

வெள்ளிக்கிழமை போன்ற விசேட தினங்களில் இரவு வேளைகளில் ஓங்கி எரிகின்ற கற்பூர ஓளியில் அங்கு கூடு கின்ற கிராமத்து மக்களின் முகங்களில் பயம் கலந்த பக்தி தெரியும். உடுக்கடியும், பாடலும், அந்த இசையோடு சேர்ந்து உருவேறி ஆடும் பூசாரி பொன்னரி அங்கு கூடி நிற்கும் பக்தர்களுக்கு விழுதி ஏறிந்து பார்வை பார்க்கும் போது போடும் ஆவேசக் குரல்களும் அந்த அமைதியான கிராமத்தில் நெடுந்தாரம் வரை சென்று எதிரொலிக்கும்.

இப்படி ஒரு தினத்தில்தான் அவர்களுக்குத் தலைப் பிள்ளையாகிப் பிறந்த தனத்தை கைக்குழிந்தையாக அவரும் மனைவியும் காளி கோவிலுக்கு ஒதன்முறையாகக் கொண்டு சென்றனர். அப்பொழுது ஒருவாடிக் கொண்டிருந்த பூசாரியார் ‘அம்மன்தான் வந்து உனக்குப் பிறந்திருக்கிறான்’ என்று விடுதி கொடுத்து சொன்ன வார்த்தைகள் இப்பொழுதும் அவர் காதில் ஓலிப்பது போன்றிருந்தது.

அந்த அம்மன் கோவில் பொங்கல்தான் அவரது மனைவிக்கும் அவருக்கும் இடையே மணாறவு ஏற்படகாலாக அமைந்தது. அறுவடைக் காலம் முடிந்ததும் வரும் பொங்கலில் ஊரெல்லாம் அந்த அம்மன் கோவில் வெளியில் கூடிவிடும். ஆடை அலங்காரங்களுடன் ஆண்களும் பெண்களும், அடுப்பும், நெருப்பும், பொங்கற் பானைகளுமாக அந்தத் தரவை வெளியெங்கும் களைகட்டிவிடும். ஊரிலுள்ள இளவட்டங்கள் யாவரும் சேர்ந்து மேடைபோட்டு, மின்விளக்குகளின் அலங்காரங்களுடன் இரவிரவிரவாக கூத்துக்கள், நாடகங்கள் போடுவர். அவர்களில் ஒருவராக முன்னணி யில் குமாரவேலரும் நிற்பார். மறுநாள் அதிகாலை மன்றமேள்த்தின் அதிர்வொலியோடு வேகங்கொள்ளும் பூசாரி பொன்னின் உரு ஆட்டம் வேறு சில ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் கொற்றிக்கொள்ள அந்த ஊரே பயபக்தியுடன் கைகூப்பி நிற்கும். அதே ஆவேசமான ஆட்டங்களுடன் மடைவைத்தல், வழி வெட்டல்களோடு பொங்கல் முடிவடையும்.

இன்று பெண்பார்த்து இலட்சங்களால் தீர்மானிக்கப்படும் திருமணங்களைப் போல இல்லாமல், அக்கிராமத்துப் பொங்கலிலேயே பல திருமணங்கள் அன்று முடிவாகிவிடும். அப்படி ஒரு பொங்கலில்த்தான் அவருக்கும் அவரது மனைவி விசாலாட்சிக்கும் இடையில்

ஒரு பந்தம் ஏற்பட்டது. தமது வீட்டாளின் பொங்கலுக்காக விறகுக் கட்டுக்களை அவர் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு செல்லமுனைந்தபோது பொங்கற்பானையில் நிரப்பப்பட்ட நீரை தொலைவி விருந்து சுமந்துவர சிரமப்பட்ட மாமன் மகள் விசாலாட்சிக்கு உதவப் போன்போதுதான் பார்வை களால் அவர்கள் இணைந்து கொண்டனர். வீட்டாருக்கு அவர்களது விருப்பம் தெரிந்த போது இருபகுதியினரும் சேர்ந்து திருமணத்தை முடித்து வைத்தனர். சிதனம் என்ற பேச்சே அவர்களது திருமணத்தில் அன்று எழவில்லை.

இன்று ஐந்து லட்சம் இல்லாததால் தனது மகளின் திருமணம் தடைபட்டுச் செல்லும் நிலை எப்படி வந்தது என்று எண்ணிப் பார்த்தார். இருபது வருடங்களுக்குள் அந்த ஊரில் ஏற்பட்டுவிட்ட மாற்றங்கள் அந்தக் கேள்விலும் ஏற்பட்டிருப்பதை உணர்ந்தார்.

முன்பெல்லாம் ஊர்ப்பொங்கல் திருவிழாக்களில் சின்னமேளம், சதிர்க் கச்சேரி என்றிருந்த நிலையை மாற்றி கூத்துக்கள். நாடகங்கள், கதாப் பிரசங்கங்கள் என்ற நிலைக்குக் கொண்டு வருவதில் முன்னின்ற குமாரவேலர் மாற்றங்களை விரும்பாத ஒருவராக என்றும் இருந்ததில்லை.

ஊரில் உள்ள சில வசதிபடைத்தவர்கள் நகர்ப் புறத்தை நோக்கியும், நகரில் உள்ள சிலர் கிராமத்தை நோக்கியும் பெயர்ந்தபோது குலைந்துபோன அந்தக் கிராமத்துப் பழைய வழக்கங்கள் நடைமுறைகளை விட்டொழில்பதை அவரும் விரும்பினார். அவற்றில் ஒன்றுதான், ஊரில் புதிதாக குடியேறியவர்களையும் இணைத்து உருவாக்கிய கோவில் நிர்வாக சபையினர் பூசாரியின் எதுர்ப்பை சிறு தொகையைக் கொடுத்துச்

சமாளித்துவிட்டு ஆலமரத்தை தறித்து தூர்க்கை அம்மன் என்று பெயர் மாற்றமும் செய்தனர்.

கருங்கல்லான காளிக்குப்பதிலாக பஞ்சலோகத்தில் வார்க்கப்பட்ட தூர்க்கை அம்மன் பட்டும் பொன்னுபரண மும் அணியப்பட்டு அழகாகத்தான் காட்சி தந்தாள். உடுக்கடியும் உருவாட்டமும் மறைந்து நாதஸ்வரமும், மேளதாளமும், வேத மந்திரங்களும் அந்தக் கோவிலில் ஒலிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. அந்தக் கோவிலில் நடக்கும் அபிசேகங்கள், ஆராதனைகள், சமயச் சொற் பொழிவுகள் எல்லாவற்றிலும் ஆவலுடன் பங்குகொண்டு வந்த அவருக்கு இப்பொழுது அந்த இடங்கள்கூட வெறும் பணபலமும், பகட்டும், போலித்தனங்களும் வெளியிப் படும் இடங்களாக மாற்ற முற்றுவருவதாகவே அவருக்குப் பட்டது. பழைய மூடத்தனங்களுக்குப் பதில் புதிய மூடத்தனங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதை அவர் உணர்ந்தார்.

எவ்வளவுதான் பேசிக்கொண்டாலும், வாழ்க்கை தன் உயிர்ப்பையும் அழகையும் இழந்து மனிதர்கள் லட்சங் களையும், கோடிகளையும் அரையிற் கட்டிக்கொண்டு அலையும் விலங்குகளாக மாறுவதைக் கண்டு அவர் அருவருப்படைந்தார்.

“என்ன குமாரவேலர் கடுமையான யோசனையிலை இருக்கிறியள்” அப்பொழுதான் திறப்புக்கோர்வை யுடன் அவசரமாக் சயிக்கினில் வந்த சிவசாமி ஐயர் இறங்கிக்கொண்டே கேட்டபோதுதான் நேரம் போய்விட்டதை குமாரவேலர் உணர்ந்தார்.

“காலமை கும்பிட வந்தாப்போலை அப்பிடியே இருந்திட்டன். அவசரமா போகவேண்டிக்கிடக்கு ஐயா இன்னேரம் வாறன்.”

பூசைக்கு நிற்காமல் செல்வதையிட்டு ஜீயர் ஏதாவது நினைப்பாரோ என்பதற்காக சமாளித்துக்கொண்டு ஜீயரின் தலையசைப்போடு குமாரவேலர் எழுந்து வேகமாக நடந்தார். ஒழுங்கை முகப்பில் திரும்பும் போதே அவரது வீட்டுப் பட்டலையில் மகள் வாணியுடன் இரு இளைஞர்கள் கதைத்துக் கொண்டிருப்பது போல அவருக்குத் தெரிந்தது. அருகில் சென்றபோதுதான் சீருடை அணிந்திருந்த அவர்கள் பெண் பிள்ளைகள் என்று தெரிந்து கொண்டார்.

“என்னையா எங்ககை மறந்து போனியள் போலை கிடக்கு”

“எடி பிள்ளை...நீயே... ஆட்களை அடையாளம் தெரியேல்லை...என் படலேக்கை நின்டு கதைக்கிறியள்?

“நாங்கள் போகப்போறம்”

சரி என்ற தலையசைப்புடன் விடைபெற்றவர், அவசரமாக ஆட்டை அவிழ்த்துக் கொண்டு முற்றத்துக்கு வந்தார். அப்பொழுதுதான் தோய்ந்துவிட்டு வந்த முத்த மகள் தனம், முற்றாக ஈரம் துவட்டாத நிலையில் விரித்துக் கட்டிய தலையிலிருந்து ஈரம் வடிந்தபடி பூக்களைக் கொய்தபடி வந்தாள்! முற்றத்தில் சதுரமாகக் கட்டப்பட்ட சிமெந்துக் கற்களுக்கு நடுவே பசுமையாக இலைபரப்பி வளர்ந்திருந்த துளசிச் செடிக்கு மலர்களை வைத்துவிட்டு முழுந்தாளிட்டு அதனை வணங்கினாள்.

“தேத்தண்ணியும் ஆறிப்போச்ச எங்கை நின்டிட்டு வாறியள்?”

“தேத்தண்ணி, வந்து குடிக்கலாம். நேரம் நல்லாட்ப போட்டுது. காசை எடும்”

தென்னை மரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த ஆட்டை அவிழ்த்து, முனகிக்கொண்டு இழுக்கும் ஆட்டின் கயிற்றை இறுகிப் பற்றியபடி கூறினார் குமாரவேலர்.

“இந்தாங்கோ— ஐம்பது ரூபா... காணும்தானே”

மனைவியின் அந்தக் கேள்வியுடன் அவனிடமிருந்து வாங்கிய ஐம்பது ரூபாவை ஐந்து லட்சமாக எண்ணி ஏதோ அர்த்தத்துடன் உற்றுப்பார்த்த அவர் மனித வாழ்க்கையின் மீதே வெறுப்பைக் கொட்டி அருவருப்புடன் காறி உமிழ்ந்தார்.

தாயகம் 94

சுமை தூக்கீகள்

இலையான்கள் இவ்வளவு எண்ணிக்கையில் மொய்த் துப் பிடித்ததை முத்து அவனது வாழ்நாளில் ஒரு பொழுதும் காணவில்லை. அதுவும் இரைச்சலற்று அங்கு மிங்கும் பரந்தமான்து ஊரும் ஒரு சில இலையான்களைக் கண்டாலே வெறுப்பும் அருவருப்பும் அடைய ஆரம்பித்திருந்த அவனுக்கு, அந்தச் சூழல் பெரும் சினத்தை ஏற்படுத்தியது. அந்த வேணைய விட்டே ஓடிவிடலாமா என அவன் நினைத்தான்.

நேரம் மதிய வேளையைத் தாண்டிவிட்டது. அப்பொழுதுதான் கிளாலிக் கடற்கரையிலிருந்து தரையை நோக்கி வெட்டப்பட்ட அந்த நீளமான அகன்ற வாய்க்கால்களில் வரிசையாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த தோணிகளுக்கு விறகுகளை ஏற்றிவிட்டு மதிய உணவிற் சாக அவர்கள் வந்திருந்தனர். இதுவரை சமையலுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த இருவருடன், அந்த வாய்க்காலி விருந்து சற்று தாரத்தில் அமைந்திருந்த வாடிக் கொட்டில்

தூற்பதுக்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்களின் வருகையால் சந்தைக் கூட்டமாக சலசலத்தது. கொதிக்கும் வெயிலையும் பொருட்படுத்தாது, பாரமான விறகுக் குற்றிகளை தொலைவில் நின்ற தோணிகளுக்கு எறும்புகளைப் போல, தனித்தனியாகவும், கூட்டாகவும் தூக்கியும் இழுத்தும் வந்தகளைப்பும் சோர்வும் அவர்களது வயிற்றுப் பசியை மேலும் அதிகரிக்க வாடிக்கு வெளியே இருந்த பிளாஸ்ரிக் பெரலைச் சரித்து கைகளை மட்டும் கழுவிவிட்டு, அவர்கள் உள்ளே வந்திருந்தனர்.

உணவு உண்பதற்கான அவர்களின் அவசரத்தை அவர்களது உரையாடல் சத்தங்களும், அதனையும் மீறி கேட்கும் அலுமினியக் கோப்பைகளின் உரசல் சத்தங்களும் வெளிப்படுத்தின. தமக்குரிய உணவைப் பெற்றுக் கொண்டு, கோப்பையைச் சுற்றிட்ட பறக்கும் இலையான்களைக் கலைத்தபடி ஒவ்வொருவரும் தாம் நெருங்கிப் பழகும் நண்பர்களுடன் சிறுசிறு குழுக்களாக அங்கு மிங்கும் தரையில் அமர்கின்றனர்.

அவர்களது உடலில் ஓன்றிக்காய்ந்த வியர்வையின் நெடி ஒவ்வொருவரிலும் வீசியது. மீண்டும் வேலையைத் தொடங்கும் அவசரத்தில் வந்தமர்ந்த அவர்களது கால்களில் கடற்கரைச் சேறு அப்பிக் கிடந்தது, விறகுகள் குத்திக் கிழித்த சேட்டுகளுக்கூடாக பலரது முதுகுகள் மார்புகள் வெளித்தெரிந்தன. சிலரது உடல்களில் ஏற்பட்ட காயங்களிலிருந்து இரத்தம் ஊறிக் கசிந்து கொண்டிருந்தது. புதிய டுண்களிலும், பழைய டுண்களிலும் மொய்த்த இலையான்கள் அவர்களது உணவுக் கோப்பைகளிலும் வந்து அமர்ந்தன. அக்காட்சியைக் கண்ட அருவருப்புடன் உணவுக் கோப்பையில் மொய்த்த இலையான்களை சோற்றுக் கையால் வீசிக் கலைத்து விட்டு, ஒரு கவளம் சோற்றை அள்ளி வாய்க்குள் போடுவதற்கிடையில் மீண்டும் இலையான்கள் மொய்த்துக் கொண்டன.

“சீ சனியனுகள் சாப்பிடவும் விடுகுதில்லை”

உணவுக் கோப்பையையும் தூக்கிக் கொண்டு, அதனைச் சுற்றிப் பறந்து தொடர்ந்து இலையான்களைக் கையால் வீசிக் கலைத்தபடி அந்த வாடிக் கொட்டிலை விட்டு வெளியேறினான் முத்து.

“முத்து... எங்கையடா போறாய்?... டேய் நில்லடா ஃபான் போட்டு விடுறம்... டேய் ராசன் உந்தச் சுவிச் சைப் போட்டுவிடடா”

“வாய்க்குள் உணவை வைத்துக் கொண்டே வாடிக் கொட்டிலுக்குள் அமர்ந்திருந்த ஒருவன் அடைத்த குரலில் கத்தினான்.

“மனிசர் படுற பாட்டுக்க பகிடி விடுறீர் என்ன?”

வாய்க்குள் அவசரமாக எறிந்த சோற்றைச் சப்பியபடி ஆத்திரத்துடன் திரும்பிய அவன் தூசனை வார்த்தையையும் சேர்த்து உரத்துப் பேசிவிட்டு கொட்டி ஆக்கு வெளியே உள்ள மரக்குற்றியில் வந்து அமர்ந்தான். அந்தக் தொழிலாளர்களின் உரையாடல்களில் அப்படிப் பட்ட வார்த்தைகள் சர்வசாதாரணமானவைதான். எனினும் முத்துவின் வாயிலிருந்து அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் எனிதில் வருவதில்லை. எப்பொழுதாவது வந்தால், எல்லை மீறிய கோபமும். அதனைத் தொடர்ந்து ஏதாவது விபாகமும் நடக்கும் என்பது அவனது நெருங்கிய நண்பர் களுக்கு மட்டும் தெரிந்திருந்தது.

“டேய் அவனோடை கொழுவாதேங்கோடா... பேந்து கரைச்சலாப்போம்”

கொட்டிலுக்குள் இருந்து ஒரு குரல் எச்சரித்தது. அந்தக்குரல் எச்சரித்தது போலவே அங்கு வேலை செய்ப வர்கள் எல்லோரும் அவனை ஒரு முரடனாகவே பார்த்தார்கள். ஆனாலும் திரைப்படத்தில் வருவது போல்

முறுக்கு மீசையும், உருண்ட கண்களும் உடைய பாடிகட்டிய முரடன் அல்ல. அப்பொழுதுதான் அவனுக்கு மீசை கறுக்கத் தொடங்கியிருந்தது. சிறுவயதில் வகுப்பு ஆசிரியர், மாணவர்களின் முன் வைத்து அவனைக் கேவி செய்தது பிடிக்காததால், பள்ளிக்குப் போக மறுத்த அவன், இன்னும் எழுதவாசிக்கத் தெரியாதவனாகவே இருந்தான். உடல் மட்டும் சிறு வயதிலிருந்தே உழைப்பில் ஈடுபடுவதினால், உருண்டு திரண்டு மரத்துப் போயிருந்தது. எந்த வேலையை ஏற்றுக்கொண்டாலும், சோர்வின்றிச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றலும் அவனிடம் இருந்தது.

அதனால் அந்த வேலைக்கு வந்த நாளிலிருந்தே அங்கு வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு அவன்மீது ஒரு மதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. தூக்க முடியாத சுமையாக இருந்தால் “முத்துவிட்ட விடுங்கோடா” என்பது இங்கு வழக்கமாகி விட்டது. முத்துவுக்கும் அந்த வேலை மிகவும் பிடித்திருந்தது. எல்லோரும் சேர்ந்து உழைத்து, அதன் கூலியை சமமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளும் அந்த முறையில், அவர்களுக்கிடையே மலர்ந்த ஒரு கூடி வாழும் மனப் பான்மை முத்துவின் மனத்தில் அவனை அறியாமலே ஓர் ஆத்மதிருப்தியை அளித்திருந்தது. வேலை செய்யும் பொழுது சிலருக்கு உடல் நிலை சரியில்லை என்றால், அவர்களது வேலையில் மற்றவர்கள் கைகொடுத்து உதவுவார்கள். அப்படி உதவுபவர்களில் முத்து முதலாளாக நிற்பான்.

ஒரு சிலர் கடுமையான வேலைகள் வரும்பொழுது, ஏதாவது காரணத்தைச் சொல்லி ஒதுங்கி மறைந்துவிட்டு, பின் வந்து சேர்ந்து கொள்வர். அவர்களை தாசன வார்த்தைாளால் வைதுவிட்டு, மீண்டும் தங்களுடன் இணைத்துக் கொள்வர். முத்து மட்டும் வேலை தொடங்கியது முதல், முடியும்வரை இயந்திரமாகவே நிற்பான்.

அப்படிக் கடினமாக உழைக்கும் அவனை அந்த இலையான்கள் சோர்வடைய வைத்துவிடும் என்று அவன் எண்ணினான்.

“நாங்களும் இந்த இலையானுக்கைதானே இருக்கிறம் உவன் ஏன் எழும்பி அங்கை போய் இருக்கிறான்”

“எட, அவன் சுகாதாரம் படிச்சுவனெல்லே?”

“இஞ்சை... நக்கல் விடாதை இஞ்சை... பருப்புக்கை என்ன கிடக்கெண்டு பார்... எத்தினை நாளைக்கு மனிசர் இப்பிடிச் சாப்பிடுறது”

வாடிக்குள் அமர்ந்து சோற்றுக் கைகளை வீசியபடி இலையான்களைக் கலைத்தவாரே வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டிருந்த தொழிலாளர்கள், சூடான வார்த்தைகளைத் தங்களுக்குள் பரிமாறிக் கொண்டனர். அவர்கள் முத்து ஏன் தங்களை விட இலையான்களைக் கண்டு வெறுப்படைகிறான் என்பதை அறியாமல் இருந்ததில் வியப்பில்லை.

இராணுவத்தினரின் ஆக்கிரமிப்புக்கு உட்பட்டிருந்த முத்துவின் சிறிய கிராமமும் கடவோரத்தில்தான் அமைந்திருந்தது. ஆழமான அந்தக் கடற்கரை மணலுக்கு அப்பால், வளமான வயல் நிலங்களும் தென்னந்தோப்பு களும் பனங்கூடல்களும் நிறைந்த, இயற்கை அழகுமிக்க அக்கிராமத்தில், அவனது வாழ்க்கை கடினமாக இருந்த போதும் இனிமையாக இருந்தது. குடிசன் அடர்த்தியற்ற அக்கிராமத்தில் வருடத்தில் எப்போதாவது ஒரு காலத்தில் இலையான்கள் பறக்கும் “பனம்பழக் காலம் அது தான் இலையான் பறக்குது” என்று தாயார் சொல்லுவது இப்பொழுதும் அவன் நினைவில் இருந்தது. அப்பொழுது தெல்லாம் இப்படி இலையான்கள், மீது வெறுப்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை.

இரானுவத்தின் கொடுமையால் இடம் பெயர்ந்து, அந்த நெருக்கமான சிறிய முகாம் கொட்டில்களில் ஒன்றில் குடியிருக்க வந்தபோதுதான் அவனுக்கு அந்தத் துயரச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அவனது அருமைத் தங்கையும், வேறு சிலரும் முகாமில் ஏற்பட்ட வயிற்றோட்ட நோயினால் இறந்தபோது, ஆழமாகப் பதிந்துவிட்ட அந்தத் துயர நினைவுகளிலிருந்து இன்றுவரை அவன் மீளவேயில்லை. அப்பொழுதுதான் பாலர் வகுப்புக்குச் செல்ல ஆரம்பித்திருந்த அவளிடம் அளவற்ற பாசத்தை அவன் கொண்டிருந்தான். எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவன் என்று தன்னை ஏளனமாகப் பார்க்கும் சமூகத்துக்கு முன்னால், தன் தங்கையையாவது படிப்பித்துவிட வேண்டும் என்ற உணர்வு அவனிடம் இருந்தது. தலை சீவி, பொட்டிட்டு முகாழுக்கு அருகில் அமைந்திருந்த பாலர் பாடசாலைக்கு அவளைக் கொண்டு சென்று விட்டுவிட்டுத்தான் அவன் வேலைக்குச் செல்வான். இடம் பெயர்ந்து வந்ததிலிருந்து முகாமிலுள்ள சிறுவர்கள், தான் சிறுவயதில் கல்லியில் அக்கறை கொள்ளாமல் இருந்ததுபோலவே இருப்பதைக் கண்டு மனம் வருந்தினான்.

“அழுதா நான்தான் படிக்கேல்லை. நீயாதல் படிச்சநல்லாவர வேணும்மா”

சிறுமியான அழுதாவுக்கு அவனது ஆவல் புரிந்ததோ புரியவில்லையோ அடிக்கடி இந்த வரிகளை கொஞ்சம் தோரணையில் முத்து அவளிடம் சொல்வான், எங்காவது கூலி வேலைகளுக்குச் சென்று திரும்பும்போது உள்ளுர்க்கடைகளில் ஏதாவது தின்பண்டங்களை வாங்கிச் சுருட்டிக் கொண்டு வருவான். முகாமின் சிறிய முற்றத் தில், மற்றப் பிள்ளைகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் அழுதா தூரத்தில் வரும்பொழுதே அவனைக்கண்டு விட்டு துள்ளிக் குதித்து ஒடி வந்து வரவேற்பாள். அந்தப் பிஞ்ச முகத்தின் சிறிய விழிகளில் ஏற்படும் மலர்ச்சியின்

அழகைப் பார்த்து மகிழும் வாய்ப்பும் அவளது இறப் போடு அவனுக்கு அற்றுப் போனது.

அந்த முகாமில் வயிற்றோட்ட. நோய் ஆரம்பமான போது, அது சாதாரணமானது என்றுதான் அவர்கள் நினைத்திருந்தார்கள். முகாமில் அந்த நோயால் இறந்த இருவரைப் போலவே அவனது தங்கையையும் மருத்துவ மனைக்குக் கொண்டு சென்ற போதும், படிப்படியாக சோர்வுற்று, மயக்கமுற்று, விறைத்துப் போன போது, முரட்டுச் சுபாவமுடைய அவனே வாய்விட்டுக் கதறி அழுதான். அத்துடன் அவன் தங்கைக்காக அன்போடு வாங்கி வந்த தின்பண்டங்களே அவளது சாவுக்குக் காரணமானது என்று மற்றவர்கள் சொன்னபோது அவனது துன்பம் பன்மடங்கானது. அவளது மரணச் சடங்குகள் முடிந்த பின்னும் பல நாட்களாக தனிமையில் இருந்த போதெல்லாம் அவளை நினைத்து அழுதான்.

அவனது தங்கை இறந்து ஒரு மாதத்துக்குப் பின்னர் ஒருநாள் மாலை உள்ளின் ஒதுக்குப்புறத்தில் அமைந்த அந்த முகாமுக்கு வீதி நாடகக் குழுவொன்று பாட்டுக் கள், தாளங்களுடன் சையிக்கில்களில் வந்து இறங்கியது. சிகப்பி, மஞ்சள், பச்சை என்று பல வண்ண நிற ஆடைகளுடன் வந்த இளம் பெண்களும், ஆண்களும் முன்பின் அறிமுகமில்லாதவர்களாக இருந்த போதும், அங்கு வந்த சிறிது நேரத்தில் ஆடிப்பாடி, உறவாடி அந்த முகாமிலுள்ள அனைவருடனும் மிகவும் நெருக்கமாகி விட்டனர். முகமுடிகளை அணிந்துகொண்டு அங்குள்ள சிறுவர்களையும் தோள்களில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் ஆடியபோது, அந்த முகாமே குதூகவித்தது. தமது கிராமங்களைப் பிரிந்த துயருடன் நெருக்கடியான வாழ்வையும் எதிர்நோக்கி இறுகிப் போய்க் கிடந்த அவர்களது முகங்களைல்லாம், முதியவர் இளையவர் என்ற பேதமின்றி பற்கள் வெளித்தெரிந்ததை முத்து

அன்றுதான் கண்டான். அவனது தங்கை அழுதா இருந்தாலும் இப்படித்தான் அவர்கள் தோள்களில் தூக்கிவைத்து ஆட, சின்னப் பற்களைக் காட்டிச் சிரித்திருப்பாள் என்று அவன் நினைத்தபோது, அவனது முகத்தில் கவலையின் கோடுகள் வெளிப்பட்டன. ஒதுங்கி, ஒரு ஓரத்தில் நிற்கமுனைந்த அவனைக்கூட, அவர்கள் முகம் சழிக்க விடவில்லை. மேனத்தை அடித்து எல்லோரையும் அழைத்து, பெருவட்டமாக ஓரிடத்தில் கூட்டினார்.

“பீ இருக்கா பீ..., கக்கா இருக்கா கக்கா... சூழந்தைப் பிள்ளைக் கக்கா”

கூட்டத்துக்கு வெளியேயிருந்து இலையானின் தலைபோன்ற பெரிய முகமுடியை அணிந்தபடி கூட்டத் திற்குள் நுழைந்த ஒரு நடிகர் அந்த வார்த்தைகளை உரத்துப் பாடி, ஆடிக்கொண்டு வந்தபோது, முத்துவிடம் ஏற்பட்ட கூச்ச உணர்வு, அந்தக் கூட்டத்தவர்களிடமும் ஏற்பட்டது.

“ஊத்தைத் தண்ணி இருக்கா ஊத்தைத் தண்ணி” என்று நுளம்புத் தலை முகமுடியுடனும் ஒருவர் ஆடிக்கொண்டு வந்த போதுதான் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட கூட்டத்தில் உள்ளவர்கள் “இஞ்சை ஒண்டு மில்லை” என்று கத்தியபடி இலையானையும் நுளம்பையும் விரட்டினார்கள். அவர்கள் ஒடிச்சென்று ஒதுக்குப் புறமாக அமர்ந்து கொண்டன. சுருட்டை வாயில் வைத்துச் சப்பியபடி மது போதையில் தள்ளாடிக் கொண்டு கூட்டத்துக்குள் நுழைந்த ஒருவர், வயிற்று வலியால் அவதிப்பட்டு பொது இடத்தில் மலம் கழிக்க முயல, இலையானும், நுளம்பும் உற்சாகத்துடன் எழுந்து ஆடின. கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் அவனை விரட்டிய பின், தொடர்ந்து நடந்த ஆடல் பாடல்களிலிருந்து உயிரிழப் புக்குக் காரணமாகும் இவைகளுக்கெதிராக மக்கள்

பொறுப்புணர்வுடன் செயற்படவேண்டும் என்ற கருத்து வெளிவந்தது.

அந்த நாடகத்தை பார்த்த பின்னர்தான், அந்த முகாமின் திறந்த மலக் குழியில் நெளிந்த புழக்களும், அவை குடம்பியாகி இலையானாக மாறுகின்ற விடயமும் முத்துவுக்கு தெரிய வந்தது. அதுவரை தங்கையின் சாவுக்கு தானே காரணமென்று வேதனைப்பட்ட அவனுக்கு அந்த முகாமின் சுகாதாரமற்ற சூழலே காரணமென்பது தெரிய வந்தது. அன்றுமுதல் முகாமைத் துப்பரவாக வைத்திருக்கும் நடவடிக்கைகளில் அவன் உணர்வுபூர்வமாக உழைத்தான்.

அந்த நாடகம் முடிந்து ஓரிரு கிழமைகளில் முடிய மலசூட வசதியை ஏற்படுத்தும் வேலை முகாமில் ஆரம்பமானது. ஆழமான குழிகளை வெட்டும் வேலையில் முகாமிலுள்ள ஒவ்வொருவரது பங்களிப்பும் கோரப்பட்டது. பலர் அப் பணியில் பின் நின்றனர். முத்து தனது பங்கைச் செய்து முடித்ததோடு, குழி வெட்டும்போது காலில் ஏற்பட்ட காயத்தையும் பொருட்படுத்தாது, மருந்தைக் கட்டிக்கொண்டு, தனக்கு ஓய்வுள்ள நேரமெல்லாம் குழி வெட்டுவதில் உற்சாகமாக உழைத்தான். தங்கையைப் போன்று இன்னும் இருக்கின்ற சிறுவர்களையாவது இழக்காமலிருக்க உதவ வேண்டும் என்ற உணர்வுடன் தான் முத்து அவ்வாறு செய்தான். அவனது செய்கையை மற்றவர்கள், பிழைக்கத் தெரியாத ஒரு ஏமாளியின் செயலாகவே பார்த்து, கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டனர். முத்துவுக்கும் அந்த நாடகத்தில் காட்டியது போன்று தங்களைக் கொல்லும் குழலுக்கெதிராக ஏன் இவர்கள் உழைக்க மறுக்கின்றனர் என்பது விளங்கவே இல்லை. அதிலும் முகாமில் இருந்த ஒன்றிரண்டு படித்த இளைஞர்களே இத்தகைய வேலைகளில் பின்னின்றமை அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“முத்து எனக்காண்டி ஒருநாள் வேலை செய்து விடன்றா காச தாறன்”

அந்த முகாமில் இருக்கும் ஒரு வியாபாரி இப்படிக் கேட்ட போது, அங்கு பெரும் சண்டையே மூண்டு விட்டது.

“ஏலாதவனுக்கு நான் சும்மாவும் செய்து குடுப்பன். மலை மாதிரி தேகத்தை வைச்சுக் கொண்டு, மற்றவனைக் காசுக்கு வாங்கப் பாக்கிறார்... மசிராண்டி”

முகாமில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் கூடி சமாதானப் படுத்தியபோதும், முத்து ஆவேசத்துடன் கத்தினான். அங்குள்ள பலரின் பொறுப்பற்ற தன்மைக்கு எதிரான கலகக்குரலாக அது ஒலித்தது.

மற்றவர்களை விட இலையானை அவன் வெறுப் பதற்கு அவனது வாழ்வில் ஏற்பட்ட இத்தகைய சம்பவங்களே காரணமாயின.

அன்று காலையிலும் அவர்கள் வேலைக்குப் புறப்படும் போது, சமையலுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த சோதி, வாடிக்குப் பின்புறம் குந்தியிருந்துகொண்டு இறைச்சியைக் குற்றி ஒன்றில் வைத்து கக்தியால் துண்டு களாக வெட்டியபடி அவசரமாக முத்துவை அழைத்தான். விரித்துக் கிடந்த உரப்பையில், இறைச்சி மீது மொய்த்துக் கிடந்த இலையான்கள், அதன் நிறத்தையே கருமையாக்கியிருந்தது. கத்தியிலும், கையிலும் இரத் தத்தைப் பூசிக்கொண்டிருந்த அவனது மூச்கு, முகங்களெல்லாம் இலையான்கள் ஊர்ந்து உறவாடின எதுவும் செய்ய முடியாமல் அவற்றிலிருந்து தன்னை விடுவிக்கவே முத்துவை உதவிக்கு அழைத்தான். நிலைமையைப் புரிந்துகொண்ட முத்து, பக்கத்தில் நின்ற பாலை மரக்தின் கிளையை வளைத்து முறித்து, அதன் குழைகளால் வேகமாக வீசிவீசிக் கலைத்தான். வீசம்

போது பறந்த இலையான்கள் அவன் ஒய்ந்ததும் மீண்டும் வந்து அமர்ந்தன. வேலைக்குச் செல்வதற்கு அவர்கள் அவனை அழைத்தபோது, தனது முயற்சியில் தோல்வி கண்டவனாக சினத்துடன் கிளையை தூர வீசிவிட்டு போயிருந்தான்.

இப்பொழுதும் வாடிக்கு வெளியே வந்து அந்தக் குற்றியில் அமர்ந்தும், இலையான்கள் அவனை விடவில்லை. அவன் அமர்ந்திருந்த மரக்குற்றிக்குச் சுற்றுத் தூரத்தில், பாலை மரமொன்றில் கட்டப்பட்டிருந்த மாட்டையும் அவைகள் தோல்லைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. புற்களை மேய விடாமல் முகத்திலும், உடலிலும் ஊர்ந்த இலையான்களை விரட்ட, வாலை ஓயாமல் சுழற்றியும் உடம்பைச் சிலுப்பியும், தலையை உலுப்பியும் மிரண்டுகொண்டிருந்தது.

முத்துவுக்கு அவனது தங்கையின் கிழிந்துபோன பாலர் வகுப்புப் புத்தகத்தின் ஒற்றையில் ஈ என்ற எழுத்துக்கருகே பெரிதாக கீறப்பட்டிருந்த இலையானின் உருவப்படமும், அந்த வீதி நாடகத்தில் அணிந்து வந்த முகமுடியில் கீறப்பட்டிருந்த இலையானின் பெரிய கண்களும் நினைவுக்கு வந்தது. அந்த உருவம் மேலும் விசவருபமாகி, அந்த மாட்டுக்கு முன்னாலும், தலைக்கு முன்னாலும் நின்று ஆடுவது போன்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

முன்று நாட்களுக்கு முன்புதான் அவனுடன் வேலை செய்யும் ஒரு தொழிலாளிக்கு வயிற்றோட்டம் ஏற்பட்டது. தங்கைக்கு நேர்ந்த அனுபவத்தை மறக்காமல் முத்துதான் முன் எச்சரிக்கையாக அவனை அக்கரைக்கு அனுப்பியிருந்தான். அவன் விரும்பாத போதும், அந்தத் தொழிலாளியின் மரணம் சாலீடு, சடுகாடு எல்லாம் அவனது கற்பனையில் வந்தது.

வெறுப்புடன் குற்றியிலிருந்து எழுந்து, பாதிக்குமேல் உண்ணாமல் கோப்பைக்குள் இருந்த சோற்றை சினத் துடன் தூர வீசினான். அதுவரை கோப்பையைச் சுற்றிய இலையான்கள் மணலில் சிதறிய சோற்றுப் பருக்கைகளை நோக்கிப் பறந்தன. பசி இன்னும் அரைவாசி வயிற்றைப் பிடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அன்றிரவே அக் கரைக்குச் சென்று வீட்டுக்குப் போய்விடுவது என்ற முடிவுடன் கோப்பையைக் கழுவி தண்ணிப் பரலுக்கு அருகில் கவிழ்த்தான்.

பகல் முழுவதும் ஆளரவமற்றுத் தூங்கிக் கிடக்கும் கிளாலிக் கடல், இரவானதும் களைகட்டி விடும். பத்து மைலுக்கு மேல் நீண்டிருந்த அந்த ஒரே கடல் பாதையும், இராணுவத்தால் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. மனிதத் தேவைகள் மரணங்களையும் மீறி அப் பாதையைத் திறந்து வைந்திருந்தன. வெளிச்சங்கள் இன்றி இருளைக் கிழித்தபடி எந்திர வள்ளங்கள் அதிகாலைவரை அங்குமிங்கும் உறுமிச் செல்லும். கடலில் நிகழ்ந்த துயர நிகழ்வுகளை இடைமனதில் இரைமீட்டபடி பயணங்கள் தொடரும். ஐந்தாறு படகுகள் முன்பின்னாக இணைக்கப்பட்டு புகைவண்டித் தொடர் போல சாமான் வள்ளங்கள் செல்லும்.

அந்தக் கடலைப் போலவே இலையான்களின் தொல்லையற்ற அந்த இரவநேரங்கள் முத்துவுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அதுவும் நிலாக் காலங்களில் அக்கடற் கரையில் நின்று வேலை செய்யும்போது அவன்து பலம் இரட்டிப்பாகிவிடும். இரண்டு மைல்களுக்கு அப்பால் தெருவிலே நின்றுவிடும் லொறிகளிலிருந்து, ராக்ரருக்கும், ராக்ரரிலிருந்து தோணிக்கும் குடாநாட்டு மக்களுக்கான உணவுப் பொருட்களை இறக்கி ஏற்றும் அந்த வேலையின் முக்கியத்துவத்தை உணவுத் தட்டுப்பாடுகளின் போது. அவன் பெற்ற அனுபவங்களிலிருந்தே உணர்ந்திருந்தான்,

பாரமான மூட்டைகளைச் சுமக்கும்போது கூலிக்காரனாக இல்லாமல், ஒரு பணியாளனாகவே, தன்னைக் கருதிக் கொள்வான். ஊரில் தனியாகவும், ஓரிரு தொழிலாளர் களுடன் இணைந்து வேலை செய்த அவனுக்கு, பெருந் தொகையான தொழிலாளர்களுடன் சோந்து செய்யும் அந்த உழைப்பு மிகுந்த உற்சாகத்தைக் கொடுத்திருந்தது, ஆனாலும் பகலுணவின்போது அங்கு பறக்கும் அந்த இலையான்களின் தொல்லை அவனை சோர்வடையச் செய்தது.

“தேய் முத்தன் வீட்டை போப்போறானாம்”.

“ஏன்றா! அவனுக்கென்ன கோதாரியோ? மலை மாதிரி இருக்கிறான்”

“இலையானோட கோபப்பட்டுக்கொண்டு போறா னாக்கும்! அதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்யிறது”

முத்து தன் முடிவை தனது நண்பனொருவனிடம் வெளியிட்டபோது அது தொழிலாளர்களையே பரவி அபிப்பிராயங்களை ஏற்படுத்தியது. அவர்கள் ஒவ்வொரு வரும் ஏதோ ஒரு வகையில், அவன் செல்வதனால் ஏற்படும் இழப்பை உணர்ந்தனர். முத்துவுக்கும் அவர்களைப் பிரிவது மனதை உறுத்தியபோதும் முடிவை மாற்றாமல் புறப்பட ஆயத்தமானான். கணக்கு முடிப் பதற்கு இன்னும் நாட்கள் இருந்ததால், ஊர் நண்பன் ஒருவனிடம் சிறு தொகையை கைமாற்றாகப் பெற்றுக் கொண்டு, கடைசியாகச் சென்ற படகுகளுக்கு நெல் மூட்டைகளை ஏற்றிவிட்டு அதே படகில் அவனும் ஏறி அமர்ந்தான்.

நன்னிரவுக்குப் பின்னர் அக்கரை சேர்ந்து, அங்குள்ள ஸ்டோர் கொட்டிலில் சாக்கை விரித்துவிட்டு படுத்துத் தூங்கினான். காலையில் வெய்யில் வந்து சூடாக்கியபோதுதான் கண் விழித்தான். அங்குவந்து

செல்லும் லொறினன்று இரைந்து கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமானபோதுதான் அவசர அவசரமாக ஒடி ஏறுவதற்கு சேட்டை சரிசெய்தான். பைக்குள் கைவைத்த அவன் அதிர்ச்சி அடைந்தான். வீட்டுச் செலவுக்காகக் கொண்டுவந்த பணம் காணாமற் போயிருந்தது. லொறி உறுமிக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டது. படுத்த இடத்தை நன்றாகச் சுற்றிப் பார்த்தான். இரவு பையைத் தடவிப் பார்க்கும்போது இருந்ததாக நினைவு இருந்தது. அங்கும் தொழிலாளர்கள் மூட்டைகளை இறக்கி அடுக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களிடம் நடந்ததைக் கூறினான். அடையாளந் தெரியாத அந்த ஒருவனை வாய்க்குவந்தபடி எல்லோரும் திட்டினார்கள்.

அவனது கையைப் பார்த்திருக்கும் தாய், தந்தை முன் வெறுங்கையோடு எப்படிப் போவது?

“முத்து உப்பிடிப் புதினம் பாத்தா நாங்கள் சீவிக்கேலாது! எங்களுக்கும் அரியண்டந்தான். என்ன செய்யிறது.! வயித்தைப் பாக்கவேணும்”

இரவு நன்பன் சொன்ன வார்த்தை அவனது நினைவில் வந்தது. அந்த வார்த்தைகளோடு அவனால் உடன்பட முடியவில்லை. இருந்தும் இரவுத் தோணியின் வருகைக்காக கடலை வெறித்துப் பார்த்தபடி அந்தக் கொட்டில் கப்புடன் சாய்ந்திருந்தான்.

தாயகம் ’95

முன்றாவது உலகம்

பூர்வாக கிராமத்தில் போன்ற சமயத்தில் முன்றாவது உலகம் என்ற பெயரில் அறியப்பட்டிருந்தது. இது ஒரு பொது முறையாக இருந்தது. முன்றாவது உலகம் என்ற பெயரில் அறியப்பட்டிருந்தது. இது ஒரு பொது முறையாக இருந்தது. முன்றாவது உலகம் என்ற பெயரில் அறியப்பட்டிருந்தது. இது ஒரு பொது முறையாக இருந்தது. முன்றாவது உலகம் என்ற பெயரில் அறியப்பட்டிருந்தது. இது ஒரு பொது முறையாக இருந்தது. முன்றாவது உலகம் என்ற பெயரில் அறியப்பட்டிருந்தது. இது ஒரு பொது முறையாக இருந்தது. முன்றாவது உலகம் என்ற பெயரில் அறியப்பட்டிருந்தது. இது ஒரு பொது முறையாக இருந்தது.

ஒன்றாவது உலகம் சாமம் தான், இருந்தும் அவனுக்கு அறக்கம் வரவில்லை, உள்ளே இழுத்து வெளியேவிடும் சவாசத்தின் அளவிற்கு ஏற்ப ஏறி இறங்கும் கணவனின் குறட்டை ஒலி அந்த இரவின் அமைதியைக் குலைத்தபடி இருந்தது. எங்கோ அயலூரில் கோவில் திருவிழாவில் ஒலிபெருக்கிக் கூடாக ஒலிக்கும் பட்டிமன்ற விவாதக்குரல் குறட்டை ஒலி இறங்கும்போது மட்டும் மெதுவாக அவன் காதில் விழுகின்றது. அர்த்தத்தைப் புரிய அவளது மன அவலம் இடம் தராவிட்டாலும் பேச்சில் வெளிப்படும் ஆவேசத்தை மட்டும் அந்த மெல்லிய குரலுக்கூடாகவும் அவளால் உணர முடிந்தது.

எதிலும் புலன்களைச் செலுத்த முடியாமல் எதிர் நோக்கும் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளின் அழுத்தத்தால் எதை எதையோ என்னிக் குழம்பியபடி உறக்கமற்றுப் பாயிற் புரண்டு கொண்டிருந்த செல்லாச்சி படுக்கையை

விட்டு எழுந்து கைவிளக்கைக் கொழுத்திக் கொண்டு மாட்டுக் கட்டையடிக்குச் சென்றாள். வேப்பமரத் திலிருந்து பறந்த வெளவால்களின் இறக்கை ஒலி அவளைத் திடுக்குற வைத்தாலும் பின்னர் நிதான மடைந்து மாட்டின் அருகே சென்றாள்.

நந்திகேஸ்வரர் கால்களை மடித்து தலையை உயர்த்தி கல்லாய் சமைந்திருந்தது போல செல்லாச்சியின் பால் மாடு ஆட்டம் அசைவற்று விறைத்தபடி கழுத்தில் - கயிறு இல்லாமலே கட்டைக்கு அருகில் படுத்திருந்தது. ஐந்தாறு நாட்களாக அவள் பீபாத்தவில் விட்டு வளிந்து பருக்கிய கஞ்சித் தண்ணீர், மருந்து வகைகளைத் தவிர அவள் போட்ட வைக்கோல், புல் எதையும் அது வாயில் எடுக்கவில்லை. சாணி, சலம் இவற்றால் சேறும் சகதியுமாக இருக்கும் அந்த நிலம் காய்ந்து புழுதியாகக் கிடந்தது. வெளியே இருந்து வீசும் பனிக்காற்றோடு சேர்ந்து எழும் அந்த கட்டையடி மணம் பகற்பொழுதை விட அந்த இரவில் அவளது மூக்கை அதிகம் துளைத்தது.

மாட்டில் மொய்த்த நுளம்புகளிற் சில அவளது உடலையும் சுற்றி மொய்த்தன. கைகளால் ஒன்றிரண்டை அடித்துவிட்டு அணைந்து கிடந்த புகைச்சட்டியில் தெண்ணம் பொச்சக்களை எடுத்துவந்து விளக்கில் பிடித்து மூட்டி வைத்தாள். வேப்பம் விதைகளைப் போட்டு இடைவிடாமல் அவள் ஊதியதால் ஏழுந்த புகைப் படலங்கள் மாட்டு கட்டையடியின் சுற்றுப் புறத்தை முடிப் பிடித்தன.

புகைச் சட்டியை மாட்டுக்கு முன்னால் வைத்துவிட்டு தானும் அதற்கு முன்னால் அமர்ந்து அதைத் தடவிக் கொடுத்தாள். அவளது குரலைக்கேட்டாலே கதைப்பது போல பாவனை செய்து முகம் பார்த்துக் கத்தும் அந்த மாடு எந்தவித உணர்ச்சியுமற்று'ம்' என்ன இருந்தது அவளது மாட்டுக்கு ஏற்பட்ட நிலையை என்னியபோது

அவளது மனதில் எழுந்த வேதனை அவளையும் மீறி விக்கலுடன் அழுகையாக வெடித்துக் கிளம்பியது. அந்த நள்ளிரவில் தனது அழுகை ஒலி மற்றவர்களுத்து இடைஞ்சலாக அமையும் என்பதற்காக அடித்தொண்டையோடு அதை அடக்கிக் கொண்டாள். ‘இருகைகளையும் தலையில் வைத்தபடி மாட்டுக்கு முன்னால் அப்படியே அமர்ந்திருப்பதைத் தவிர அவளர்ல் வேறு எதையும் செய்யமுடியவில்லை’

அவளது கணவன் லோகேஸின் வருமானம் குறைந்த கூலி உழைப்போடு அந்தப் பசுமாட்டின் வருமானத் தையும் வைத்துத்தான் ஐந்துபேர் கொண்ட அந்தக் குடும்பம் தமது அரைகுறை வாழ்க்கைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தது. அவள் அப்படித் தலையில் கைவைத்து அழுவதற்கு காரணம் அந்த வாழ்க்கைக்குப் பங்கம் நேர்ந்து விடுமோ என்ற அச்சம் மட்டுமல்ல, அவளது வாழ்க்கைத் தேவைக்கும் அப்பால் அந்த மாட்டுக்கும் அவனுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த மானசிகமான உறவும் சேர்ந்துதான் அவளை அப்படி வாட்டியது.

பத்து மைல்களுக்கப்பால் இருக்கும் அவளது ஊருக்குள் இராணுவம் புகுந்தபோது ஒரு அதிகாலைப் பொழுதில் நிலங்கூட சரியாக வெளுக்காத நேரத்தில்தான் அது நடந்தது. அயலெங்கும் வீழ்ந்து வெடித்த ஷெல்லின் பேரீட்களுக்கும் சீறி இரைந்து செல்லும் துப்பாக்கிச் சன்னங்களுக்கும் மத்தியில் ஊரவர்கள் அனைவரும் உடுத்திருந்த ஆடைகளுடனும் உறக்கம் கலையாத முகங்களில் அச்சத்தின் ரேகைகள் படர, கைகளில் திடைத்தவற்றை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு ஒழுங்கைகள் தெருக்களினுடாக ஓடினர். வெடி ஒசைகளுக்கு மத்தியில் அயல் எங்கும் ஊராளின் அவலக்குரல்களும் திட்டல்களும் கேட்டவண்ணம் இருந்தன.

மிகுந்த அவலத்துடன் பிள்ளைகளையும் இழுத்துக் கொண்டு ஓடத்தயாரான போது தான் மாட்டுக்

கொட்டில் பக்கமாக வீழ்ந்து வெடித்த ஷல்லின் ஒசையும் அதிர்வும் அவளை பிள்ளைகளையும் இழுத்துக்கொண்டு நிலத்தில் வீழ்ந்து படுக்க வைத்தது. ‘ம்மா’ என்ற மாட்டின் கதறலைக் கேட்டு அவள் எழுந்து ஓடிப்போன போதுதான் ஷல்லின் சன்னம் பட்டு வயிறு பிளந்தபடி இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த அவளது பால் மாடு துடிதுடித்து மண்ணில் தலைசாய்த்துக் கொண்டது.

மாட்டுக்கு முன்னால் அமர்ந்து தலையில் கைவைத்து ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கிய அவளை லோகேஸ் நிதானப் படுத்தி எழுப்பினான். தாயைப் பிரிந்து கதறிய அந்த அழகிய சிறிய வெள்ளைக் கன்றை தனிமையாக தவிக்க விட மனமின்றிஹாரவர்களின் ஏச்சரிக்கையையும் பொருட் படுத்தாது அந்த ஷல் வீச்சுகளுக்கும், துப்பாக்கிச் சன்னங்களுக்கும் மத்தியிலும் அவனும் பிள்ளைகளுமாக மாறி மாறி தள்ளியும் இழுத்தும் வந்தனர். லோகேஸ் தோளிலும் தலையிலுமாக உடுப்புப் பெட்டியையும் அவர்களுக்குக் தேவையான சில அத்தியாவசியப் பொருட் களையும் பெரும் சிரமத்துடன் காவிக் கொண்டு வந்தான்.

ஊட்டு மறவாத அச்சிறு கன்றை வளர்ப்பதற்கு அவள்பட்ட சிரமங்கள்தான் அவனுக்கும் அதற்கும் இடையே நெருங்கிய பினைப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இன்று பெரிதாக வளர்ந்து தன்னைப் போலவே ஒரு கன்றையும் ஈன்று விட்டு அது நோயுற்றுப் படுத்திருந்தது. பாலூட்டும் நேரம் வரும் போது மட்டும் கத்தும் கன்று அவள் பருக்கும் நீரையும் கஞ்சியையும் குடித்து விட்டு வேப்ப மரத்தோடு உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த இரவின் தனிமையில், நோயுற்ற அந்த மாட்டுக்கு முன்னால் அமர்ந்து கொண்டு அவளது வாழ்க்கையில் தொடரும் சம்பவங்களை எண்ணும்போது. பக்கத்து வீட்டு பார்வதிக் கிழவி சொன்னது போல

ஏதோ தெய்வத்தின் குறைபாடு தான்தங்களை இப்பிடிப் பிடித்து ஆட்டுவிப்பதாக எண்ணினாள்.

லோகேஸ் ஒரு கூவிக்காரனாக இருந்த போதிலும் அவனது இளமைக் காலத்தில் ஊரில் நடந்த ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டங்களில் பங்கு கொண்டு அவன் பெற்ற அனுபவங்களும் படிப்பினைகளும் அவனது சிந்தனையின் போக்கை சிறிது மாற்றி இருந்தது. அவன் பேய், பிசாசு, தெய்வம், தலைவிதி எதையும் நம்பாத வனாக இருந்தான். உண்மைக் காரணங்களைக் கண்டறிந்த பின்னரே எதையும் நம்பும் இயல்பைக் கொண்டிருந்தான்.

திருமணமான பின்னர் அவனது கருத்துக்களில் இருந்த நியாயங்கள் அவளைக்கூட இவைகளில் நம்பிக்கையற்ற நிலைக்குத்தள்ளி இருந்தது. அவனது தாயார் மரணமான போது அவளது ஒப்புதலையும் பெற்றுத்தான் எவ்வித சமய சடங்குகளுமின்றி சாலீட்டு நிகழ்ச்சிகளைச் செய்து முடித்தான். இன்று அவர்களது வாழ்வில் தொடர்ச்சி யாக ஏற்பட்டு வந்த பாதிப்புகளுக்கு காரணம் அதுவாக இருக்கும் என்று அயலவர்கள் அவள் மனத்தில் ஏற்படுத்திய அச்சம் அந்த மாட்டுக்கு ஏற்பட்ட வருத்தத்துடன் மேலும் வளர்ந்தது.

நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னர் தான் அவளது பத்து வயது மகன் நோயுற்று மருத்துவ மனையில் கிடந்தபோது அங்கு பரவியிருந்த மூளைக்காச்சல் பற்றிய அச்சம் அவன் உயிர் பிழைப்பாளா என்ற அச்சத்தை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஒரு நாள் மதிய உணவை எடுத்து வந்த லோகேஸ் கட்டிலிற் படுத்திருந்த மகனது வலக்கையில் நூல் கட்டியிருப்பதைக் கண்டான்.

“செல்லம்... இதென்ன இது”

நாலை இழுத்துப் பிடித்தபடி சற்றுக் கோபத்துடன் அவன் கேட்டான்.

“ஐயோ, அத அறுத்துப் போடாதேங்கோ, பார்வ,
ஆச்சி தான் கோவிலுக்கு நேர்த்தி வைச்ச கட்டிவிட்டவு”

பதட்டத்துடன் அவனது கையைப் பற்றியபடி
கெஞ்சும் தோரணையில் கலங்கிய கண்களுடன் அவள்
சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் கையை எடுத்துக்
கொண்டு ஒரு பெருமுச்சஸ்டன் தலையை மறுபக்கம்
திருப்பிக் கொண்டான். தனது கணவனின் எதிர்பார்ப்பு
கள் உடைந்து தகர்வதையும் அதனால் அவன் அடையும்
வேதனையையும் அவள் உணர்ந்தாள். ஆனாலும்
அவனைப் போல அந்த துன்பச் சூழவில் வாழ்ந்து
கொண்டும் அந்த நம்பிக்கைகளிலிருந்து அவளால் விடுபட
முடியவில்லை.

அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னர், அவளது நம்பிக்கை
கள் நடத்தைகளுக்கு குறுக்கே அவன் நிற்காமல் தனது
அபிப்பிராயங்களை மட்டும் எப்பொழுதாவது சொல்லிக்
கொள்வான். தைப் பொங்கலுக்கு மறுநாள் கூட
பொருளாதாரக் கஷ்டங்களுக்கு மத்தியிலும் அவள்
மாட்டுக்கு நீராட்டி, மாலையிட்டு, பொட்டிட்டு பட்டிப்
பொங்கலும் பொங்கினாள்.

நன்றாக மேய்ந்து கொழுத்து நின்ற மாடு ஐந்தாறு
நாட்களுக்கு முன்னர்தான் நோயுற்று நலியத் தொடங்கி
யது. வழைமேபோல அதிகாலையிலேயே வந்து விடும்
வாடிக்கையாளர்களுக்காக பனிக்குளிரையும் பொருட்
படுத்தாது பாற் செம்பையும் நீரையும் எடுத்துக் கொண்டு
மாட்டுக் கொட்டிலத்திக்குச் சென்றாள். அங்கு கால்களை
எறிந்தபடி படுத்திருந்த மாடு வயிற்று நோவால் அவதி
யுற்றுக் கொண்டிருந்தது. கணவனை அழைத்து மாட்டின்
நிலையைக் காட்டினாள். சிறிது நேரம் அவதானித்து
அவன் மருத்துவரைக் கூட்டி வருவதற்குச் சென்றான்.
அவர்கள் இருவரும் ஆராவாரப்படுவதை அறிந்த பக்கத்து
வீட்டு பார்வதிக் கிழவி வேலீக் கடப்புக்குள்ளால்
வந்தாள்.

“எடி பிள்ளை நேற்றைக்கு என்ன மாதிரி மேஞ்சு கொண்டிருந்த மாடு, ஐயோ அது எவ்வளவு வேதனைப் படுகுது—இஞ்ச உவன் தம்பியினர் கதையை விட்டிட்டு அம்மானுக்கு நேர்த்தி வைச்சு ஒரு ஐஞ்சலுவாக்குத்தி சேலைத் தூண்டிலை வைச்சு கழுத்தில் கட்டி விடடி”

ஓமாச்சி, அது படுற வேதனையை பார்க்கேலாமை அம்மாளாச்சிக்கு பொங்கல் பொங்குவன் சுகப்படுத்தி விடவேணும் எண்டுதான் மனதுக்கை நேர்ந்து கொண்டிருக்கிறன்.”

செல்லாச்சியின் வார்த்தைகளோடு திருப்தியடைந்து வேலிக் கடப்பு வரை சென்ற பார்வதி ஆச்சி திரும்ப வந்தாள்.

“பிள்ளை மேஞ்சு போட்டு மடியோட தெருவால வாற மாடு சனங்களின்ற கண்பட்டாலும் உப்பிடிச் செய்யும். எதுக்கும் பொழுதுபட நாலு மிளகாய் தடவி எரிச்ச விடு”

“ஓ...நேற்றைக்கும் உவள் தங்கம் நான் மாடுகொண்டு வரேக்கை மடியைப் பார்த்துப் போட்டு எத்தினை போத்தல் கறக்குது எண்டு கேட்டவள்”

“பாத்தியே, நான் சொன்னன். மறந்து போகாமல் எரிச்சவிடு”

பார்வதிக் கிழவி மீண்டும் வேலிக்கடப்பை நோக்கிச் சென்றாள்.

மருத்துவருடன் லோகேஸ் வந்த போது மாட்டின் கழுத்தில் வெள்ளைச் சேலைத் தூண்டில் காசு வைத்து சுருட்டிக் கட்டப்பட்டிருந்தது. மாட்டைப் பார்வையிட்ட மருத்துவர் லோகேஸிடம் மாட்டை பிடிக்கும்படி கூறிவிட்டு அதன் முதுகுப் புறத்தில் ஊசியை வைத்து அடித்து ஏற்றி அதற்கூடாக மருந்தைச் செலுத்தினார். குறிப்புப் புத்தகத்தில் சில மருந்துகளின் பெயர்களை எழுதி அவனிடம் நீட்டினார்.

“இதில் உள்ள பில்லை வேண்டி கரைச்சு பருக்கி விடுங்கோ. ஏன் பனீக்கை மாட்டக் கட்டுறனியள்”

“ஐயா நாங்களே அகதிகள், எங்களுக்கு கொட்டில் தேடவே நாங்கள் பட்டபாடு”

“அப்பிடியே... எனக்குத் தெரியாது. மாட்டுக்கு பனிக்கு செமியாக் குணம் இருக்கு. சளியோட நிமோனி யாவும் இருக்கு... ஏதாலும் வித்தியாசமா வைச்சனீங்களே”

“அப்பிடி ஒண்டும் வித்தியாசமோ வைக்கேலை... அங்கால் வீட்டில் மாளையம் குடுத்தவை, ஐயர் பிண்டத்தை கரைச்சுப்போட்டு சருவச் சட்டியில் குடுத்த கொஞ்சத் தண்ணிதான்”

“அது அவ்வளவு ஒண்டும் செய்யாது”

“ஐயா... இதுக்கு எவ்வளவு காசு”

“நூற்றியம்பதைத் தாரும். உங்களிட்டை நான் களக்க எடுக்கேல்லை, தெரியுந்தானே அவங்கடத்தடையால் மருந்துகளின்ற விலை”

செல்லாச்சி பக்கத்து வீட்டுக்கு அவசரமாக போய் வந்தாள்.

“உதுக்கு ஆங்சர் பண்ணாட்டி ஒருக்கா வந்து சொல்லும்.”

லோகேஸின் தலையசைப்புடன் மருத்துவர் தனது தோற்பையை சரி செய்து கொண்டு சென்றதும் அவன் மருந்துக் கடைக்குக் சென்று வந்தான்.

“அப்பா உதென்ன எங்களுக்குத் தாற மருந்து மாதிரிக் கிடக்கு”

“ஓ... மாடுகளுக்கும் எங்களுக்கும் கன வித்தியாச மில்லைத் தானே”

பாடசாலைக்குச் செல்வதற்கு உடுப்பைச் சரிசெய்து கொண்டு அவனது மகன் கேட்ட கேள்விக்கு கிடைத்த பதில் அவனது முகத்தில் மெல்லிய சிரிப்பை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கூறிக் கொண்டு புத்தகப் பையுடன் கிளம்பினான்.

மருத்துவர் கொடுத்த மருந்தின் நம்பிக்கையிலும் செல்லம்மாவின் நேர்த்தியாலும் அன்றைய பொழுது கழிந்தாலும் மாட்டுக்கு வனப்பு குறைந்ததே தவிர இரைஞ்சுக்வோ அசைபோடவோ இல்லை. மறுநாள் லோகேஸ் மருத்துவரை சென்று கண்டபோது வேறு மருந்துகளை எழுதிக் கொடுத்து விட்டு ‘குடல் முறுகல்’ ஏதாவது ஏற்பட்டால் சிரமம் தான்” என்றார்.

மருத்துவரில் நம்பிக்கையிழந்து தமது வாழ் நிலை பற்றிய பல்வேறு மனப் போராட்டங்களோடு வீட்டுக்கு சென்றபோது தான், வேப்ப மர நிழலில் மாட்டைப் பார்த்தபடி மாணிக்கண்ணர் நின்றார்.

“ஹே, லோகேஸ்... உன்னைத்தான் காத்துக் கொண்டு நிக்கறன். உதுக்கேன் வலுவில்லங்கப் படுறியில் சாணிபோடாட்டி இயங்க முள்ளால அடிச்சா சாணி போடும்... ராசா வீதிப்பக்கம் போய் ஆரேன் தோட்டக் காறரிட்ட கேட்டால் காட்டுவாங்கள். ஒருக்கா ஓடிப் போட்டுவா... நான் இதில் நிக்கறன்.”

வேப்ப மர நிழலில் அவர் அமர்ந்தார். லோகேஸ் சயிக்கினையும் எடுத்துக் கொண்டு வேகமாகச் சென்றான். செல்லாச்சி மாணிக்கண்ணருக்கு தேநீர் கொண்டுவந்து நீட்டினாள்.

“‘செல்லாச்சி... மாடு அசையும் போடுதில்லை கொஞ்சம் வேர்க்கொம்பு, உப்பு, உள்ளி, மினகு எல்லாத் தையும் அம்மியில் அரைச்சுப் போட்டு வெத்திலையில வைச்சு சுருட்டி அடித் தொண்டையுக்க தீத்திவிடு’”

“ஓ! முந்தி அப்பு ஆக்கனும் அப்படித்தான் செய்யிறவே”

சிறிது நேரத்தில் முள்ளந்தடியுடன் லோகேஸ் வந்தான்.

“எட, இது வல்லிவெட்டி எல்லோ, இயங்கிமுள்ளு நிமிர்ந்தெல்லோ இருக்கும். நான்தான் போய் வர வேணும், இந்த நாளைச் சனத்துக்கு அக்கம் பக்கத்தில இருக்கிற பயிர் பச்சையின்ர பேரும் தெரியாது”

சயிக்கிலையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டவர் கொதிக்கின்ற வெயிலையும் பொருட்படுத்தாது பல இடங்களிலும் தேடி அலைந்து மதிய வேளைக்குப் பின்னர் தான் இயங்கிமுள்ளுடன் வந்தார்.

“உங்களுக்கு எங்களாலே சிரமம்தான்”

“அத விட்டிட்டு இந்த முள்ளால் அடி பாப்பரம்”

வேறுபக்கம் பார்த்தபடி நின்ற மாட்டுக்கு பின்புற மாகச் சென்ற லோகேஸ் அதன் முதுகுப் புறத்தில் முள்ளால் ஒங்கி அடித்தான். திடுக்குற்று ஓடிய மாட்டின் முதுகுத் தோள்களில் முட்கள் ஏறி முறிந்து குத்திட்டு நின்றன.

“தே லோகேஸ் ஒங்கி அடியடா பயப்பிடாம்”

மீண்டும் ஒரு முறை முதுகில் அடித்தான். அச்சத் துடன் அவனைப் பார்த்தபடி பின் முதுகைப் பதித்து சலமும் பெய்து சிறிது சாணியும் போட்டது.

“பாத்தியே லோகேஸ் இயங்க முள்ளினர வேலையை, கொஞ்சம் இடைவெளிவிட்டு இன்னும் ஒருக்கா அடி... வீட்ட தேடப்போறாவை நான் வாறன்”

லோகேசுக்கு ஆச்சரியமாகத் தான் இருந்தது. அவன் எங்கோ கேள்விப்பட்டிருந்த சீனத்து ஊசி குத்தும் மருத் துவ முறை அவனது நினைவுக்கு வந்தது.

அவர் கூறியது போல மாலையிலும் முட்டடியால் அடித்தான். தடியுடன் நின்ற லோட்கைவை ‘என்னை ஏன் இப்படி அடிக்கிறாய்?’ என்று கேட்பது போல் மிரண்டு மிரண்டு பார்த்தது மாடு. பயனேதும் இல்லாத தால் மாட்டை அடித்த வேதனையுடன் தடியை வெறுப் புடன் சுழற்றி ஏறிந்தான் லோகேஸ்.

ஐந்து நாட்களாக மாடு சுகப்படுவதற்கான அறிகுறி எதுவும் தென்படவில்லை. அன்று; காலையும் செல்லாச்சி மாட்டின் நிலைக்காக மனம் வருந்தி அழுதாள்.

“இரு மாட்டுக்காண்டி நாங்கள் இவ்வளவு வேதனைப் படுறம். சில நாடுகளில் இறைச்சி விலை குறைஞ்ச போமெண்டதுக்காக வேண்டி பட்டிப்பட்டியா கிடங்கு வெட்டி சுட்டுத் தள்ளுறாங்களாம்”.

லோகேஸ் அவளைத் தேற்றுவதற்காக சொன்ன வற்றை செல்லாச்சி கிரகித்துக் கொண்டாளோ என் னவோ வழைமபோல தான் கேள்விப்பட்டதையும் தன் மனதில் பட்டதையும் அவளிடம் சொல்லும் பழக்கத்தில் சொன்னான்.

அந்த நள்ளிரவிலும் மாட்டின் நினைவை மறக்க முடியாமல்தான் பனிக்குளிரையும் பொருட்படுத்தாமல்

வந்து அதற்கு முன்னால் அவள் அமர்ந்திருந்தாள். அவளுக்கு எல்லா மருத்துவங்களிலும் இருந்த நம்பிக்கைகள் யாவும் மறைந்து பார்வதிக் கிழவி சொல்வதுபோல ஏதோ ஒரு குறைபாடுதான் தங்களைப் பாதிப்பதாக நினைத்தாள்.

அவளது ஊருக்கு இராணுவம் முன்னேறி வந்தபோது செல்லடித்து இறந்து கிடந்த அந்த மாட்டின் உருவம் அவள் கண்முன் வந்து நின்றது. அந்த மாட்டை ஆள மாக கிடங்கு வெட்டி வெள்ளைச் சிலை, திருநீறு, வைக் கோல்போட்டு முறையாக அடக்கம் செய்யாததும் குறையாக இருக்குமோ என்ற அச்சமும் அவளிடம் எழுந்தது.

அவளது வீடும் மாட்டுக் கொட்டிலும் கறையான் பிழத்து மன்ன் மேடாய் இருக்க பற்றைகள் முளைத்து அதனிடையே வெள்ளை வெளேரென்று தெரியும் அந்த மாட்டின் எலும்புகள் அப்படியே கோர்வையாய் அவளது நினைவைகள் மேலும் விரிய மாட்டுக்கு முன்னால் அச்சம் படர்ந்தது. விளக்கையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

அவள் வீட்டை அடைவதற்குள் “ம்மா” என்ற மாட்டின் முனகல் கேட்டு கணவனையும் எழுப்பிக் கொண்டு ஓடினாள். கால்களை எறிந்தபடி தரையில் சாய்ந்து கிடந்தது மாடு.

செல்லாச்சி தலையில் கைவைத்து அழுதாள்.

அயல் வீட்டுக்காரர்கள் ஓடிவந்தனர். பார்வதிக் கிழவியும் கைவிளக்குடன் வந்தாள்.

“எட அண்டைக்கு நான் போகேக்கை பத்தேக்கை மாட்டுப்பட்டு பிரண்டு கிடந்தது. நான் போற அவசரத்

திலையும் அவிட்டு எழுப்பி விட்டுவிட்டுத் தான்
போனான்.

அப்பொழுதுதான் கிளாவியால் வந்த பார்வதி ஆச்சியின் மகனது வார்த்தைகள் மாட்டுக்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதை தெளிவுபடுத்தியது.

வேப்பம் வேருக்கு அருகில் கிடந்த மருந்து போத தலையும் முள்ளுத் தடியையும் மாட்டின் கழுத்தில் கட்டி விருக்கும் சேலைத்துண்டையும் ஒரு முறை பார்த்தான் லோகேஸ்.

95

இது தணிகாசலத்தின் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி. இதற்கு முன் வந்தது 'பிரம்படி' அவரது சிறுகதைகளின் சிறப்பான பண்பு அன்றாட வாழ்விள் எளிமையான நிகழ்வுகள் மூலமும் அந்த நிகழ்வுகள் மனித மனங்களில் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களின் மூலமும் மிகவும் சிக்கலான ஒரு வாழ்க்கைச் சூழலைத் தெளிவுபடச் சித்தரிப்பது என்பேன்.

இளம்பிராயத்துப் பிள்ளைகளையும் விடுதலைப் போராட்டத்தின்பால் ஈர்ப்பது என்ன என்பதையும் மனிதரது இறுகிப்போன சமுதாயப் பார்வையை இளக்கிப் புதிய திசைகளில் அதை செலுத்துவது எது என்பதையும் அரசியலில் அக்கறையே இல்லாது தானுண்டு தன் குடும்பமுண்டு என் வாழ்ந்தவர் களையும் விடுதலைப் போராட்ட அரசியலில் ஈடுபடுத்துவது எது என்பதையும் அவரது கதைகளில் நாம் அடையாளம் காணலாம்.

சி. சிவசேகரம்